

NINC S VÁLASZTÁS

e-book

Copyright © 2025 Bakos Tamás

Minden jog fenntartva.

Ez a könyv a képzelet szüleménye. Bármilyen hasonlóság valós személyekkel, pusztán a véletlen műve. A kiadvány semmilyen részlete nem módosítható vagy sokszorosítható kereskedelmi célokra és haszonszerzés érdekében a szerző írásos engedélye nélkül.

Ugyanakkor ennek az e-könyvnek a tiszteletteljes és szabad megosztása kifejezetten bátorított – különösen akkor, ha úgy érzed, hogy az üzenete segíthet vagy inspirálhat másokat. Kérlek, a tartalmat mindig hagyd érintetlenül, és tüntesd fel a szerző nevét. Legyen ez a könyv egy lépés a tudatosság, a szeretet és az ártatlan életek védelme felé.

SZELLEMI TULAJDON NEMZETI HIVATALA nyilvántartási szám: 014015

A könyvet imádott feleségemnek,

Áginak ajánlom.

A lelkiállapot, ami az írást elindította, annak a békés, szeretetteljes életnek köszönhető, amit veled élhettek!

Szeretlek Életem!

Hálásan köszönöm mindenkinek, aki építő tanácsokkal látott el és így hozzájárult a könyv elkészüléséhez!

Tisztelet minden gondolkodó embernek, aki átérzi a súlyát a gyermekek védelmének és tesz is azért, hogy segítse a védteleneket.

Adjon ez a könyv lelki támaszt ebben a csodálatos küldetésben!

A könyv egyesek számára felkavaró lehet!

18 éven aluliaknak nem ajánlott!

Fejezetek

Előszó.....	4.oldal
1. 1992 tavasz, Rider farm, Kansas.....	5.oldal
2. Reggel a farmon.....	11.oldal
3. Mr.Calett kihallgatása.....	13.oldal
4. Rider Farm.....	20.oldal
5. Szertartás Samantháért.....	24.oldal
6. Július 4.	34.oldal
7. Calett tárgyalása.....	41.oldal
8. Két évvel később... ..	45.oldal
9. Wichita Rendőrkapitányság.....	47.oldal
10. Dave elbúcsúzik Anne-től.....	49.oldal
11. Dave tárgyalása.....	52.oldal
12. 25 évvel később... ..	56.oldal
Utószó.....	65.oldal
A világ bennem él.....	66.oldal

Előszó

Amikor kezébe veszed ezt a könyvet, szerintem fontos tudnod, hogyan és miért született. Szokták mondani: „*Mire gondolt a költő?*” – és ez most valóban egy különös, szinte misztikus történet. Soha nem gondoltam, hogy valaha könyvet fogok írni. Olvasni mindig is szerettem, de nem éreztem késztetést arra, hogy egy történetet könyv formájában osszak meg másokkal.

Aztán 2025 tavaszán valami megváltozott. Egy éves üzemorvosi vizsgálat során megállapították, hogy magas a vérnyomásom, és hogy gyógyszert kellene szednem rá. Egy dologban biztos voltam: **nem** fogok tablettát szedni! Elfogadtam, hogy valami nincs rendben, de a tünetek elnyomása nem megoldás – csak halogatás. Kaptam beutalót a háziorvoshoz, és két hétig vérnyomásnaplót kellett vezetnem. Nem akartam sem agyvérzést kapni, sem gyógyszereket szedni, amelyek mellékhatásai között – ironikus módon – maga az infarktus is szerepel. Ez számomra felfoghatatlan.

Kellett egy harmadik út. Gyökeres változásra volt szükség. Egyetlen döntéssel letettem az alkoholt, elkezdtem újra sportolni, és bevezettem a 8–16-os időszakos böjtöt. Emellé jöttek apró, de tudatos lépések: galagonya tea, hideg zuhany, légzőgyakorlatok. Szinte már másnapról jobb vérnyomás értékeket mértem. Éreztem, hogy a szervezetem tisztul. Több lett az energiám, pedig kevesebbet ettem. Aztán úgy döntöttem, még mélyebbre megyek – belevágtam egy hosszabb böjtbe. Először egy 40 órás böjtöt csináltam – csak víz, galagonya és citromfűtea. Ez nyitott meg bennem valami olyat, amit szavakkal nehéz leírni. Bár utána egy 48 és egy 72 órás is sikerült, mégis a 40 órás alatt történt valami különleges – **ez** indította el ezt a könyvet.

Egy májusi napon kint kertészkedtem, amikor egyszer csak... megjelent előttem a történet. Olyan élesen láttam, mintha egy moziban ültem volna. Fantasztikus volt – és csak jöttek a képek, tisztán, élesen. Annyira megtetszett ez a "film", hogy beszaladtam a házba, és elkezdtem leírni, ahogyan tudtam. Próbáltam minél részletesebben megörökíteni, hogy el ne vesszen.

Így készült el ez a könyv.

Nem arathatom le a babérokat a történetért – hiszen nem én találtam ki, **hanem megtalált engem**. Az én érdemem csak annyi, hogy nem hagytam elveszni, és formába öntöttem, hogy más is átélhesse.

Mivel én *filmet láttam*, számomra a végső cél is ez: egy film elkészítése ebből a könyvből, ami ezt az üzenetet emberek millióihoz juttatja el.

A testi és lelki tisztulás, amin keresztülmentem – és állítom, hogy a tobozmirigyem működésére is hatással volt – segített hozzá, hogy ezeket az információkat valahonnan "letöltssem", és áthozzam ebbe a háromdimenziós világba. Hiszem, hogy a nagy alkotók a történelem során hasonló tisztulásokon mentek keresztül, amikor megalkották a remekműveiket. Szerintem mi nem találunk ki semmi újat. **Minden információ már létezik** lehetőség formájában – mi emberek csatornák vagyunk, amin keresztül ezek megvalósulhatnak.

Az érzékenység és a képességek szintje az, ami miatt mindannyian mást tudunk áthozni ebből a végtelen univerzumból – legyen szó könyvről, festményről, találmányról, bármilyen alkotásról vagy akár egy gyermekről.

Az ember maga a csatorna – és az alkotó szikrája az áldás, amely által a terv testet ölt.

Csendesedjetek el, és hallgassátok a mindenséget. Ha megjelenik az ihlet, ne hagyjátok elillanni! Higgyetek magatokban!

Olyan nincs, hogy *csak* ember – **mi mind alkotók vagyunk!**

1.

1992 tavasz, Rider farm, Kansas

Dodge City-től 30km-re

A tavaszi napsugarak már átjárták a környéket. Ahogy erősödtek, úgy férköztek be a legapróbb résekbe a kis fából készült ház illesztésein. Pont ahogy a többi reggelen, de a mai nap mégis más! Borzalmas esemény vetett sötét árnyakat a ház lakóinak nyugodt kis életére.

- Láttad az újságot? - kérdezte Dave feleségét. Hangjában valami szokatlan, mély fájdalom volt.

- Igen! Rettenetes! - felelte Anne, szintén zaklatottan.

- De itt? Ezen a környéken? Még soha nem történt ilyen! – jegyezte meg Dave aggódva.

- Talán tizenöt-húsz éve történt hasonló, valahol Montezuma felé. De ott megúsza a kislány! Vagy, legalábbis elszaladt az eset közben és azóta se hallani felőle - meredt ki az ablakon Anne, könnyeivel küszködve.

- Ilyesmit nem lehet kiheverni! És képzeld el a családját! Torstenék most min mehetnek keresztül! Ez egy örök életre bemocskolta őket!

- Ebbe jobb bele sem gondolni.

Dave dühösen ledobta az újságot a kis étkező asztalra. Az arcára bánat ült ki és nagyot sóhajtott.

- Azt olvastam, hogy elkaptak egy fickót valami szemtanú bejelentése alapján. Calett a neve, de többet nem közölnek a tárgyalásig.

- Az jó! Reméljük elítélik és ezt egyszeri esetként eltemetjük az emlékeink leghátsó fiókjába - Elmész? - kérdezte Anne elcsukló hangon.

- Hova? – nézett Dave kérdően Anne-re.

- A tárgyalásra! Úgy hallottam nyílt lesz, bárki bemehet. Így rendelte el Mrs. Edwards bírónő.

- Milyen sokat tudsz már erről az egészből - csodálkozott Dave.

- Persze, tudod a kórházban terjednek a hírek és ez három napja történt. Csak nem tudtam elmondani. Tudom, hogy téged mennyire felzaklat ez a téma. A nagy igazságérzetedben.

- Ja a kórházban. Nem is értem, hogy férsz meg ezekkel a pletykafészekkel. Christy meg az a másik agyonfestett szőke lány.

- Chloe?

- Gondolom. Nem tudom. Nem ismerem és ez nem is fog változni!

- Persze, értem mit mondasz, de ez van. A kolléganőimet nem tudom megválogatni. Amúgy jó emberek, de még fiatalok. Emlékszel? Mi milyenek voltunk húsz évesen? - odament Dave-hez és hátulról átölelte a székben és puszit adott az arcára. Dave elmosolyodott. Nagyon szerette, ha a felesége hozzáért.

- Na? Akkor elmész? – türelmetlenkedett Anne.

- Ja, nem tudom. Nem gondolkoztam még ezen.

- Torstenékkel jóban vagy, nem? Vagy voltál. Biztosan kell nekik a támogatás ezekben a nehéz időkben.
- Az túlzás. Nem sokat beszéltem vele életemben. Fiatalabb nálam, vagy tíz évvel. Más társaságba jár.
- Te nem is jársz társaságba! - tárta szét kezeit Anne.
- Na látod! Mondtam, hogy ő másikba jár!

Ezen mindketten jóat nevettek.

- Na de komolyan. Nem érdekel, hogy ki a vádlott meg mi lesz az ítélet? – kíváncsiskodott Anne.
- Hogy ki? Nem igazán. Egy sérült, beteg ember. Nyilván nem szerették a szülei, vagy máshogyan szerették. Úgy tudom, hogy legtöbbször, akik ilyeneket csinálnak, velük is elkövették ezeket a borzalmakat.

- Jaj, ne is mondd ilyet Dave! Összeszorul a szívem, ha belegondolok. Akkor, elmész? Én biztosan nem tudok, mert dolgozom aznap. Nem tudok eljönni munkából.

- Majd meglátom.
- Már azért is elmehetnél, mert biztos ott lesz John is.

John Bradfield egy picit távolabbi szomszéd, aki néha autószerelő munkákat adott Dave-nek, de soha nem telefonált, ahhoz lusta volt. Viszont, ha összefutottak valahol, mindig kérte, hogy menjen át megszerelni a traktort vagy valamelyik munkagépet és egyből ki is fizette.

- Ja, John szereti ezeket a nyílt tárgyalásokat. Ő is nagy igazság-harcos. Tudod mit! Elmegyek, de várj. Nincs is alkalmi ruhám, a legutolsót az esküvőnkön viseltem. Az már nem jön rám és szerintem a molyok is komolyan átjárhatták.

Majd meló után beugrunk valami ruhaboltba a lányokkal és veszünk neked egy inget. Mekkora kell? XL-es? XXL-es inkább! Elmélkedett Anne hangosan.

Dave láthatóan őrlődött a lelkére telepedett súly alatt. Anne hirtelen saját magukat képzelte bele a helyzetbe.

- Most mit tegyünk Dave?
- Hogy érted?
- Mától minden más lesz! Ilyen dolgot nem lehet csak úgy elfelejteni!

Dave csendes hallgatással értett egyet és nagyot sóhajtott. Tudta mire céloz Anne és valóban érezte, hogy ezzel a szörnyűséggel minden megváltozott mostantól a környéken. Kettőjük közül Anne-t fogta el jobban az aggodalom.

- És mi van a mi gyerekeinkkel? Sarah is pont annyi idős, mint ...

De Samantha nevét már nem tudta kimondani. Nem is akarta folytatni a mondatot. Bele sem akart gondolni. Mint egy hirtelen felindulásból elkövetett butaságot próbált a csend védelmébe burkolva meg sem történni. De mindketten tudták, hogy igaza van. A pár másodperces csend ólomsúlyú volt most az egyébként szeretettől vibráló kis házban. Mindketten a nehéz gondolatok súlya alatt őrlődtek. Minden másodperc egy örökkévalóságnak tűnt.

Anne-nek hirtelen beugrott az az este a kórházban. Pont műszakban volt, amikor Marie-t, Samantha édesanyját rohanva hozták a sürgősségre teljesen eszméletlen állapotban. Rengeteg vért vesztett, mert már az ötödik hónapban járt, kisbabát vártak. Amikor meghallotta mi történt a kis Samanthával egyből sokkos állapotba került és pillanatok alatt spontán elvetélt. Csak a szerencsén és a mentősök gyorsaságán múlt, hogy ő életben maradt, mert férje Peter is önkívületi állapotban vergődött vérző felesége mellett a padlón, mint egy

habzó szájú veszett kutya. Megjárták a pokol legmélyebb bugyrait és úgy látszott soha nem tudnak kiszakadni belőle.

Pedig a részleteket még nem is ismerték! Ők sem, más sem. Csak a nyomozók, akik rátaláltak a kis Samanthára.

Trevor és Dalton nyomozókat állították az ügyre. Hamar kiértek a helyszínre, de amit ott találtak arra egyikőjük sem számított.

- Úristen! – kiáltott fel Dalton, hangjában mély keserűséggel.
- Ezt mi csinálta? Egy farkasfalka? – kérdezte Trevor szörnyülködve.
- Akkor lennének fog és karmolás nyomok... - válaszolt Dalton erre az értelmetlen felvetésre.
- Nyilván haver, ilyet állat nem csinál! Ez a legaljasabb dolog, amit ember elkövethet.
- De mennyire gonosznak kell lennie valakinek, hogy ilyen pusztítást végezzen?

Pár másodpercig bírtak csak a kis Samantha holtteste mellett állni. Aztán mindketten jobbnak látták, ha hagyják a helyszínelőknek, hogy végezzék a dolgukat.

Nem volt szükség halottkémre vagy bármilyen szakértőre, hogy kielemezze mi történhetett. Samantha ott feküdt a sárban, vérbe fagyva. A kis ruhája cafatjai úgy heverték körülötte, mint ahogy egy középkori ütközet után a véres holttestek a csatamezőn. De ez nem olyan! Ez annál sokkal brutálisabb. Ez a legaljasabb gonoszság, amit valaha a földön elkövettek. Ez egy ártatlan kislány lelkének a szilánkokra törése! Mintha maga a Sátán jött volna el ezért a tiszta lélekért és az összes gyűlöletét beleadva akart volna elégtételt venni kétezer év után Jézus önfeláldozásáért!

Egy teáscsésze csapódott a konyha kövén darabokra törve, amit Anne vert le egy ügyetlen mozdulattal.

- A francba! Ez a készlet része volt! Így már csak öt maradt belőle!

Dave-et persze nem nagyon érdekelték az ilyen dolgok, neki ez csak egy tárgy. Úgy is tekintett rájuk.

- Életem, mikor kávéztunk utoljára hatan egyszerre? – mosolygott Dave. Próbált viccelődni, hogy elterelje a gondolataikat.

Anne is magára erőltetett egy fél mosolyt. Tudta, hogy igaza van Dave-nek. De akkor is bántotta, hogy összetört az a csésze és valahogy a készlet „elromlott”. De leginkább az ügyetlen mozdulata bántotta, amivel leverte. Érezte, hogy a sötét gondolatok kábították el. Azok mozdították ki harmonikus kis világából. Összeszedte a törött darabokat a padlóról és Dave-hez fordult:

- Bent voltam épp műszakban, amikor behozták Marie-t.
- Nem is mondtad – csodálkozott Dave.
- Tudom. De nagyon megviselt, és muszáj végre kiadnom magamból.
- Mesélj már! Hogy történt? – türelmetlenkedett Dave.

- Marie-nek az volt a szerencséje, hogy a mentősök időben kiértek és gyorsan be is hozták. Már öt hónapos állapotos volt amikor egy nyomozó kiment hozzájuk és közölte a rossz hírt, hogy mi történt a kislányukkal Samanthával. Marie olyan sokkos állapotba került, hogy spontán elvetélt, a férje meg ott vergődött a padlón kínjában és ordított. Azt sem észlelte, hogy a párja mindjárt elvérzik mellette. Teljesen elborult az elméje - mesélte Anne könnyes szemmel.

- És mi történt velük ezután? – kérdezte Dave keserűen.

- Hát életben vannak. De csak a testük.

- Úrisen! Ezt még hallgatni is rettenetes! Min mehetnek keresztül!

- Azért taníthatnál valami önvédelmet a lányoknak! Nem fog ártani és én is nyugodtabb lennék. Nem lehetünk mindig velük. Van, hogy Sarah hozza haza Lucie-t Davies-éktől. Ott egyedül jönnek az úton! Te voltál katona, ismersz jó fogásokat.

- Ez sem tegnap történt! - válaszolta Dave elmerengve egy kis mosollyal az arcán.

Dave kicsit magába szállt. Anne szavai megérintették, hogy tényleg, valamit azért tehet, hogy egy kis „útravalót” adjon lányainak ebben a bűnnel szennyezett világban. Feljöttek benne az évek, amiket a katonaságnál töltött még fiatalon. Akkor még a hazaszeretetet tartotta a legfontosabbnak az életében. Imádta a régi hősokeket. Mindig az igazságot kereste és a „jó” ügyekért harcolt. Kisgyerekként is a gyengébb társait védte játék közben. Már akkor látszottak jó testi adottságai. Fél fejjel magasabb volt a legtöbb gyereknél és ki nem állhatta, amikor egy gyengébbet terrorizáltak. Mint egy jóságos őrangyal. Elég, ha megjelent és a gonosz mintha elillant volna. Bár nem csak megjelent ilyenkor, kökeményen oda is csapott! Rendszeresen be is hívták a szüleit emiatt.

Dave-nek nagyon nehéz gyerekkora volt. Apja ittasan sokszor elverte vastag bőr szíjával amikor este hazaért. Az ütések nyoma vastagon feldagadt a hátán és a lábain és napokig égette. Tisztán emlékszik a rettegésben töltött éjszakákra, amikor részeg apja édesanyján töltötte ki dühét agresszíven. Ilyen állapotban az apja mindenbe belekötött, az egész világ az ellensége volt! Rettenetesen gyűlölte őt Dave és nem értette, hogy lehet, hogy ez az ő apja!

Gondolatban számtalanszor megölte, hogy mentse édesanyját és a világot ettől a tomboló szörnyetegtől! Dave húsz éves volt, amikor meghalt az apja. Akkor már nem érzett vele szemben gyűlöletet, csak szánalmat és sajnálatot. Édesanyja nem sokkal utána hunyt el. Agresszív rákban, ami szinte az egész testét felemésztette és pár hét alatt el is vitte. Nem szenvedett sokat. Dave mindkettőjüket eltemette. De külön sírba. Ezt a szíve parancsolta!

Ha komolyabban vette volna a sportot, simán lehetett volna akár profi atléta vagy kosárlabdázó a százkilencven centis magasságával. De őt a profi sport nem érdekelte. Katona szeretett volna lenni. Védni a hazáját és a gyengéket. Ez a brutális gyermekkorának a hozadéka. Az apja ellentétje akart lenni!

A kiképzésen a kétszáz kadétból szinte mindenben a legmagasabb pontszámot érte el. Akkor még apja elleni gyűlölete motiválta. Ha nehézségbe ütközött csak visszagondolt gyerekkorára és a verésekre és ebből a haragból erőt merített.

- Neked nagyon jól állt az egyenruha! – folytatta Anne. Emlékszem, amikor a városban először odajöttél hozzám. Hogy is történt? – kérdezte mosolyogva harapdálva a szája szélét.

- Soha nem felejttem el! Úgy remegtem, mint a nyárfalevél. Teljesen elgyengültem, de oda kellett mennem!

- Meséld el kérlek újra, olyan jó hallani! – nézett Dave-re nagy, csillogó szemekkel.

- De hisz már ezerszer elmondtam – mondta Dave, de tudta, hogy most nem menekül. Muszáj lesz újra elmesélnie az első találkozásukat.

- Nem baj, mondd el ezeregyedszer is! – kérlelte Anne és kis szemérmes mosollyal pislogott Dave felé.

- Na jó. Ott álltunk kint a srácokkal eltávoztunk egy szombat reggel a kávézó előtt. Május volt, nagyon kellemes idő. Minden olyan tökéletes. Beszélgettünk a haverokkal és akkor Te meg az a kis sportos, nagyszájú barátnőd kiléptetek a patikából! A hullámos vörös fürtjeidbe belekapott a szél. Valamin nagyon nevettek és a

mosolyod olyan csodálatosan tisztán ragyogott, hogy éreztem, nem tehetek mást! Oda kellett mennem, mert ha téged valaki más meglát, akkor már késő! Hogy ezután mi történt nem is nagyon emlékszem. Ott elhomályosult minden.

Anne jóízűen felnevetett. Még a könnye is kicsordult a nevetéstől.

- Igen, azt láttam, hogy ott vagy de csak testben. Nagyon tetszettél! A szép zöld szemeidnek nem tudtam ellenállni. Mondta is Julie utána, hogy ha nem megyek el veled randizni, akkor majd ő.

- Ja, Julie. Már emlékszem. Ő is jól eltűnt.

- Sajnos. Én nem bántottam soha. Szerintem féltékenységből. Vannak emberek, akik nem találják a boldogságot és mások öröme ilyen hatással van rájuk. Megsértődött, hogy nem hívtam meg az esküvőnkre. Felhívott aztán hisztizett egyet és lecsapta a telefont. Persze azt nem tudta, hogy mást sem hívtunk meg csak mi voltunk ott és aki összeadott minket.

- Ja, az esküvő!

Dave kifűjt egy nagy levegőt hirtelen az orrán, mintha nevetne, de annyira nem vicces, hogy a száját is kinyissa az ember. Csak egy *ppfff*, és egy mosoly. Dave azt vallotta, hogy az esküvő egy szép szertartás, de semmi több. Ő a lánykérésben látta az elköteleződés legszentebb formáját. Úgy vélte, az annak a két embernek a legőszintébb pillanata. Amikor a férfi tiszta szívéből megkérdezi a lánytól, hogy hajandó-e összekötni vele az életét? És ott a lány válasza a pecsét erre a testi-lelki kapcsolódásra. Ez egy olyan ígéret, ami nem papíron íródik tanúk előtt bürokratikus rendszerekben, hanem egy ennél sokkal erősebb Isteni kötelék két szív között, ami megbonthatatlan, időtlenül végtelen összefonódásban válik az univerzumuk alapkövévé.

Anne is hasonlóan érzett, bár a fehér ruhában tetszelgés érzése az esküvő napján egy kis hiányérzetet hagyott benne. De tudta mélyen belül, hogy nem ez a fontos és nem is hangoztatta Dave-nek. A szeretet és törődés, amit azóta is tőle minden nap megkapott, az visszaigazolta mindezt. Mintha egymásnak teremteték volna őket.

- Azért az a ...

- Tudom. A fehér ruha... - folytatta Dave mosolyogva.

Anne kinézett merengőn a konyhaablakon, nem bánkódva, inkább mosolygott, ahogy elképzelte magát a fehér ruhában. Dave felállt az asztaltól és átölelte hátulról Anne-t, ő pedig Dave fejére tette kezét és megsimogatta. Együtt merengtek pár szeretetteljes másodpercig csendben a tájra a kis konyhaablakból. Dave hirtelen visszacsöppent a valóságba és elengedte kedvesét, majd az ajtó felé indult.

- Na, kezdem a dolgaimat, mert magától semmi nem lesz! – mondta mosolyogva.

Megigazította a nadrágja kantárját és határozott léptekkel kilépett az ajtón. Ma is sok munka várt még rá a kis gazdaságában. Az állatoknak már adott enni. Mindig korán kelt és ez volt az első dolga. Igaz, korán is feküdt. Nagyon mélyen tudott aludni.

Dave beleásta magát a munkába, de a reggeli beszélgetése Anne-nel ott visszhangzott a fejében egész nap, főleg az - „és mi van a mi gyerekeinkkel? Sarah is pont annyi idős, mint...” mondat még vagy ezerszer lejátszódott aznap a fejében.

Élt velük két keverék kutyus, akik szigorúan kinti kutyák voltak, nem mehettek be a házba. Erre Anne és Dave nagyon ügyelt, bármennyire is szerették volna eleinte a lányok. Meg kellett tanulniuk, hogy a kutyák kint laknak a saját óljukban. Menhelyről hozták őket, mert egyszer elvitték a gyerekeket megmutatni nekik, hogy milyen az és ott Lucie és Sarah szinte sírtak, hogy hazavihessék a két kis csöppséget. Ahogy cseperedtek bebizonyosodott, hogy a ház körül is jó szolgálatot tesznek mert elkapkodtak minden patkányt és hasonló

rágcsálókat. Ügyesebben vadásztak, mint a macska, ami már évek óta ott élt. A lányok imádták a kutyákat, mert rájuk hasonlítottak, mindig játszottak és szaladgáltak. Bár a sokszor napokig rájuk sem néztek.

Dave elvitte őket esténként egy hosszú sétára vagy futásra a mezőre. Szeretett kint lenni a természetben. Családdal, kutyákkal, de még egyedül is. Nyugodt esténként kiült a ház elé és csak nézte a csillagos eget. Náluk nincs fényszennyezés, a Tejútrendszer jól látszik még szabad szemmel is! Ilyenkor a mindenségen és az élet nagy kérdésein szokott filozofálgatni. Szerette a régi nagy gondolkodókat, filozófusokat. Úgy érezte a tanításaik kinyitják az elméjét és új dimenziókba viszik. Platón, Szókratész, Arisztotelész gondolatai mindig megérintették a láthatatlanról. Életről. Az ember igazi lényéről. Ezek nagyban formálták személyiségét. Úgy érezte, hogy ezek az emberek az ő társasága. Hiába évezredekkel előtte éltek a Földön. Amit tanítottak, azzal teljes mértékben tud azonosulni, így velük együtt tud rezegni az örökkévalóságban.

Elment a nap és ezen az estén is ott ült a kis háza előtt, a két kutya a lába mellé heveredett. A csillagok fénye megvilágította a kis farmot, és a tücsökciripeléssel együtt úgy érezte, mintha egy koncert nézőterén ülne az első sorban. Ezen elmosolyogta magát. A hatalmas univerzum neki csinálta az előadást! Ő volt a díszvendég!

Majd hirtelen eszébe jutott a kis Samantha. Ismerte a lányt. Sokat játszottak együtt az ő lányával. Sarah-val egy osztályba is jártak. Sötét gondolatok kavaroztak Dave fejében. Értetlenül állt a gonoszság előtt, ami történt. A miértekre semmi válasz nem jött.

A szűnyogháló halk nyikorgása hallatszott, Anne lépett ki a házból és nyugodt léptekkel férjéhez sétált. A két kutya a fejét felemelve nézett Anne-re. Egyik elé ment, a másik még Dave simogatását élvezte. Anne odalépett mögé, vállára tette kezét és megpuszilta az arcát.

- El is aludtak a lányok? – kérdezte Dave
- Persze, egy perc alatt elaludtak – mosolygott Anne.
- Min gondolkozol? Látom, megint cikáznak a gondolataid.
- Tudod, nem megy ki a fejemből a kis Samantha – mondta keserűen.

Anne nagyot sóhajtott. De nem szólt, hagyta, hogy férje végig mondja, amit szeretne.

- Két hete még együtt játszottak Sarah-val meg Lucie-vel – szemében a fájdalom könnyei gyűltek – Hogy tehet ilyet bárki? Miért?

Anne tudta, hogy ez nem neki szólt, hanem az univerzumnak!

- Te szereted az asztrológiát – fordult Anne felé.
- Igen, fantasztikus tudomány. Az egyik legősibb. Kár, hogy mára el lett nyomva, mintha direkt el akarnák tüntetni, pedig hihetetlen, hogy milyen összefüggéseket lehet kiolvasni a csillagok állása és az életünk között.

Dave könnyes szemmel nézett fel a megszámlálhatatlan fénypontra.

- Szerinted az életünk célja meg van írva a csillagokban? – kérdezte őszintén, mintha Anne tudná rá a választ.

- Nem tudom! De abban biztos vagyok, hogy amikor eljön az ideje, te tudni fogod! Mindenki tudni fogja!

Dave-nek tetszett Anne őszinte válasza. Megfogta a vállára tett puha kezét és megpuszilta. Lassan felállt a székből és Anne vállát átölelve visszasétáltak a házba.

- Na menjél, ugorj be egy jéghideg zuhany alá! – mosolygott Anne – Nem is értem, hogy bírod!

- Tudod, a viking vérem – nevetett Dave.

Mindig hideg vízzel zuhanyozott. Érezte, hogy az nagyon jó a testének, de még a lelkét is teljesen felfrissíti. Meg kihívásnak is érezte. Az elme uralmát a test felett. Tudta, hogy erre nem mindenki képes. Ha szóba jött baráti körében mindig olyan kifogások jöttek, hogy „ha akarnám meg tudnám csinálni”, meg ugyanez az alkohol, cigaretta fogyasztásra is. „Ha akarnám, abba tudnám hagyni!” – mondták. Ilyenkor Dave mindig jókat mosolygott. Most is eszébe jutottak barátai, akik ezeket mondták, de mégsem változtattak semmin. Dave nem azért volt kemény, mert hideg vízzel zuhanyozott, hanem azért zuhanyozott hideg vízzel, mert kemény volt. És ez nagy különbség! Ez is pont olyan természetes neki, mint a reggeli kávé.

2.

Reggel a farmon

Dave már korán reggel tevékenykedett. Etette az állatokat. Minden mozdulata rutinszerű, mintha az összes porcikája külön is el tudná végezni a feladatokat. Imádta a farmot, úgy érezte ez a legjobb hely a világon. Mintha a farm atmoszférája egy isteni védőburkot vonna föléjük, hogy megvédje a világ mocsjától. Itt minden tiszta és rendezett volt, Dave igazi lelkületének földi kivételése. Ha el is ment valahova, alig várta, hogy visszatérjen ide. Anne is ugyanígy érzett, de ő inkább a kis házukban sürgött. Imádta rendben tartani és ki nem állhatta, ha szanaszét hagyták a dolgokat. Mint egy kimondatlan lelki egyesség lett volna közöttük, hogy ő a házat Dave pedig a kinti dolgokat tartja rendben. Soha nem beszéltek róla, ösztönösen érezték kinek mi a feladata.

Persze Dave is ügyelt a rendre a házban, mindig elmosogatott és rendet hagyott, délelőttönként, amikor Anne munkában volt. Anne is sokszor sürgött a kis zöldségeskertben és a verandán. Együtt tartották rendben szeretett életterületüket. Nem kötelességből csinálták így, hanem mert így érezték jól magukat. Kívül és belül is rend és béke.

Dave főzött a hétköznapiokon, hiszen a farmból éltek és az egész embert kívánt. Szerette a szervezettséget maga körül. A káosz és fejetlenség kifejezetten zavarta. Úgy érezte, mintha a teremtmény tökéletességét valami ellentétes erő próbálná meg szüntelenül leigázni. Mint a tiszta gyermeki lelkeket, amiket a káros külső hatások eltorzítanak mire felnőtte cséperednek.

Anne összekészítette a lányokat. Indultak az óvodába, iskolába. Dave éppen a paradicsomokat öntözte, kacsolta. Dave-nek rengeteg dolga akadt. Soha nem unatkozott.

- Szia drágám! Szeretlek! Legyen szép napod! – köszönt el Anne.

Dave megfordult és odasietett, hogy megölelje őket.

- Apa, mire megjövünk oviból meglesznek már a kiscicák? - kérdezte Lucie izgatottan.

- Lehet kicsim, ezt a természet intézi, akkor jönnek ki, amikor eljön az ideje.

- Majd oviban lerajzolom őket, hogy már megszülettek, jó?

- Nagyon jó! Rajzold le kicsim! Majd lepj meg, hogy milyen színűek lesznek!

- Jó apa. Megleplek! Meg anyának is rajzolok.

Anne mosolygott és megölelte Dave-et.

- Anyáék átjönnek a hétvégén. Levágnál egy tyúkot kérlek? – kérdezte Anne - Főzök valami finomat nekik.

Nem várt választ, tudta, hogy bármit kér férjétől azt már késznek is veheti. Ő hozta az ötleteket, kéréseket, Dave pedig megvalósította őket, mint valami mesebeli varázsló.

Sarah már a kocsiban ült olvasgatta az olvasókönyvét miután bekötötte a biztonsági övet. Dave odalépett hozzá is, behajolt a kocsiba és megpuszilta.

- Ügyesen az iskolában kicsim. Mutasd meg nekik milyen okos vagy!

Sarah szerényen mosolygott és picit elpirult, jól estek neki apja szavai. Példaképnek tekintette őt. Felnézett rá.

- Megmutatom apa! Szeretlek! – aztán visszatért a könyvéhez.

Nem sajnálták kimondani ezt a szót a családban. Egyikük sem. De nem is csépezték el, valahogy mindig tudták mikor kell használni. Mikor van ott a helye és ideje.

Anne álmosan érkezett a kórházba, nem aludt jól. Kavarogtak a gondolatok egész éjjel a fejében és még valami örültséget is álmodott. Már az úton idefelé a gyerekekkel is türelmetlen volt. Érezte, hogy ez nem az ő napja lesz. Mindig kicsit előbb érkezett, hogy legyen pár perce ráhangolódni a munkára. Szerette ezt csinálni, hogy segít a bajbajutottakon, elesetteken. Egy küldetéstudatként végezte a feladatait. Minden műszakban őt ápoló segédkezett a kis kórházban. Gyakornokként még a megyei kórházban tanult, ahol rengeteg beteg és sérült fordult meg. Mindig esztelen hajtás és fejetlenség. Úgy érezte, hogy csak néhányuk alázatos munkáján múlott, hogy nem lett nagyobb baj, de az a túlterhelés és szervezetlenség tudta, hogy pár év alatt felemésztené. Nem vállalta. Helyette ebbe a kis kórházba sikerült bekerülnie, mivel közel is lakott előnyt élvezett a felvételnél és idővel jó választásnak bizonyult. Szerették az orvosok és a páciensek is örültek, ha ő foglalkozott velük. Szívesen segédkezett műtéteknél is, de a kedvencei a szülések. Amikor része lehet egy új élet, egy csoda világra segítésében.

Szerencsére éjszakáznia alig kellett, csak ha kolléganője lebetegedett. De az is ritkán történt. Még az elején megbeszélték, hogy neki inkább a nappalok fekszenek, Monica-nak pedig az éjszakai extra pótlék is sokat számított, mert autóra és saját ház önerőre gyűjtött a párjával, Leslie-vel. Ő a megyei tűzoltóságon dolgozott. Fiatalok, huszonöt évesen még bírták a hajtást és friss szerelmükben szőtt terveik hajtották őket nap, mint nap a cél felé, hogy saját közös otthont vegyenek majd. Mivel még nem volt gyerekük, az éjszakázás sem jelentett gondot Monica-nak.

Anne épp felvette köpenyét, amikor nevetgélve belépett Christy és Dana. Két huszonéves kolléganője. Pár éve kerültek ebbe a kórházba. Anne kedvelte őket, mert saját fiatalsága jutott eszébe róluk. Ő is ennyi idősen lett ápolónő és sok hasonlóságot vélt felfedezni a lányok és az ő akkori viselkedésén, érdeklődési körén.

- Szia Anne! – Hali! – köszöntötték.

- Sziasztok! Na mi ez a nevetgélés? – mosolygott rájuk.

- Á semmi – válaszolt Dana éles hangján.

- Dana találkozott egy jó pasival szombaton a buliban és képzelj, lehet, hogy ő az igazi! – nevetett Christy.

Dana elmosolyodott és egy olyan *pfff*-öset nevetett.

- Az! Biztosan! – jegyezte meg és szemérmesen nézett a föld felé.

Mindhárman jól nevettek. Anne próbált valamit hozzászólni:

- Ha ő az igazi, az úgyis majd csak később derül ki! Hónapok, évek múlva. Akkor már tudni fogod. Kedvelték Anne-t, mert fiatalos volt és mindig próbált jó tanácsokkal segíteni nekik, de nem kioktatón, csak őszintén, barátként. Aztán kicsit elkomorodtak mert Anne témát váltott.

- Szerintetek mi lesz a tárgyaláson?

- Milyen tárgyaláson? – kérdezett vissza Christy.

Dana oldalba bökte, mert látta, hogy Anne zavarodottan nézett, hogy Christy nem érti, amit kérdez. Pedig az egész város erről beszélt.

- Jaaa, az a tárgyalás - Christy emlékezett már, de valahogy teljesen kiesett neki. Sajnálta persze a gyereket, de nem tudta átérezni a tragédia súlyát. Neki ennél sokkal fontosabb dolgokkal kellett törődnie az életében. A srácok, a bulik, a külsője, a szempillák, műkörmök, ruhák. Mit érdekelte őt holmi halálra erőszakolt kislány, akit nem is ismert?

Anne csendben kiment az öltözőből. Dana és Christy észre sem vette.

Anne elismerte, hogy egy fiatal lánynak nem feltétlenül ez a legfontosabb dolog most az életében. Jobbnak látta, ha inkább nem folytatja a témát. Nem sértődött meg, de kár lett volna erőltetni, ha Christy-t ez alaptól nem érdekelte. A mai nap is vizitekkel kezdődött, mint általában. Anne gyorsan áthangelódott az előző, öltözői témáról. Bár nagyon fáradtnak érezte magát, a napi teendők átnézése felvillanyozta kicsit. Már a páciensek jártak a fejében és alig várta, hogy rájuk nézhessen.

3.

Két nappal korábban

Mr. Calett kihallgatása

Mr. Calett-et az egyetlen szemtanú bejelentése és tanúvallomása alapján vitték be előzetes letartóztatásba a wicthai rendőrkapitányára.

Az ügyészség kirendelt mellé egy védőügyvédet, de alig pár órán belül begördült egy fekete Maserati a kapitányság elé és Dr. Frank Golder szállt ki belőle. Az a Frank Golder, aki a legnagyobb maffiavezérek perénél is jelen volt. Több gyermekbántalmazási ügyben is védett sikeresen gyanúsítottakat. Egy igazi vadállat! Magas, izmos testalkatú és könyörtelen tekintetű. Mindig makulátlan megjelenéssel, méregdrága öltönyben. Mérhetetlen gög jellemezte! A tekintete pedig félelmetes. A szeretet, empátia vagy jóindulat legkisebb szikrája sem látszott benne! Csak a hatalomvágy és az ego!

Trevor és Dalton nyomozók dolgoztak az ügyön a gyilkosságiaktól. Két rendes fickó, akik imádták, ha kibogoztak egy gyilkossági ügyet, szinte versengtek, hogy melyikük találja meg előbb a gyilkost. De ez az eset most teljesen más. Ilyen ügyben még ők sem nyomoztak. Ez már a helyszínelésnél nyilvánvalóvá vált.

Trevor a kihallgató helyiség előtt kortyolgatta kávéját, mire megjött Dalton. Még épp időben, nem is sejtették, hogy Frank Golder már úton van, hogy átvegye a védelmet tapasztalatlan kollégájától.

- Na, felkészültél? – kérdezte Dalton.

- Erre? Fel lehet? – és belefűjt forró kávéjába.

- Kíváncsi vagyok erre a fickóra. Innen nézve teljesen tanácstalan vagyok. Tudod én már meg szoktam mondani, ha valakinek a szeme sem áll jól. De most semmit nem érzek. Olyan neutrális az egész lénye. Tök átlagos. De mintha érzelmileg ki lenne égve... Nem is tudom. Furcsa, az biztos!

- Ja, én is csak itt bámulom már tíz perce és semmi. Az ügyvédjének is alig válaszol. A lakásán sem találtak semmit, amikor behozták. Pedig alaposan átkutatták.

- De ha itt állunk nem jutunk előbbre. Gyere, beszéljünk vele!

Beléptek a kihallgatóba, Mr. Calett felemelte fejét és mindkettőjüket jól megnézte. Az ügyvédje épp jegyzetelt valamit, fel sem nézett a nyomozókra. Enyhén savanyú izzadtságsgzag lengett a levegőben. A negyvennyolc éves könyvelő jól fésült volt, de enyhén zsíros hajú, kb. száznyolcvan centiméter magas, inkább vékonyabb átlagos testalkatú. Kicsit görbe hátú. Sötétbarna öltönye már az utolsókat rúgta. Cipője nem teljesen tiszta. Olcsó, de nem túl régi darab.

Trevor leült Calett-el szemben a fém székre és kérdően nézett felé.

- Mi újság, hogy van? – kérdezte felemelt szemöldökkel.

De Calett csak nézett rá unottan - *egy, erre a kérdésre mit kéne válaszolnom?* – nézéssel.

- Várja már a tárgyalást?

Calett nem válaszolt, csak meghúzta enyhén a vállát.

Dalton odalépett az asztalhoz és nagy csattanással levágott egy mappát, amiből kicsúsztak a fotók. A helyszínen készültek, ahol a kis Samanthát meggyilkolták. Ahogy szétcsúsztak egymáson a nagyméretű fotók, kivillantak részletek a szegény kis Samantha véres-sáros maradványaiból. Calett ránézett felületesen, de nem ért a képekhez. Mintha nem is a képekre fókuszálna, hanem átnézne valahogy az asztalon és a padlón csapódna a tekintete.

Dalton kiszúrta ezt a homályba révülést és ellegyintett tenyerével az asztal és Calett feje között.

- Hahó! Itt van? Semmi véleménye?

- Kérem! – vágott közbe erőtlenül a fiatal kezdő ügyvéd.

Dalton kezdett kijönni a sodrából, hogy Calett semmit nem reagál.

- Legalább azt mondja meg, hogy jó-e a fókusz a képeken! Elég élesek?

Erre már Calett is felkapta a fejét és unottan lebiggyesztette a száját, jelezve érdektelenségét. Trevor kihívta Dalton mert látta, hogy kezdi túlságosan felhúzni magát.

- Figyelj! Én semmit nem látok benne. Teljesen érdektelen a fickó. Ha ő tette, ha nem itt semmit nem fogunk kideríteni. Menjünk vissza a lakásához. Hátha otthon van már az a pár lakó, akiket nem találtunk a letartóztatáskor és tudnak valami használhatót mondani.

- Igazad van. De ez a szörnyűség, hogy nem tud felzaklatni valakit? Ott ült teljesen rezzenéstelen arccal... Nekem ez nem tetszik. Valami furcsa kiégettséget érzek benne. Na, menjünk inkább a szomszédokhoz, nem bírok visszamenni egy helyiségbe vele. Meg a szaga is olyan visszataszítóan savanyú. Vagy az az ügyvédé?

- Nem tudom. Lehet mindkettő. Majd hozzá nekik egy dezodort, ha visszajövünk! – nevetett Trevor.

De Dalton nem tudott nevetni, tényleg nyomasztotta ez a pár együtt töltött perc a gyanúsítással. A lépcsőn lefelé menet majdnem feldöntötte őket Frank Golder. Olyan határozott léptekkel sietett a védencéhez, mintha a világot akarná megmenteni. Küldetése volt! Dalton oda is szólt neki:

- Te meg ki a franc vagy? Félreálljak?

Frank Golder nem szólt, de az egója nem engedte, hogy egy fél fejfordulattal meg ne nézze magának, hogy ki mert így hozzá szólni, aztán sietett tovább.

- Ez az az ügyvéd tudod! Mindig nagy fejeseket véd! A neve nem ugrik be, de nagyon befolyásos figura!

- Leszarom mennyire befolyásos, azért nem az övé a lépcsőház, bassza meg! – dühöngött magában Dalton.

Mr. Calett Dodge City külvárosában lakott egy két szintes házban. Még az ötvenes években épült. Calett szüleinek első közös otthona volt ez, ahol ő maga is felnőtt, majd a szülei halála után megörökölte és itt is maradt. Két és fél óra alatt ért oda Trevor és Dalton. Calett az ezer tizenhármassal lakott. Végig járták a környéket, de nem sok sikerrel. Akik ott laktak szinte senki még csak látásból sem ismerte Calett-et vagy a néhai szüleit. A 1011-es és 1015-ös cím alatt lakók pár éve költöztek oda, mert onnan is kihaltak a régiek. Az utca vége felé érve Dalton már szinte be sem akart csöngetni, de valami azt súgta neki, hogy csak még ezt! A régi csengő kellemes hangon szólalt meg, olyan ding-ding hangot adott ki, de nem zavaróan, hanem mintha valaki félhangosan mondaná: ha-hó! Ez annyira megtetszett Daltonnak, hogy még egyszer megnyomta. De mire a „hó” jött, már nyílt is az ajtó. Dalton, hirtelen hátrébb lépett és egy gyerekes nyakbehúzással és mosollyal megszólalt:

- Elnézést, olyan jó a hangja!

Mrs. Fritz nyitott ajtót. Pici, ősz hajú hölgy, mogorva arccal. Láncos, több dioptriás szemüvegben úgy festett, mint valami nyugdíjas tanárnéni. Dalton nyolcvan éves körülinek tippelte.

- Tessék? Kik maguk? - szólt vissza kissé rekedt hangján a kelleténél hangosabban.

Dalton észrevette, hogy nagyot hall. Már bánta, hogy becsöngetett. Mert, hogy ebből a szegény nőtől semmi használhatót nem fognak kiszedni az biztos! Trevor lépett oda és nyújtotta a kezét egy kézfogásra. Gyengéden kapta el az öreg ujjacskákat, olyan fél hivatalosan, hogy megnyugtassa. Trevor elővette az igazolványát és felemelve mutatta.

- Trevor és Dalton nyomozók vagyunk a wichitai rendőrkapitányság gyilkossági osztályáról. Lenne ránk öt perce kérem?

- Ááá. Rendbem! Jöjjenek be! - intett a kezével, hogy kövessék és becsoszogott a kis lakásba.

A lakás szaga Daltonnak az öregek otthonát juttatta eszébe. Ő csak olyan öreg szagnak hívta. Kicsit szúrós, kicsit kellemetlen. Nem szerette, de túltette magát rajta, mert örült, hogy végre olyannal beszélnek, aki régóta itt lakik és hátha tud valami használhatót mondani. Mr. Fritz a foteljében ült és a tévét bámulta. Valami régi indiános western-film ment félhangosan. Észre sem vette, hogy bejött két ember a lakásba. A felesége oldalba bökte.

- John! Kapcsold ki! Jött két úr a rendőrségtől.

John Fritz lassan felnézett és egy lassú mozdulattal kikapcsolta a tévét. Csak kezével finoman intett Trevorék felé, hogy szevasztok.

- Kérnek kávét vagy teát? - kérdezte jó hangosan Mrs. Fritz.

- Nem! Köszönjük! - válaszolt kettőjük helyett is Trevor és folytatta – Feltehetnénk pár kérdést?

- Paul miatt jöttek ugye? – ez Mr.Calett keresztnéve.

- Igen, róla szeretnénk beszélni. Honnan tudta?

- Mi másért jöttek volna! Mindenki látta, amikor bevitték Paul-t. Olyan sok rendőrautó volt az utcában, hogy azt hittem a megye összes rendőre ide jött valami találkozóra.

- Ismerték őt vagy a szüleit? –

érdeklődött Trevor.

- Persze. Nem sokkal utánuk költöztünk ide. Már csak mi maradtunk a régi öregekből, de már mi sem húzzuk soká és jöhetnek a fiatalok. – mondta érzéketlenül, mintha a halál közelsége egyáltalán nem is érdekelné.

- Mesélne róluk kérem? – kérte Trevor udvariasan.

- A szüleiről? Semmi különös. Ritkán jöttek ki a házból, olyan maguknak valók voltak. Az asszony egy könyvelő irodában dolgozott a férfi meg az autógyárban. Nappal dolgoztak, este nem lehetett látni őket. Néha találkoztunk velük a templomban, de nem nagyon beszélgettünk. Olyan maguknak valók voltak – ismételte meg a már említett mondatot.

- Na és Paul? Róla mit lehet tudni? - kérdezte Dalton.

- Gyerekként kicsit utálatos, ahogy én láttam mindig verekedett és szerintem kiközösítették emiatt. Utána már csak egyedül láttam. Mindig lehajtott fejjel sétált. Nem szerettem azt a gyereket. Kövel dobálta a macskámat. Egy idő után már alig láttam kint játszani, pedig abban az időben minden gyerek az utcán volt, pláne tavasszal meg nyáron. A leg elvetemültebbek még esőben is! - mosolygott emlékein a Mrs. Fritz - Egyszer emlékszem, ömlött az eső, itt folyt be a küszöbön a víz és...

- Elnézést – fogta meg Trevor gyengéden a kis kezét. Ez kizökkentette az ábrándozásból.

- Ja, igen, Paul - jutott vissza a témához.

- Hát másra nem nagyon emlékszem. Olyan szürke emberek voltak, de egy dolog rémlik. Most, hogy visszagondolok. Soha nem mosolyogtak. Tényleg, emlékszel John? – fordult a férjéhez.

- Mi az? Kérdezett vissza a kis öreg, aki észrevehetően nem követte a beszélgetést csak ült ott és a semmibe meredt. Talán az indiános western-film járt a fejében, vagy, hogy mi lesz vacsorára.

- Calették! Ugye te se láttad őket mosolyogni soha!

- Calettéket? Nem! – de ez olyan „*Nem*” volt, hogy *igen, igazad van, csak hagyj már békén!*

Trevor nem is foglalkozott az öreggel, inkább a Mrs. Fritz-re szegezte tekintetét és tovább faggatta:

- Jó, és felnőttként? Milyen volt Paul? A napokban találkozott vele, vagy látta valahol?

- A napokban nem. Nagyon ritkán látni. Amikor elmegy dolgozni és amikor hazajön. Azonkívül nem nagyon. Olyan... magának való ember - jegyezte meg már harmadszor.

- Kapcsolata? Valami nő?

- Neki? Én nem láttam senkivel. Se nővel, se férfival! Csak egyedül. Ő olyan...

- Magának való, tudom – mosolyogta el magát Trevor.

Dalton ezután Mr. Fritz-hez fordult:

- Maga sem tud semmit erről a jóemberről?

- Kiről? – nézett értetlenül a kis öreg.

- Kiről? – emelte fel a hangját Dalton kicsit mérgesen, és arra gondolt, hogy hol jártál eddig öregapám? - Hát Paul Calettről!

- Paul Calett... merengett el az öreg és szemét résnyire összecsuksva kezdett el kutatni a hosszú évek óta félretett emlékei között. Dalton szinte látta, hogy az öreg a fejében odacsoszog az emlékei nagy barna szekrényéhez, amit fél évszázadnyi centis por réteg takar és a nagy rozsdás kulcsot elfordítva, nyikorogva nyitja ki az ajtót, hogy hozzáférjen az örök feledésbe hátrahagyott emlékeihez.

Pár másodperc szünet után Dalton jelzett Trevornak egy fejmozdulattal, hogy „*na menjünk innen a francba!*” Csak elvesztegettük itt az időt gondolta, amikor Mr. Fritz megszólalt fáradt hangján:

- Mindig furcsának tartottam őket. Szerintem bántották azt a gyereket!

Erre mindketten felkapták a fejüket és Dalton izgatott lett.

- Hogy érti, hogy bántották?

De még a felesége is értetlenül nézett, mert erről soha nem beszéltek egymással, hogy ez most honnan jött elő a férjének? Nem értette.

- Hát biztosan nem tudom, de amikor jöttek ki a házból hárman, úgy éreztem, mintha valami nagy közös titkuk lenne. Mintha valami nehéz súly nyomná a lelküket. Én megérezem az illetet - mondta rekedtes hangján.

- De hát ezt soha nem mondtad John! – mordult rá felesége.

- Nem mondtam, nem mondtam. Most mondom! – felelt határozottan az öreg.

- Érttem. Tehát úgy érezte? De ennyi? Konkrét jelei nem voltak? Sebek vagy zúzódások a gyereken? - kérdezte izgatottan Dalton.

- Szerintem annál sokkal súlyosabb sebeket szerzett, de nem a testén, hanem a lelkén – nézett szigorúan Mr. Fritz.

Mindenki értette mire célzott.

- Jó, de ez így kevés. Csupán feltételezés, mert búbánatosak voltak mindig és... maguknak valók - nézett Dalton Mrs. Fritz-re visszaigazolást kérve, hiszen ma már ő többször is ezzel illette őket.

- Nem! – mormogta Mr. Fritz..

- Nem? – kérdezett vissza Dalton

- Nem csak feltételezés! Én megérezem az illetet. Fiatal koromban nagyon vágott az eszem. Össze tudtam kapcsolni a dolgokat. Nyomozó is lehettem volna!

- Trevor, elkaptuk Calett-et! Mr.Fritz megérzi az illetet! Calett a gyilkos! - mondta Dalton gúnyosan. Persze csak ők ketten értették Mr. és Mrs. Fritz nem tudta, hogy viccelődik Dalton. Trevor taszított egyet Daltonon, hogy menjen már kifelé.

- Nagyon köszönjük a segítségüket! További szép napot kívánunk! – köszönt el udvariasan Trevor.

Az autóban visszafelé Trevor vezetett. Dalton könyöke kint lógott az ablakon és kezével az állán gyűrögette a bőrt, mint aki így próbál valami ötletet kipréselni a fejéből. Majd Trevorhoz fordult gondterhelten:

- Semmink sincs! Tanácstalanok vagyunk!

- Azért nem semmink. Az öreg megérzi az ilyet. Rendőr is lehetett volna! Hallottad! – nevetett fel hangosan. Dalton is hangos nevetésben tört ki.

- Akkor viszont Calett apját is sittre vágjuk! Kár, hogy már nem él! – ejtett még el egy utolsó viccet Dalton.

- Várj, mit is mondott a kis öreg? Mi volt a vezetékeve? Colomb...

- Ó, haver! - reagált egyből Dalton és úgy el kezdtek nevetni, alig kaptak levegőt. Pár percig átengedték magukat a gyerekes nevetésnek, aztán Trevor újra komolyra fordította a társalgás menetét:

- Azért mondtak fontos infót is. Azt, hogy kimondottan agresszív kisfiú volt Calett és annak legtöbbször nagyon komoly oka van!

- Ez igaz! Beszélhetnénk vele újra. Rákérdezhetnénk a gyerekkorára meg a szüleire.

- Lehet. De nem sok reakciót várok attól a fickótól.

Többet nem is beszéltek a visszaúton. Csak gondolataikba merülve nézték az utat. Az kapitányságon még egyszer elő kérték a fogdából Calettet. Dalton lépett be először a kihallgatóba. Calett ugyanazzal a közömbös arccal és jelentéktelen szerencsétlenségében ült ott. De már Dr. Frank Golder társaságában.

- Egy szemtanú felismerte magát a gyilkosság helyszínén. Mit keresett ott? Egyedül volt? – kérdezte Dalton, de Calett fel sem nézett.

- Mr. Calett. Milyen volt a gyermekora? – tette fel az új kérdést Dalton már keményebb hangon.

- Tessék? – kérdezett vissza Calett. Láthatóan meglepte a kérdés.

Ebben a pillanatban Frank Golder a legnagyobb nyugodtsággal és határozottsággal szólt az ügyfeléhez, de Daltonra szegezte szigorú tekintetét:

- Nem kell semmit mondania Mr. Calett!

Dalton kezdte megint elveszíteni a türelmét, szeretett volna kettesben lenni Calettal, hogy kihallgathassa. Hogy legalább a reakcióit megfigyelhesse. De azért folytatta:

- A gyerekkora! Hogyan telt? Miket csinált? Sokat játszott más gyerekekkel? Szeretett iskolába járni?

Calett visszazuhanva közönyébe, csak nézett maga elé újra. Látszott, hogy nem fog válaszolni ezekre a kérdésekre. De Dalton folytatta:

- Volt kutyája, macskája? Szeretett autókkal, katonákkal játszani? Vagy inkább babázott? Szerette a szüleit?

- Hé! Álljon le! – vágott közbe Frank Golder határozottan.

A kérdések gyors záporában Calett már-már majdnem lecsukta a szemét, jelezve, hogy ez nagyon unalmas. De az utolsó kérdés úgy látszott felébresztette. A tekintete teljesen megváltozott. Átszellemült. Valami leírhatatlan dolog ült ki rá. Látszott szeme remegéséből, hogy régi emlékek törnek fel benne. De a sötét titkokat csak ő maga tudta. Dalton és Trevis össze is néztek kérdőn, nem tudták titkolni érzésüket egy pillanatra.

- Miért? Ki ne szeretné a szüleit? – hangzott Calett válasza remegő hangon.

- Kérem! – nézett Frank Golder az ügyfelére és tenyerével mutatta, hogy nyugodjon le. Láthatóan zavarta, hogy nem tudott csendben maradni, ahogy megkérte.

- Hát ez az! – Dalton ennyit tudott mondani. Feladta. Nem akart több időt erre vesztegetni.

- Majd a tárgyaláson találkozunk Mr. Calett, ha addig nem.

Elhagyták a termet és elindultak kifelé.

- Te figyelj, ez a Calett egy könyvelő. Hogy a francba van ennek ilyen ügyvédje? – értetlenkedett Dalton.

- Jó kérdés! Nem mondtak semmi, csak, hogy ő veszi át a védelmet. Úgysem tudjuk meg az igazi okát, ezen kár agyalnod! A hivatalos közlemény biztosan az lesz, hogy morális okokból vállalta ennek a szegény meghurcolt embernek a védelmét, vagy valami hasonló baromság.

Dalton hirtelen visszaemlékezett, ahogy tegnap megérkeztek a járőrök a tanúval.

Dalton és Trevor kedélyesen fogadták és egy irodába vezették. A relaxálat leengedték, hogy senki se zavarhassa a vallomás felvételét. Trevor szólalt meg:

- Üdvözlöm kedves...

- Mrs. Brown. Helga Brown a nevem! – válaszolt a kedves idős hölgy mosolyogva.

Hetvenöt körül lehetett, pici, ősz hajú nagymama. Kedves, jóságos tekintettel. Idős kora ellenére fitt volt és üde. Trevor visszamosolygott rá, tetszett neki. Nagyon hasonlított pár éve elhunyt anyai nagymamájára.

- Én Trevor nyomozó vagyok, ő pedig Dalton, a kollégám. Örülünk, hogy itt van épségben. Kér kávét vagy süteményt?

- Köszönöm kis drágám, ha nem bánják elmondanám gyorsan, amit tudok és mennék is haza, mert holnap jönnek az unokák és még sehol nem tartok a süteménnyel!

- Rendben persze. Hogyne – válaszolt Trevor és már kapcsolta is be a számítógépet, hogy begépelje a vallomást.

- Ugye nem bánja, ha diktáfonra is rögzítem a vallomását!

- Dehogy bánom, rögzítse csak! – válaszolt kedvesen Mrs. Brown.

- Tehát elmesélné az elejétől kérem. Mikor, hol és mit látott?

- Persze aranyom. Azon a pénteki napon délután négy felé mentem haza a busszal Jetmore-ból. Egy barátnőmnél voltam teázni meg beszélgetni. És ahogy jöttem a 283-ason, ott annál a kis fás résznél megláttam sétálni egy alakot. Furcsálltam is, mert semmi más nem volt a közelben csak az a kis erdő. És akkor láttam, hogy az a barna zakó meg a testtartás nekem ismerős! Egyből beugrott, hogy ez az a Calett lesz. Tudja én még eljárók takarítani hetente háromszor abba a könyvelő irodába, ahol az a Calett gyerek dolgozik. Azért ismertem fel!

Trevor bólintott, hogy érti és gépelte is egyből, amiket Mrs. Brown mondott, aztán így folytatta:

- Az a gyerek nem köszön ám nekem! Olyan abban az irodában, mint egy nagy szürke mamlasz. Csak ül a gépe előtt és bámulja a monitort, mint valami lelketlen robot. Még soha nem láttam mosolyogni vagy beszélgetni bárkivel.

- Értem. – mondta Trevor.

- Tehát pénteken ültem a buszon. Csak én meg a sofőr. De az csak hallgatta a rádiót és énekelgetett vidáman. Én báméskodtam az ablakon, pont azon gondolkoztam, hogy milyen süteményt készítek majd az unokáknak.

- És Mr. Calett egyedül volt? – kérdezte izgatottan Trevor.

- Hát, nem vagyok biztos benne, mert volt vagy száz, százötven méterre, de mintha nem egyedül lett volna. Kis drágám, ezt nem tudom megmondani – látszott, hogy nagyon bántja, hogy nem tud erre a kérdésre konkrét választ adni.

- Rendben, ez is nagy segítség, köszönjük! – nézett hálásan az idős hölgyre – És akkor nem is szólt senkinek erről?

- Dehogyan szoltam! Ez nem tűnt olyan dolognak, amiről beszélni kéne. De másnap hallottam a hírekben, hogy pont arra találtak egy gyerek holttestet. Akkor ugrott be, amit láttam és egyből hívtam a rendőrséget!

- Hát nagyon köszönjük! Jól tetszett tenni! És van még bármi, amit el szeretne mondani az ügghöz? Mr. Calettől akár?

- Más nem jut az eszembe most angyalom. De kötelességem volt jelenteni, hátha segít a nyomozásban.

- Ez így igaz! - helyeselt Dalton is, és mosolygott.

- Köszönjük, hogy befáradt, a kollégák haza is viszik. Itt tessék aláírni a vallomást és ha bármi kérdésünk lenne majd hívjuk vagy önnek jutna eszébe bármi, amit elfelejtett most, akkor kérem azonnal hívjon ezen a számon! – mondta Trevor és átnyújtotta névjegykártyáját.

- Na mit szólsz? – kérdezte Trevor Daltont.

- A semminél több és eddig ez az egyetlen nyom.

Arra elég volt a vallomás, hogy Mrs. Edwards bírónő elrendelje az előzetes letartóztatást a tárgyalásig. Bár az ügyész nem kért gyorsított eljárást Mrs. Edwards mégis előre sorolta az ügyet. Még Dr. Frank Golder sem tudta Calett-et óvadék fejében kihozni az előzetes letartóztatásból, hiába kérte. A bírónő azt határozottan elutasította.

4.

A Rider farm, egy héttel később

A kakas kukorékolása hangosan törte meg a hajnal ébredező csendjét. Négy óra körül járt az idő. Dave már a főzte a kávé. Kitárta az ablakot, hogy a friss, harmatos levegő beáradjon a házba. Mindig ő kelt először a családban. Imádta a reggeleket. A Napfelkeltét, a nyugalmat. Úgy érezte minden nap egy újabb lehetőség kezdete, és a már megkezdett dolgainak a folytatása.

Ma is annyi dolgot tervezett megcsinálni, hogy úgy érezte egy napban nagyon kevés a huszonnégy óra. Sokszor a duplája sem lenne elég, hogy be tudja fejezni, amit eltervezett. Anne imádta, hogy Dave ilyen tevékeny. Mondta is többször már, hogy neki milyen dolgos a férje, mert mindig van valami dolga!

A lányok még aludtak békésen. Dave nagyon ügyelt, hogy ne keltse fel őket semmi zajjal. Nagy, száztíz kilós testével úgy lépkedett a házban, mint egy jaguár, aki épp becserkész az áldozatát. Felvette a mindennapi munkás ruháját és kávéjával a kezében kiült a verandára. Az újság még nem érkezett meg. Egy tizenéves fiú hordja minden nap a városból. Hat-hét óra felé szokott odaérni vele. Mint minden reggel Dave már ma is megetette a tyúkokat, disznókat, tehenet, lovakat, kacsákat.

Szerette a nyugodt, reggeli kávé szezonszokat. Nem is a koffein, inkább a szertartás miatt. A rákészsülés a napi teendőkre szépen nyugalomban, de már elmében oda koncentrálva, hogy ma mit fog csinálni. Ilyenkor eltervezte az egész napot előre. Imádott tervezni és nagyon bántotta, ha valami mégsem úgy alakult, ahogy

elképzelte. Ha mégis így történt, mindig valami külső tényező vagy a sors szólt közbe. Ő maga mérgeződött egy kicsit, de szerencsére nagyon hamar túltette magát ezeken. Semmin nem rágódott hosszabb ideig. Kivéve a beszélgetésük Anne-nel a kis Samantháról. Azóta sokszor eszébe jutott. Nem tudta túltenni magát a történten.

Anne halk léptei törték meg borongós elmélkedésének egyre mélyebbre húzó menetét. Dave felpattant és elé sietett. Imádta megölelni és megpuszítani gyönyörű feleségét. Ki nem hagyta volna egyik reggel sem! Ennyi év után is még szerelemet és mélységes tiszteletet érzett iránta. Az átélt közös élmények és nehézségek az idővel csak még elmélyítették Anne iránti érzéseit. És még mindig nagyon vonzónak találta kedvesét.

- Jó reggelt Életem, gyönyörű vagy! – dicsérte meg Anne-t, aki egy nagy ásítással és mosollyal jelezte, hogy köszönöm, de bocs még nem ébredtem fel teljesen.

Megölelték egymást, jól esett neki férje bókja, de nem vette teljesen komolyan, mert jó alvó volt és kicsit gyűröttre tudta aludni az arcát. Mindig jót mosolygott ezeken a kedves megjegyzéseken, mert érezte, hogy mennyire szereti őt a férje, és még ezekben a nehéz időkben is tartani akarja benne a lelket. Néha, amikor kócosan kelt Dave megkérdezte: - Mit álmodtál? Hogy elestél? - ezeken is jókat kuncogott.

- Már reggel is lett? - kérdezte Anne viccesen.

- Á, az két órával ezelőtt volt drágám, amikor enni adtam az állatoknak. Már el is ment a nap! – nevetett Dave - A lányok még alszanak?

- Lucie már ébredezik, de Sarah teljesen K.O.

- Nem is tudom kire hasonlít ebben... - nevetett Dave.

- Naa, én nem is vagyok K.O., csak még nem ittam meg a kávécskámát - mosolygott Anne.

- Ott van a pulton életem, reggel főztem – mutatott Dave a régi kis két és fél személyes kotyogós kávéfőzőre. Már annyi harcot átélt, de még mindig teszi a dolgát, ahogy kell. Amire kitalálták. Szerette is Dave. Nem úgy, mint az új vackokat.

- Mióta is van meg ez a kis kotyogós? – kérdezte Anne-t.

- Hú, nem tudom, de jó régi. Szerintem legalább tíz-tizenöt éves – bólogatott egyetértően.

- Amiket manapság lehet kapni már pár év után tönkre mennek, olyan gyenge minőségűek.

- Igen, ez igaz! Már nem a minőségre mennek a gyártók, hanem a mennyiségre. Értéktelen vackokat árulnak.

- Részben érhető is, mert a legtöbben az olcsót keresik, nem a minőséget. Bezzeg a Dodge. Abba tettek még anyagot. Imádom!

- Tudom! – mosolygott Anne – A harmadik gyereked!

- Azaz! – nevetett Dave.

Közben mozgolódás hallatszott az emeleten. Kis talpacskák apró csattanásai visszhangoztak a fa padlón. Lucie lépkedett le megfontoltan, kimérten a vastag fa lépcsőkön. Dave már ott várta a lépcső alján tárt karokkal és nagy mosollyal. Szíve majd kiugrott a helyéről, mintha élete szerelmével készülne találkozni az első randin.

- Szia kisbabám! – szólt hozzá halkan, de annál nagyobb szeretettel a hangjában és kitérte hatalmas karjait.

Lucie a nyakába ugrott a harmadik lépcsőfokról és kézzel lábbal átölelte. Dave áldottnak érezte magát, mint aki megnyerte az Univerzum lottósorsoláson a jackpotot. Leírhatatlan energiákat merített ezekből az

ölelésekből minden reggel. Ezek olyan fix pontok Lucie életében, mint, ahogy a Nap felkel minden reggel. Ha esik, ha fúj, a Nap mindig felkel, mint ahogy az édesapja mindig ott van és védelmezi, megöleli őt!

A kis Lucie úgy szorította Dave-et, mintha soha nem akarná már elengedni. Dave finoman beültette Anne ölébe. Őt is szorosan átölelte. Anne egy finom pusztit nyomott az arcocskájára

- Hogy aludtál kicsim? - kérdezte Anne hal

kan, szinte suttogva, hogy a kis csöppség még ébredeshessen nyugalomban.

- Jól – mondja egy ásítás közben kierőltetett halk, vékony hangján Lucie.

- Főzzek neked kakaót? – kérdezte Dave, szintén suttogva.

- Igen - mondta Lucie álmosan.

Lucie elkezdett bogarászni Anne ujján a gyűrűjével.

- Apa ma kell menni oviba?

- Kelleni nem kell semmit kicsim, de igen mész ma oviba. Anya és apa dolgozik, Sarah iskolában lesz. De ha szeretnéd, jövőhéten majd kiveszlek egy napot, viszont akkor segítened kell a farmon. Szeretnéd? – kérdezte kedvesen.

- Nagyon! – sikított fel örömeiben Lucie.

Anne is jót nevetett ezen.

- Hú de irigyellek! Segíthetsz majd apának az állatokkal. Biztos nagyon jó kis napotok lesz!

Lucie nagyon izgatott lett, látszott a kis szemén, ahogy még a lelke is felragyogott! De még álmos volt picit és ásított egy nagyot.

Közben Sarah lépdel lefelé halk léptekkel, álmos, de gyönyörű arca Dave szívét ismét melegséggel töltötte el. Őt is megölelte a lépcsőnél, de Sarah már nagy lány, hamar elengedte édesapját és a székre ült. Rápillantott Lucie-re és odaugrott hozzá, hogy megölelje. Ő pedig szeretetteljesen visszaölelte. Utána Anne-t is megölelte és megpuszilta.

- Jó reggelt anya! – majd leült melljük az asztalhoz.

Lucie mindig felnézett Sarah-ra a nagytesóra. Szeretettel követte mindenhova és hasonlítani szeretett volna rá. De ha néha összekaptak játék közben nem fél odasózni. Persze Sarah visszavág és akkor eszmél Lucie, hogy ő a kisebb.

Ilyenkor Dave-nek mindig eszébe jut egy régi mondás, amit még gyerekkorában hallott papájától, hogy „*nem a kutya mérete számít a harcban, hanem a harc mérete a kutyában!*” És valóban Lucie is, mint egy kis Jack Russel, nekiment a nagyobboknak. Nem a méretet látta, hanem azt, hogy az is egy meg ő is egy és miért ne győzhetné le!

Amikor Lucie megszületett Sarah eleinte nagyon örült, izgatottan várta kishúgát. De pár hét múlva már nagyon zavarta, hogy a pici van a középpontban. Féltékenysége hisztiben mutatkozott meg. Ezt úgy próbálták enyhíteni, hogy Dave megkérte Sarah-t, hogy segítsen neki az állatokkal, amíg Anne Lucie-vel foglalkozott. Igaz így az ő munkája lett nehezebb, mert Sarah-ra is kellett figyelnie, de nem bánta, mert legalább kiszakította abból az őrlő, féltékeny állapotból.

- Na, jöhetnek a kakaók? – kérte Dave a lányoktól, de nem azért, mert választ várt, csak jelezte, hogy elkészültek az italok.

- Igeeeen - igeeeen! – mondták boldogan egyszerre.

Anne még elpakolta az edényeket, poharakat a konyhapultról. Szépen letörölgetett. Dave pedig csak nézte a lányokat és arra gondolt, valami nagyon jót tehetett előző életében, hogy ilyen mennyországban élhet! Három ilyen szuper csajjal! Mi ez, ha nem az édenkert!

Megcsörrent a telefon. Anne vette fel és pár másodperc múlva le is tette.

Dave furcsállotta is:

- Ez gyors volt.

- Diana hívott. Kérdezte megyünk-e vasárnap a templomba? Charles atya szeretné, ha mindenki ott lenne, imádkozni a kis Samantháért.

Diana John Bradfield felesége. Ők is egy farmon éltek nem messze tőlük a város irányába.

- Samantháért? - kérdezett vissza a kis Lucie. - Miért kell imádkozni Samantháért anya? - nézett kérdően Anne-re.

Anne-nek minden lelki erejére szüksége volt, hogy visszatartsa a sírását, harapdálta a szája szélét, de még Dave is elfordította a tekintetét a lányoktól és kinézett a mezőre, hogy nehogy felkavarja a őket, mert érezte, hogy elérzékenyül. Anne megölelte Lucie-t és könnyes szemmel elcsukló halk hangon súgta a fülébe:

- Mert Samantha már a mennyországban van.

Majd Lucie megfogta Anne fejét két kis kezével és a szemébe nézett. Letörölte anyukája könnyeit és ennyit mondott:

- Szeretlek Anya! Akkor megyünk a templomba? – mosolygott Lucie nagyra nyílt szemekkel.

Anne Dave-re nézett kérdően, tudta mit gondol férje a templomról. Nem szeretett oda járni. Ki nem állhatta a képmutató embereket, akik eljátsszák hetente egyszer meg ünnepnapokon a nagy szentet és máskor meg egy kanál vízbe bele fojtanak egymást. Nem jártak Dave-ék a templomba, de néha ünnepkor ők is elmentek, mert kedvelték Charles atyát. Jó embernek tartották, aki tényleg szívében viseli az emberek sorsát. Szerényen élt és mindig próbált az elesetteken segíteni. Dave-et a mögötte álló egyház és annak a képmutatása, dogmái és a dőzsölő papok fényűzése zavarta. Anne is így gondolta, ezért is várta férje megerősítését Lucie kérdésére. Ilyen dolgokban mindig kikérték egymás véleményét és együtt hozták meg a döntéseket. Dave látta, hogy rá vár mindenki. Egy halk, de határozott válasz hagyta el a száját:

- Persze, hogy elmegyünk!

Megpuszilta a lányok fejét, adott egy csókot Anne-nek és a kavargó gondolataival kísétált a házból. Ment a dolgára. Kifelé felötlöttek benne legutolsó templomban járásuk emlékei. Bár az emberek tudták, hogy Dave-ék ritkán jártak misére, mégsem zavart senkit. Így fogadták el őket. Kivéve két helyi pletykás öregasszony, Mrs. Morris és Mrs. Peckerwood. Ők a környék hírhozői és hírvivői. Hírhedt pletykafészek, de olyan határozott kiállással, hogy senki nem merte ezt megmondani nekik.

Szertartás Samantháért

Másnap reggel a lányok izgatottan készültek a templomba. Imádták felvenni a szép ünnepi ruhájukat. Mindkettő krém színű kis fehér selyem fodrokkal. Pár hónapja varratta nekik Anne. Olyanok voltak benne, mint két kis angyal. Dave felvette világos rövidujjú ingét, kilátszottak belőle erős, vastag erekkel teli karjai. Úgy festett, mint valami filmsztár. Anne imádta, hogy ilyen szép, sportos férje van.

Ahogy Dave meglátta Anne-t, a szava is elállt. Gyönyörű, frissen mosott vörös fürtjei minden lépésnél úgy rugóztak, mintha külön életet élnének. Hátul copfba összefogta, ahogy Dave a legjobban szerette. Imádta, ha kilátszódott a nyaka vonala. Nagyon nőiesnek és vonzónak találta. Nem is bírta szó nélkül:

- Gyönyörű vagy drágám! – és megcsókolta gyengéden.

Anne-nek nagyon jól estek a bókók és a csók is. Csak szerényen mosolygott és viccesen válaszolt:

- Ez valami új arcszesz, amit érzek? Nagyon illik hozzád!

Dave elégedetten mosolygott. A reggel megint csendesen indult. Gyönyörű tavaszi napsütésben úszott a táj. A mezőn gyenge szellő simogatta végig a magas fűszálakat, mint amikor egy ember a haját simítja hátra. Dave Anne-hez fordult:

- Szerinted jó ötlet elvinni a lányokat? Nem lesz...

De nem tudta befejezni a mondatot, Anne tudta mit akar kérdezni.

- Nyugi! Charles atya tudja jól, hogy hogyan beszéljen gyerekek előtt. Nem fog olyat mondani - nyugtatta meg Anne.

- Persze, gondolom. Csak ott lesz az a sok ember, nehogy valaki elkezdje részletezni... Még olyan picik. Szeretném, ha még ilyen dolgokról nem tudnának. Úgyis pár év és muszáj lesz erről is beszélni nekik.

- Így van! De már említetted nekik, hogy vannak olyan gonosz felnőttek, akik gyerekeket bántanak.

- Igen, ezt tudják. De csupán ennyit, nem részleteztem. Isten őrizz! – simította hátra haját Dave - Végül is, ilyen világban élünk. Körbevesznek minket mindenféle aberráltak. Soha nem tudhatod melyik az, amíg le nem bukik. Bárki lehet!

- De azért nem is láthatjuk mindenkiben a rosszat! – felelte Anne.

- Persze, hogy nem. Abba bele is örülnék, ha mindenhol rémeket látnék. De, tudod, jobb felkészültnek lenni. Mint mondtad is múltkor, hogy taníthatnék nekik egy-két önvédelmi fogást. Egy gyors ütés egy lágy részre és futás, sikítás! Ezt meg fogom tanítani nekik még ma este, ha hazaértünk. Aztán majd gyakorolgatjuk, hogy reflex mozdulat legyen, ha használni kell.

- Igen, de gyerek legyen a talpán, akiben van annyi lélekjelenlét... - de nem fejezte be Anne.

- Jajj, ne is beszéljünk erről most! - ráncolta össze homokát Dave. Nem Anne-re, hanem erre a témára. Bele sem akart gondolni, hogy valaki bánt egy kisgyereket.

A lányok már a ház előtt türelmetlenkedtek:

- Mikor indulunk már? - kiáltotta Sarah. Közben a kutyákkal szaladgáltak az udvaron.

- Most kicsim - válaszolt Anne és elindultak az autó felé. Egy hároméves Dodge Ramcharger terepjárójuk volt. Fehér színű, hátul sötétített ablakkal, ötven centis hasmagassággal, terepgumikkal. Egy igazi brutális darab. Nagyon illett Dave-hez. Egy örök időkre tervezett terepjáró. Igaz csak három ajtós, de a lányok nem bánták, hogy úgy kell bemászni hátra. Anne annál inkább, hogy álladóan hajtogatni kell az ülését, hogy beengedje őket. Dave szerette ezt az autót. Az övüké az 5,9 literes V8-as kézi váltós változat. Még most, három év után is úgy ült bele, hogy alig várta, hogy felbúgjon a mély, dörmögő hangja minden gázadásnál. Persze nem úgy vezetett, mint tíz éve. Már lenyugodott. Sokkal megfontoltabb és elővigyázatosabb lett. Jó sofőrnek tartotta magát, mindig inkább előzékenyen vezetett és elsőbbséget adott, mint, hogy erőszakos legyen. Persze a tökölődő vezetőket nem bírta. Szerette megelőzni őket és haladni tovább a saját tempójában.

Dave kilépett a házból és elindult az autó felé. Ahogy megpillantotta a lányokat, újból elállt a szava! Mindig Anne öltöztette őket, ő már csak a kész állapotokat látta. Ugyanolyan ruhában összefont hajakkal, őszintén meghatódott:

- Ki ez a két angyal drágám és hol vannak a lányok? – kiabált Anne felé.
- Apaaa, mi vagyunk Lucie és Sarah – mondta a kis Lucie mosolyogva.
- Ez igen! Anya nagyon tudja, hogyan kell a gyémántokat még fényesebbre csiszolni! – mondta Dave őszintén.

De addigra már Anne is az autóhoz ért és nagyon jól estek neki is Dave dicsérő szavai.

Dave beemelte Lucie-t a hátsó ülésre, de Sarah magától mászott be. Szerette ezt a kihívást, hogy kicsit küzdenie kell. Neki sem ment olyan könnyen. Ilyenkor Dave ösztönösen nyúlt, hogy beemelje, de Sarah ráförmedt sértődötten:

- Neee apaaa! Majd én egyedül! Nem vagyok kisbaba! – és visszaugrott a földre, hogy újra elkezdjen bemászni.

Dave ezen jót mosolygott és elhátrált felemelt kezekkel.

- Bocsánat kicsim! Tudom, hogy nem vagy kisbaba! – nevetett.

Dave elfordította a slusszkulcsot és nagyon élvezte a motor hangját. Egy kicsit fel is pörgette indulás előtt üresben. Még a kaszni is megmozdult. Mosolyt csalt az arcára és a lányok is jót nevettek. Csak Anne húzta a száját. Meg is jegyezte fél hangosan: - Te nagy gyerek! - majd Anne a témánál maradva jött elő ötletével:

- Miért nem cseréljük le egy Priusra? – kérdezte őszintén.
- A Dodge-omat? Priusra? – kérdezett vissza Dave kikerekedett szemekkel és a gázra lépett, hogy megmutassa miért nem!
- Technikailag ez a „MI” Dodge-unk – válaszolt Anne.
- Persze drágám, tudod, hogy értem. El tudsz képzelni engem egy Priusban? – és Anne-re mosolygott kérdőn
- majd közelebb húzta magát a kormányhoz, hogy a feje majdnem elérte a szélvédőt és grimaszos mosollyal nézet előre. Anne hangosan nevetve válaszolt:

- Hát nem! Tényleg nem!

Dave örült, hogy ezt tisztázták és visszaült kényelmesen az ülésbe, ahogy mindig is szokott. A poros úton tudta, hol jön egy kisebb bukkanó és gázt adott, hogy még jobban alátámassza, miért nem lesz Priusra cserélve a Dodge. A bukkanó után pár métert repült a terepjáró és puhán landolt. A gyerekek sikítva ujjongtak és kérték, hogy „még egyszer”! Dave hátra kacsintott majd lefitymálva még egyszer kimondta ezt a szót:

- Prius... - és fűjt egyet nevetve, mintha örökre elfújná még a gondolatát is.

- Anne elfordította Dave-től a fejét, kifelé nézett az ablakon és nevetett magában.

A templom felé az út nyugodt volt, mindketten gondolataikba merültek. Nem sokat beszélgettek. Anne csitítgatta csak a lányokat, amikor összekaptak valamin. Dave csak meredt az útba és a tegnap este járt a fejében.

Kicsit elment a haverokkal egy közeli Pub-ba, a Barracks-ba, amit még pár éve Fred's Tavern-nek hívtak. Tipikus country bár. Randy Trevis, George Jones, Willie Nelson és hasonló előadók zenéit és saját új dalait játszotta a helyi kis lelkes, Urbans nevű csapat. Nagyon jó hangulatot csináltak beszélgetéshez, iszogatáshoz, táncoláshoz és az elmaradhatatlan bunyókhoz, amiket a túlfűtött cowboyok provokáltak ki szinte minden szombaton, amikor megtelt fiatalokkal a bár.

Dave tegnap este három barátjával találkozott. Carl, Jones és Trevis mindhárman marhapásztorok, ahogy ők mondták cowboyok. Nem nagyágyúk, csak száz-kétszáz marhája volt mindegyiknek, de jól megéltek belőle. Persze munka is volt benne bőven. A srácok már ott söröztek a pultnál amikor Dave megérkezett.

- Szevasztok! - köszönt először Dave. A halk country-zene mellett nem kellett kiabálnia, pont kellemes volt a hangerő.

- Szia Dave! – köszöntötték sörösüvegüket emelve felé és leült melléjük egy bárszékre.

Dave nem hordott cowboy-kalapot, mint a legtöbb férfi a környéken. Inkább egy khaki színű baseball sapkát, ami már itt ott megkopott a sok mosástól. Ez jobban illett a stílusához.

- Na mi van nagyfiú, hogy vannak a tyúkok? – próbált viccelődni Carl. Cikizésből, mert Dave nem cowboy. Csak csirkét, lovat, disznót meg pár apró állatot tartott, de szarvasmarhát egy sem.

- Jól köszi, Lucie és Sarah már szerintem alszanak, Anne meg talán éppen egy regényt olvas alvás előtt – viccelődött Dave és ezen mind jót nevettek.

- Nem úgy értettem! - szabadkozott Carl kicsit zavartan.

- Tudom. – mosolygott rá Dave. És egy barátit rácsapott Carl hátára, aki majdnem kiöntötte a sörét – Ha meghívsz egy Bud-ra akkor el is van felejtve! – kacsintott rá Dave.

Carl tudta, hogy Dave békés és nem akarta kipróbálni milyen, amikor kijön a sodrából.

A pultos Dave-hez fordult:

- Szia Dave, mit adhatok?

- Egy jéghideg Bud-ot kérek szépen! Köszönöm Steve! Ja és Carl fizeti – és kacsintott egyet a pultosra.

Mind a négyen összekoccintották az üvegeket.

- Egészség, mondták és kortyoltak párat a jéghideg italból.

- Mit szóltok ehhez az ügyhöz? – vágott Dave a közepébe, mert e körül forogtak a gondolatai egész nap.

- Melyik ügyhöz? - értetlenkedett Carl.

- Hülye! Hát a kis Samantha... – vágott közbe Trevis, és körbenézett, hogy nem-e hallotta valaki, mintha egy négeres viccet akarna mondani és előtte megnézi, hogy van-e színesbőrű ember a közelben.

- Ja, az durva – eszmélt fel Carl.

- Ismeritek ezt a Calett-et, a gyanúsítottat? - érdeklődött Dave. Hátha megtud valamit a fickóról.

Mindhárman megrázták a fejüket és kortyoltak még egyet a jéghideg Bud-ból.

- Azért, ez kemény! Én még nem is hallottam ilyet ezen a környéken. Legalábbis az elmúlt sok-sok évben biztosan nem – szólott Trevis.

- Hú, ha az én kezem közé kerülne agyonlőném a rohadékot – mondta indulatosan Carl.

- Ja, de az is gyilkosság! - válaszolt Jones.

- Te mit tennél Dave? - fordult felé Trevis.

- Mivel mit?

- Hát ezzel a rohadékkal.

- De ez a kérdés így nem értelmezhető Trevis. Most, ha idehoznák, hogy tessék, itt van az az ember, aki a kis Samanthát megölte?

- Ja, vagy mittudomén. Csak úgy, mit tennél vele? - erősködött türelmetlenül a választ várva Trevis.

- Ez így nehéz. Nyilván tele vagyok indulattal az ilyenektől. Kifordul a gyomrom, ha belegondolok, micsoda szörnyűség, amit tesznek. Aljas gonoszság. Egy élet tönkretétele. Sőt! Családoké – kezdte válaszát Dave, de Trevis nem ilyen választ várt.

- Hát ja, a családok is rámennek egy ilyen ügyre - mondta komor képpel fejét csóválva Trevis - Szóval kinyírnád? Vagy villamosszékbe tennéd? - kérdezősködött tovább.

Tényleg kíváncsi volt Dave véleményére. Dave nem akart erről beszélni, de látta, hogy Trevis nem hagyja annyiban, hát gondolta kifejti véleményét.

- Szerintem a legdurvább bűncselekmény, amit valaki elkövethet az, hogy egy kisgyereket bánt. És úgy bánt... - ezt a részt nem kívánta részletezni.

- Ezzel nehéz lenne vitatkozni – reagált Jones.

- Az ilyen embereket ki kell venni a társadalomból, de örökre! Na nekem itt van a bajom. A rendszer szar. Ha el is ítélnék egy ilyen alakot, kap húsz-harminc évet maximum és utána szabadul. Újra kezdheti, még több családot tehet tönkre. Miért? Miért engednek egy ilyen aberrált, beteg állatot a gyerekeink közé?

Trevis felhúzott szemöldökkel a sörét bambulva bólogatott. Tetszett neki Dave okfejtése. Dave folytatta:

- Én személy szerint azt kívánom egy ilyen szörnyetegnek, hogy nagyon hosszú életet éljen!

Na erre mindhárman felkapták a fejüket és Dave-re néztek értetlenül. Trevis félrenyelte a sörét. Elkezdett köhögni.

- Mi van?! – kérdezte dühösen Carl.

- Igen! Nagyon hosszú életet kívánok nekik – ismételte a véleményét Dave. A három barát már majdnem felállt a székről, hogy ennek elment az esze, de Dave hamar helyretette a dolgokat:

- Egy olyan hideg, koszos, nyirkos, sötét börtönben, ahonnan esély sincs megszökni és kenyéren vízen él élete végéig.

- Ne szívass már Dave, - mondta Trevis, a frászt hoztad rám! – mosolygott. De Dave nem mosolygott, kortyolt egyet a Bud-ból.

Trevis nem engedett - Lószart! Halálbüntetés és kész! Na az tényleg kivenné a társadalomból!

- És ehhez mit szólna Trevis? – kérdezte Dave – Életfogytig börtön és előtte sebészi kasztrálás! Az lenne a helyes eljárás egy ilyen erőszakos ragadozóval szemben! Gondoljatok csak bele, aki képes ilyen szörnyűséget elkövetni, miért ne tenné meg újra? Hát ne tehesse!

Trevis még mindig nem volt boldog. Carl és Jones már nevetett, hogy mennyire köti az ebet a karóhoz.

- Figyelj Dave. Tudod mibe kerül egy ilyen műtét? Meg az etetése ennek a görénynek egy börtönben? Még csak az kéne, hogy az én adóm ilyenekre menjen el! De az injekciót kifizetem, amivel végleg elaltatják!

Jones eddig csak csendben hallgatott, de úgy érezte neki is hozzá kell szólnia a témához, mert belül fortyogott benne is a düh.

- Nem is tudok ezeknél a gyerekbántalmazó állatoknál aljasabbat elképzelni - jegyezte meg teljes meggyőződéssel.

- Nálam csak második helyen állnak a listán – tette hozzá Dave.

- Második? – kérdezte Carl csodálkozva.

- Igen! – vágta rá Dave határozottan és meghúzta a sörét.

- Na erre kíváncsi vagyok! Elárulnád ki van a listád élén? Ki a legaljasabb gonosz, ha nem a gyerekbántalmazók? - sürgette Carl.

- Persze. Nagyon egyszerű – válaszolt Dave nyugodtan. – Az igaz, hogy amit ezek a gonosz aberráltak tesznek az egy VIP belépő a pokolba, de azok, akik anyagi javakért leszállítják nekik az ártatlan gyerekeket? Na ők aztán az igazi aljasok. Tudják jól, hogy milyen szörnyűségen fognak átmenni ezek a szegények, mégis részt vesznek benne! Meg azok is, akik tudnak róla, hogy mi folyik és anyagi juttatásokért szemet hunynak felette.

- Erre nem is gondoltam! – jegyezte meg Carl. – De teljes mértékben igazad van haver!

Dave megpróbált témát váltani és a következő kérdése mindenkit meglepett:

- Tényleg Trevis, nálatok mikor jön a baba? - Dave tudta, hogy ez a kérdés most nem a legjobb pillanatban hangzott el, de őszintén érdekelte a válasz és unta is már a kivégzéstémát úgyhogy hagyta lógni a levegőben. Trevis rá is csodálkozott, hogy ilyen élesen váltott Dave. Pár másodpercebe telt, mire összeszedte gondolatait, hideg zuhanyként érte ez a kérdés az előző okfejtések után, aztán válaszolt:

- Erre a világra? Gyereket? Ugye viccelsz! – és meghúzta a sörét.

Dave részben értette és elfogadta Trevis válaszát az adott helyzetben, de másképpen gondolta és úgy érezte megint ki kell fejtenie:

- Ez a világ nem olyan, amilyenné mi tesszük Trevis? Mindenki a részese. Te is, én is, és az a sok rohadék is, akik miatt te így gondolkozol.

- Nem tudom haver – csóválta a fejét Trevis.

- Én úgy neveltem a gyerekeimet, hogy a világot jobbra tegyék, amibe beleszülettek. Valóban, ez óriási felelősség és kötelesség is egyben. De mondj ennél nemesebb célt egy apa, egy ember életében!

Dave most olyat mondott, amire mindenki rácsodálkozott. Itt egy mondatban összefoglalta az apaságot olyan tömören és velősen, amivel egyikőjük sem tudott vitatkozni. Felhúzott szemöldökkel emésztgették magukban Dave szavait hosszú másodperceken át. Majd Dave folytatta:

- Mióta is vagytok együtt Tinával?

- Öt éve haver - válaszolta Trevis. Még mindig maga elé meredve és finoman bólogatva. Látszott, hogy nagyon megérintették Dave szavai.

- És? Jól megvagytok? – kérdezte Dave

- Persze. Mármost vannak kisebb hullámvölgyek, mint mindenkinél, de... ja, elég jól – válaszolt Trevis. Jones oda hajolt és felemelte szemöldökét:

- A házasság még nem jött szóba?

Trevis forgatta a szemeit:

- Tina fel szokta hozni néha.

- Na és te? – kérdezte Carl mosolyogva.

- Hát... én nem tudom. Nekem ez túl nagy lépésnek tűnik, tudjátok? Ha már megházasodtál, akkor az annyi, nincs visszalépés.

- Persze, pont ez a lényeg – tette hozzá Dave és kortyolt egyet a söréből.

- Azt mondd visszacsinálnád, ha tehetnéd? – érdeklődött Jones.

Dave mosolyogva rázta meg a fejét:

- Á, soha! Anne a legjobb dolog, ami valaha történt velem.

Trevis felemelte a sörét:

- Anne-re, haver!

Mind összeütötték az üvegeiket és kortyoltak egy nagyot.

- De komolyan Trevis – folytatta Dave – Ha szereted, bízol benne, és nem tudod elképzelni nélküle az életed... akkor mire vársz?

Trevis pár pillanatig csak csendben gondolkozott, majd válaszolt:

- Nem tudom. Lehet, hogy csak... félek.

- De mitől? – kérdezte Carl.

- Hogy elszúrom. Hogy nem leszek elég jó férj és apa.

- Ez nem félelem. Ez csak azt bizonyítja, hogy komolyan veszed és ez nagyon jó dolog.

Mind a négyen lecsendesültek, rengeteg dolog kavargott a fejekben. Dave nem folytatta a gondolatmenetet, nem akarta rábeszélni barátját semmire. Felelősséget sem akart vállalni mások döntéséért, csakis a sajátjáért. Már annak is örült, hogy Trevis komolyan vette és elgondolkozott azon, amit mondott neki.

Dave nem bánta, ha másoknak nem egyezik vele a véleménye és hajlandók értelmesen érvelni és megindokolni, miért úgy gondolják. Dave-et csak a bigottság zavarta, de az nagyon. Amikor valaki foggal körömmel ragaszkodott egy véleményhez, de nem hajlandó semmilyen nyitott kommunikációra, helyette végtelen egoista, tévedhetetlenségbe burkolózott. Ilyen helyzetekben Dave mérhetetlen szánalmat és csalódottságot érzett. Pláne, ha egy közeli ismerőse viselkedett így. De az idők során megtanulta ezt kezelni. Hamar lezárta az ilyen kommunikációkat. Nem dühösen, hanem haláli nyugalommal. Kifelé. Belül majdnem felrobbant, de ezt senki nem látta. Az is csak pár másodpercig tartott és ahogy eltávolodott az ilyen emberektől, újra megtalálta belső békéjét, mintha mi sem történt volna. Dave így elmélkedett a tegnap estéről.

Közben a templomhoz értek. Anne megrázta Dave vállát.

- Jól vagy drágám? Valamin jól elgondolkoztál - és várta, hogy mi olyan érdekes, mert Dave-nek mindig jó ötletei voltak.

- Persze, csak a tegnap este jutott eszembe a srácokkal. Tudod a bárban.

- Kibeszéltétek ezt az ügyet is? – nézett hátra Anne a gyerekekre, hogy ne hogy rákérdezzenek milyen ügyet? De ők nem foglalkoztak a szüleikkel, egy mesekönyvet lapozgattak. Dave leparkolt a Ramchargerrel és leállította a motort.

- Beszéltünk róla, mindenki fel van háborodva.

- Érthető. Ez a normális reakció. Kikkel találkoztál? – érdeklődött Anne.

- Carl, Jones és Trevis – válaszolt Dave. Már nyitotta volna az ajtót, hogy kiszálljon, de Lucie érdeklődött kíváncsian:

- Apa, neked ők a barátaid? – és nézett szép zöld szemeivel édesapjára, válaszra várva. Dave hátrafordult és bólintott egyet.

- Hú kicsim, ez nagyon jó kérdés! És a válaszom az, hogy igen! Úgy érzem ők a barátaim – úgy érezte, hogy olyan témát hozott fel a kis Lucie, amit itt és most érdemes picit tisztázni, ha már rákérdezett. Így folytatta, miközben Anne is nagy szemekkel figyelt. Tudta, hogy most valami mélyen szántó rész következik.

- Tudod kicsim, az emberek akkor mutatják meg igazi arcukat, amikor baj van. Ott mindenkiről kiderül az igazi énje. Nem azok a fontos emberek az életedben, akik csak akkor vannak veled, amikor sikeres és boldog vagy. Hanem azok, akik a bajban is melletted állnak és segítenek! – Lucie nagyon figyelt, látszott, hogy a kis elméje dolgozza fel a hallottakat. Sarah is letette a könyvét és Dave-et figyelte. Dave folytatta, de már mindkét kislányra nézett:

- Emlékeztek, amikor tűz ütött ki az istállóban?

- Igen -igen! – válaszolták szinte egyszerre.

- Akkor kiszaladtam, hogy mentsem az állatokat és anya felhívta Trevis-t, mert ő lakik a legközelebb. Trevis negyed-óra alatt odaért és segített oltani. Na ilyen egy barát.

- De Carl és Jones bácsi nem jöttek? – érdeklődött Sarah most már kíváncsian. Neki nagyon vág az esze. Jól meglátja az összefüggéseket és a hibákat. Néha már kicsit túlzás is az okoskodása. Mint egy alapos tanárnő, aki minden hibát észrevesz. És Sarah ebből szinte versenyt csinált.

- Ők nem. De nem is tudtak róla, hogy tűz van nálunk. Biztosan ők is siettek volna segíteni. Meg amikor Carl bácsinak bedöglött a traktorja, én mentem el hozzá megszerelni, hogy tudjon dolgozni vele. Nem pénzért csináltam, nem volt nagy meló. De ő nem tudta helyrepofozni és nagyon kellett neki a munkához. Értitek?

- Igen apa – válaszolták. Dave még egy gondolattal zárta mondandóját:

- Tudjátok, ez önzetlenség, szeretet, amit az ember érez embertársai felé. Nem mindenkivel olyan szoros ez a kapcsolat. Nem is lehet sok igazi barátunk. De azok, akik hasonlóan gondolkoznak és feltöltenek minket a velük eltöltött percek, órák. Na ők az igazi barátok! Majd nektek is lesznek barátaitok és akkor átérzitek, amit most mondtam – mosolygott Dave és megsimogatta a lányok arcát.

- Nekem vannak barátaim! – dörrent fel Lucie.

- Nekem is! – kontrázott rá Sarah. Anne és Dave felnevettek, de visszafogták magukat.

- Helyes! - mondta Dave - Na menjünk, mert elkésünk!

Dave és Anne kézen fogva indultak a templom felé. Előttük mentek a lányok. Sok ismerős jött el. Halkan köszöntötték egymást egy – *Mi újság? Jól vagyok?* – kérdéssel, de nem álltak le beszélgetni senkivel. Ahogy Mrs. Morris és Mrs. Peckerwood mellé értek a két vén özvegyasszony egyből kapott az alkalmon és már el is kezdtek sugdolózni, rosszálló arccal nézve Dave-re. Valamiért mintha csak Dave lett volna a bögyükben. A szitkozódásuk villámai ostorcsapásként csapódtak rajta.

- Na, ezeket is ide eszi a fene néha? – súgta oda az egyik a másiknak, de olyan hangerővel, hogy elégedetlenkedése Dave és mások füléig érjen.

Anne is hallotta és rápillantott Dave arcára. Láta, hogy elkomorodik és már szinte mond valamit. Tudta, hogy Dave nem állna le velük semmilyen vitára egy ilyen eseményen, annál sokkal érettebb és értelmesebb volt. De azt sem akarta, hogy akár egy – *Kézcsók, hogy tetszenek lenni?* -t is mondjon nekik. Anne megszorította a kezét. Dave ránézett, mint akit épp felébresztettek. Anne elmosolyogta magát és kacsintott Dave-re. Ezt imádta Anne-ben, hogy mindig vissza tudja rántani a földre. Nem engedi, hogy borús gondolatok a mélybe húzzák. Dave is elmosolyodott. Mintha az előbbi zsörtölődés ki is törlődött volna teljesen a gondolataiból. Mintha meg sem történt volna. Anne imádta Dave-ben, hogy határozott véleménye van. Olyan volt, mint egy kőszikla! Erkölcsileg megingathatatlan. Tudta, hogy inkább meghalna, mint, hogy eladja a lelkét és a becsületét! Dave vallotta, hogy az ember legnagyobb értéke a becsülete, mert ahogy mondta:

- Mit viszünk magunkkal majd a halálba? Az autónkat, házunkat, aranyat, gyémántot? NEM! Csak a becsületünket! Az pedig nem eladó!

A lányoknak is mindig ezt tanította. Bár még picik voltak, de bízott benne, hogy olyan magot ültet el bennük, ami majd a legerősebb bölcsességgé növekszik és életük végéig elkíséri őket. Ez az az erkölcsi stabilitás, ami sugárzott Dave lényéből és olyan határozottá tette. Nem tűrhette az igazságtalanságot.

A templom bejárata felé tovább sétáltak de Dave becsületérzetét nem hagyta nyugodni, hogy rá ne nézzen a két zsémbes öregasszonyra és enyhén megrázza a fejét, mutatva, hogy az esemény szentségébe sehogy sem fér bele ez a gonoszkodás. Úgy érezte épp elég aljas dolog történt már. Majd odaszólt halkan Anne-nek:

- Jöhetnénk sűrűbben, olyan jó ez a társaság!

Anne majdnem elnevette magát, de hirtelen minden elcsendesedett. Mintha kikapcsoltak volna minden hangot a környéken. Szinte zavaróan nyomasztó lett a csend. Megérkeztek Torsten-ék a kis Samantha szülei. Peter lehajtott fejjel tolta Marie-t egy tolókoksiban, mert ő az eset óta mindig elájul. Nem merték megkockáztatni, hogy összeessen. Lassú, csoszogó léptekkel jött. Nem lehetett rájuk ismerni. Alig múltak harminc évesek, de ötvennek látszottak. A szemükben olyan üresség és érzéketlenség látszott, mint egy feneketlen kút, amibe, ha beleejtesz valamit az örökre ott is marad. Egy pillantást vetett rájuk mindenki, de gyorsan le is sötétték a szemüket és a földet bámulták. Néhány idősebb néni még keresztet is vetett. Dave végig nézte, ahogy Peter eltolja előttük a feleségét. Halk sírás, orrfújás verte fel a csendet.

Marie már nem sírt, nem maradt benne semmi. Üres lett, kiégett. Peter is. Úgy néztek ki, mint két üres vászonzsák, amiket már csak a szél dobál ide-oda. Dave nagyon sóhajtott. Anne megszorította a kezét, mintha erőt akarna neki adni. A gyászolók lassan bevonultak a templomba.

Charles atya egy nagyon szép beszédet mondott és együtt imádkozott mindenki a kis Samantháért. A szertartás végén senki nem szólt Peter-ékhez, de ahogy vonultak ki a teremből, néhányan Peter vállára tették a kezüket és mentek is tovább szomorú, együttérző arccal. Kint már elkezdődtek a beszélgetések. Halkan vagy sugdolózva mindenki a tárgyalásról beszélt. Izgatottság és várakozás hallatszott a hangokban. Charles atya épp elköszönt valakitől és Dave is mellé ért. Elköszönt volna, de az atya rátette kezét az alkarjára és így szólt:

- Várj Dave! Van egy perced, kérlek?

Dave Anne-re nézett, de Anne is hallotta és mosolyogva, egy pislogással és bólintással jelezte Dave-nek, hogy persze, menjen csak.

- Kint megvárunk!

Charles atya kicsit félreállt Dave-vel és így szólt hozzá:

- Hogy vagy Dave? És a család? – érdeklődött, de Dave érezte, hogy nem ez az, amiért megállította őt.

Az atya alacsony, százhetven centi körüli enyhén kreol bőrű ember. Dave úgy sejtette arcszerkezetéből, hogy őslakos indián felmenői lehettek. Szemében jó szándék és tisztaság. Értelmes ember, akivel jókat lehetett beszélgetni bármiről.

- Köszönöm jól vagyunk. Szokásos. Dolgozunk, éljük az életünket - mondta Dave mosolyogva.

Az atya elégedett őszinteséggel bólintott, nem is várt más választ. Láta, hogy Dave és a családja is jól van. Sugárzott róluk a harmónia és a béke.

- Régen jártatok felénk... - kezdte igazi mondandóját Charles atya.

Dave nagyon sóhajtott.

- Most sem jöttünk volna, ha nem... - de a mondatot nem fejezte be, vett egy nagy levegőt. Őszinte ember volt, soha nem hazudott. Akkor sem, ha másoknak kellemetlen lett volna a válasza. Úgy érezte, ha hazudna azzal nem mást, hanem saját magát csapná be.

- Atyám én Önt tisztetem. De ez nem az én világom! Elfogadom, hogy van, akinek ide kell jönnie és Önt hallgatni, hogy megtalálja az útját és őszintén mondom én is szívesen hallgatom a prédikációit, egy bizonyos szintig. Ne vegye sértésnek.

- Ugyan! Örülök annak, amit mondasz Dave – és megsimogatta Dave vállát, mintha az apja lenne.

- De atyám, ez – és rámutat a két öregasszonyra, akik ott kukucskálnak befelé sunyin a templomajtó mellől.

- Ez lenne az a magasztos érzés? Én olyan emberekkel találkozok saját akaratomból, akiket szeretek. Akik nem lehúznak, hanem együtt töltődünk mert hasonló lelkiületűek vagyunk.

Dave komor arcát az atya mosolya enyhítette meg.

- Teljesen igazad van! Ez nem az, amiért ide kell jönnöd. Megértelek és tudom mi a problémád ezzel – helyeselt az atya.

- Atyám, én amióta az eszemet tudom becsületes életet éltem! Tisztetem és szeretem az embertársaimat! Kíváncsi vagyok, hogy a hívei között hányan mondhatják el ezt magukról!

- Azért itt is akadnak nagyon rendes emberek ám – reagált az atya, védelmezve a nyáját.

- Nyilván vannak, és nekem semmi bajom azzal, ha valaki templomba vagy bármilyen gyülekezetbe jár. Mindenki higgyen abban, amiben szeretne. Ha nem árt vele másoknak, akkor miért ne! Eláruljam mivel van a legnagyobb bajom atyám?

- Kérlek! - mosolygott Charles atya őszinte kíváncsisággal az arcán.

- A szabadsággal! – vágta rá Dave.

Charles atya zavarodottan összeráncolta a szemöldökét és kicsit megrázta fejét, mintha valami nem oda illő dolgot hallott volna.

- A szabadsággal? – ismételte Dave-et.

- Igen. Illetve annak hiányával. Mert hol van a vallásban az ember szabadsága? Jézus nem azt mondta, hogy ne kövessünk dogmákat? Hogy nem kőépületekben és bálványokban van az Isten, hanem mibennünk? Mindenhol. Mindenben és mindenkiben.

- Így is lehet értelmezni a szentírást – válaszolt meggyőződéssel az atya.

- Mármint azt, ami maradt belőle? - egészítette ki Dave.

- Ezt, hogy érted? – kérdezte csodálkozva Charles atya. Tényleg fogalma sem volt, mire gondol.

- Ön szerint ez a Biblia, amit mi ismerünk, ez az eredeti változat? Önnek nem hiányzik belőle a legfontosabb rész? Jézus élete? Hogy hogyan vált ilyen szuper-emberré? Milyen helyeken járt? Kikkel találkozott? Kiktől tanult?

- Azért elég sokat írnak róla, igaz már felnőttként – szabadkozott zavarában Charles atya.

- És akkor a Vatikán titkairól nem is beszéltünk. Ki az a Vatica? Tudja atyám?

- Hát. Nem igazán – válaszolt Charles atya. Szemében enyhe zavar jelent meg.

Dave folytatta, mert úgy érezte, ha már az atya kérdőre vonja, tartozik neki annyival, hogy kifejti neki a nézeteit, hogy egyszer s mindenkorra tisztázza ezt vele.

- Atyám! Én hiszem, hogy minden ember szabadnak született. Isten vagy az alkotó, ősergia, vagy nevezzük bárminek a gyermeke. Azért jöttünk erre a világra, hogy itt szabadon meg tapasztaljunk dolgokat. Tanuljunk, információkat gyűjtsünk, szeressünk, nevéssünk, utáljunk, átérzzük ennek a létezési síknak az élményeit. Dogmák és kööttségek mentén én ezt a szabadságot nem tudom átélni. Minden ember saját döntése, ha ragaszkodik egy valláshoz, egyházhoz. Szerintem a földön annyi vallásnak kéne lennie, ahány ember van! Mert mindenki a saját univerzumában él. Mindenkinek saját hitrendszere van. Még, ha ugyanazt a vallást is gyakorolják, kizárt, hogy akár két olyan ember is legyen a milliárdból, aki teljesen ugyanabban hisz! Ez képtelenség!

- Nagyon érdekes, amit mondasz Dave – reagált Charles atya szelíden - majd Dave folytatta, még mindig szeretetteljes hangon. Nem akarta kioktatni, mert tisztelte az atyát.

- Atyám! - Dave nagy kezei közé vette gyengéden az atya összekulcsolt kezeit:

- Amit ön tesz az jó! A szándék, az jó!

Charles atya elmosolyodott, melegség ült a szívébe ettől pár szótól.

- Önre óriási szükség van itt! Rengeteg jó ember jár önhöz minden héten, akiknek szüksége van arra, hogy feltöltse őket. Tudom, hogy ön szeretettel van a nyája felé és gondoskodó pásztorként tekint rájuk. Nagyon köszönöm, hogy nekem most külön figyelmet szentelt és félrehívott. Tényleg jól esik! Tudom jó szándék vezérli, de higgye el, nekem most erre nincs szükségem! Úgy érzem megtaláltam az utamat és a gyermekeimnek is ezt a szabadságot szeretném átadni.

Dave tudta, hogy Charles atya már rég elmehetett volna innen. Kínáltak neki magas pozíciót az egyházon belül, de mégis maradt. Ő ezt a kis közösséget szerette volna lelkileg támogatni. Tényleg sajátjának érezte ezt a „nyáját”.

Most már örült, hogy megállította Dave-et. Olyan őszinte szeretetet és olyan tudást érzett áradni belőle, amit már régen érzett emberben. Csodálattal nézte. Ha valaki látta volna, azt hiszi Jézus jelent meg neki. Dave elengedte az atya kezét, erre ő feleszmélt és egy két másodperces zavarodottság után próbált megszólalni:

- Igen Dave, értelek.

Többet nem tudott mondani.

Dave úgy érezte még valamit kell mondania.

- Én a szeretet útját követem atyám. Az az én hitem, vagy, ha úgy tetszik vallásom.

Charles atya átérezte mélyen, a szó jelentését. Ettől a nagy embertől ez a szó szokatlanul hangzott. De nem gyengeséget sugárzott, épp ellenkezőleg. Az, hogy nem elcsépelve, de a helyén használta, olyan erőt és lelki tisztaságot sugallt, ami nagyon ritka.

Dave ennyire őszinte megnyílása mélyen megérintette Charles atyát. Aki szólni sem bírt, csak magába szállva emésztette a hallottakat. Tekintetét a meghatódás hajszálvékony fátyla borította homályba. Dave látta, hogy most jött el az a pillanat, ahol egy nyelvet beszéltek és nem kellett már semmit hozzátenni.

Lassú, határozott léptekkel indult kifelé a templomból. Az atya nézett a nagy ember után és még tiszteletből bólintott egyet felé, mint, hogy – *'jót beszélünk haver'* – tudta, hogy Dave-et örökre elvesztette. De egy furcsa érzés kerítette hatalmába. Nem sajnálta, örült, hogy ő is megtalálta az útját.

Anne a padon ült egy óriási, öreg tiszafa árnyékában. Már alig maradt egy két ember a templom előtt. Ők is már teljesen más dolgokról beszélgettek. A gyász fátyla ellibbent Torsten-ékkel együtt a környékről. Sarah és Lucie önfeledten szaladgáltak, csigákat gyűjtögettek. Lucie marka tele volt velük. Oda is szaladt Dave-hez, ahogy meglátta:

- Apa, nézd! – mutatta piszkos kis kezét tele sok fehér csigával.

- Tyhűű, ez igen! Majd megkérjük anyát, hogy csináljon belőle finom levest nektek! – nevetett Dave.

- Fúúúj, neem apaaa! - és már szaladt is Sarah-hoz elűjságotlani, hogy mit mondott az apukájuk.

- Na, jót beszélgettetek Charles atyával? – kérdezte Anne szelíd mosollyal az arcán.

- A szokásos. Miért nem járunk sűrűbben...

- Azért őt is meg lehet érteni.

- Persze, kedvelem a fickót, nem lehet egyszerű ennyi... – Dave kereste a szót, aztán megtalálta – segítségre szoruló emberrel.

Anne szeretettel nézett fel férjére, ahogy elsétáltak a templomkertből. Szavak nélkül is pontosan tudta, hogy férje mit mondott Charles atyának. Ezt imádta benne, hogy nem bánt meg másokat, hanem szabadon érvel. És nem tudják soha sarokba szorítani mert őszinte és a szabadságot hirdeti. Ebbe csak egy zsarnok tudna belekötni.

6.

Július 4.

Dave reggeli rutinjához tartozott, hogy ránézzen a naptárra. Ez egy megszokott mozdulat, hogy rendbe szedje a gondolatait. Tudta, hogy nem tud mindent fejben tartani ezért oda szokta felírni, hogy mikor hova kell menni vagy vinni a gyerekeket. Születésnapokat, Anne szabadságát, mindent, amit nem kéne elfelejteni. A mai

napra nem volt beírva még semmi, de amikor meglátta a dátumot megdobbant hazafias szíve. Dave szerette a hazáját. Viszont ezeken a jeles napokon egy furcsa érzés kerítette hatalmába, ami beárnyékolta ünnepi hangulatát.

Már szokásukká vált, hogy kimentek az egész családdal a városi parkba. A gyerekek imádták a rendezvényeket és a tömeget. Dave kicsit erőltetettnek érezte, de a hazaszeretete miatt nem bánta. Pár órát töltöttek kint az ünnepségen. Az idő kellemes, meleg volt. Hét ágra süttött a Nap. A gyerekek találkoztak kis barátaikkal. Dave és Anne is összefutott pár ismerőssel. Jókat beszélgettek, de a kis Samantha ügye rányomta bélyegét a beszélgetések hangulatára. Akaratlanul is feljött a téma és mindenkit letaglózott.

Carl és Trevis már várták őket. Egy pad mellett állva jéghideg Bud-ot kortyolgattak. A párjaik Tina és Claudia mellettük egy padon ülve fagyiztak és beszélgettek, amikor Anne és Dave odaértek a lányokkal.

- Sziasztok! – üdvözölték egymást. Dave kikért egy fagyit Anne-nek és a lányoknak. Sarah elvitte Lucie-t az ugrálóvárhoz Anne pedig leült Tináék közé. Hamar felvette a fonalat és már hárman beszélgettek, nevetgéltek.

Dave is hozott egy hideg Bud-ot és odaállt beszélgetni a fiúkhoz pár méterre a padtól, amin Anne-ék ültek.

- Hallod haver, a múltkori beszélgetésünk éjjel a Barracks-ban, rengeteget gondolkoztam a dolgokon, amiket mondtál – jegyezte meg Trevis.

- Na, örülök! És mire jutottál? – kérdezett vissza Dave és kortyolt egyet a hideg sörből.

- Arra, hogy igazad van!

- De mégis miben Trevis? – nevetett Dave

- Ne nevesd haver, komolyan mondom! – válaszolt Trevis kicsit sértődötten, hogy nem veszi komolyan.

- Ne haragudj, de megleptél! Olyan makacs voltál, nem gondoltam, hogy megérint, amiket mondtam.

- De nagyon is megérintett! Leginkább, amiket a gyerekekről mondtál.

- Hoppá! – jegyezte meg Dave, de őszintén. Nagyon meglepte, amit Trevis mondott.

- Beszélgettünk Tinával. Ő is egyetért, hogy ideje lenne egy kisbabával megszentelni a kapcsolatunkat. Nagyon örült, amikor felhoztam a témát. Mondta is, hogy ő nem merte, mert ahogy hozzáálltam a dolgokhoz, tudta, hogy csak veszekedés lenne belőle.

Dave elmosolyogta magát. Őszintén örült, hogy Trevis meghozta ezt a döntést és párja is örömmel fogadta. Majd Trevis folytatta:

- Sőt! Képzeljétek, Tina elárulta, hogy a héten akarta megmondani nekem, hogy nagyon szeret, de sajnos nem egy az utunk, mert ő családot szeretne, gyerekeket. – Trevis kortyolt egyet a söreből, és erőt vett magán, hogy folytassa:

- Szóval Dave, kurvára hálás vagyok neked, hogy akkor este felhoztad a témát – majd odaugrott Dave-hez és megölelte.

Anne, Tina és Claudia csak nézték, hogy mi történik és jót nevettek ezen, mert nem hallották a beszélgetést. Már csak azt látták, hogy Trevis meghatódottan öleli Dave-et. Ő pedig meglapogatta a hátát, mint egy jó apa a fiának. Nagyon meglepte Trevis reakciója. Kicsit zavartan nézett Anne-re, de Anne mosolya jelezte, hogy nyugi, minden rendben van! Bár nem tudta mi volt ez a jelenet, de büszkén nézett férjére, hogy ilyen hatást váltott ki egy barátjából. Trevis elengedte Dave-et de tekintetét még mindig rá szegezte. Hála volt a szemében. Ezt Dave is érezte és boldogsággal töltötte meg a szívét.

- Jól van haver! Örülök, hogy jól jöttél ki belőle és alig várom, hogy te is átéld ezt a csodát! Készülj, tényleg nem semmi lesz! – és kacsintott egyet Trevisre. Majd Carl-hoz fordult és felé is széttárta karjait, mintha ő jönne most az ölelés sorban.

- Kössz, jól vagyok haver! Majd máskor!

Ezen mind a hatan nagyon jól nevettek. Trevis is feloldódott a meghatódottságból. Carl vette magához a szót:

- Jó sokan kijöttek mi! Imádom ezt a napot!

Dave nagyon sóhajtott, mert érezte, hogy megint olyan területre téved, amiről nem nagyon szoktak beszélni a barátaival. Pláne nem ezen a szép ünnepen.

- Ez tényleg a mi országunk Carl? Mitől a miénk? – kérdezte Dave őszintén. Carl hirtelen nem is értette, hogy komolyan beszél-e, vagy csak viccel.

- Hát ki a francé lenne haver? Az angoloké? – és kortyolt egyet a söréből, szinte sértődötten.

- Dehogy! Nyilván nem az angoloké. De mi van az őslakosokkal?

- Nem tudom. Már rég kihaltak, vagy elvándoroltak, vagy mit tudom én – válaszolt Carl felületesen. Mert ilyenén még soha nem gondolkozott.

- Hova vándoroltak volna el? A történelem egyik legnagyobb holokausztjának elszenvedői!

- Micsoda? – értetlenkedett Carl.

- Olvass utána, ha nem hiszed. Csak az Észak-amerikai kontinensen tíz-tizenöt millióval csökkent az őslakos indiánok száma 1492-től a tizenkilencedik század végéig! – mondta Dave szomorú tekintettel.

- Várjál már Dave. Ha ez igaz, akkor miért nem tudunk róla? – értetlenkedett Trevis is.

- Srácok! Azért, mert valami nincs a hírekben és nem tolják az arcotokba, attól még igenis léteznek! Olvassatok utána! Egyébként nem mindet az őseink ölték meg, persze járványok és az elüldözés is megtizedelte őket, de sajnos nem titkolhatjuk, hogy ez a szép ünnep milyen alapokon nyugszik. Ha belegondoltok, ez a szám majdnem háromszorosa a második világháborúban nácik által meggyilkolt zsidók számának. Legalábbis a hivatalos adatoknak. És már az is milyen hatalmas általános megbotráncozást eredményezett. A mai napig feljön mindenhol a téma. Persze jogosan. De milyen érdekes, hogy háromszor akkora népcsoport elpusztítása pedig sehol nem beszédtem.

- Hát haver ez nagyon kemény, hogy pont ma hoztad fel! – mondta Carl.

- Tudom, de mindig ez a kettősség van bennem július negyedikén. Nem az ünnepi hangulatot akarom rombolni, de a tények azok tények! Még ha el is akarják hallgatni őket – Dave kortyolt egyet a söréből mielőtt egy utolsó gyomrost vitt be a mai napba:

- Arról nem is beszélve, hogy ez az északi kontinens adata csupán. A teljes észak-déli kontinensre a legmegalapozottabb történészek többsége 55–70 millió fő körüli őslakos emberhalálozást tart reálisnak 1492–1900 között!

Dave befejezte és hagyta, hogy fel tudják dolgozni a többiek. Anne-ék nem figyelték őket, csak beszélgettek és nevetgéltek. Nem is sejtették, hogy pár méterre tőlük milyen mélyen szántó történelmi seb tépegetés folyik.

- Szerintem ez baromság haver. Tuti valaki csak kitalálta ezeket a számokat! – nyögött fel szinte hisztizve Carl.

- Igen, az is lehet! Minden lehet Carl. – válaszolt Dave – Vannak, akik ugyanezt állítják a zsidó holokausztról is, hogy túl nagy számok. Bármilyen lehet. Én csak azt osztottam meg, amit olvastam. De, ami elég valószínű, ha nem akadunk fenn a számok pontosságán, mindenképpen durva, ami történt. Nekem még egyetlen igazságtalanul megölt ember is sok! Nem, hogy ezrek, százezrek vagy akár milliók! Ezek olyan sebek a földön, olyan fájdalmas itt maradt energiák, amiket talán soha nem tudunk majd kitörölni.

- Hát ebben igazad van Dave! – értett egyet Carl - Egy ártatlan halála is rettenetes dolog! - Carl visszaemlékezett édesanyjára és könny csordult ki a szeméből. Pár éve történt, hogy egy benzinkúton tankolt és fizetett, amikor fegyveres rablók agyonlőtték őt másik vásárlóval és az eladóval együtt. Annyi volt a bűne, hogy rosszkor tartózkodott azon a helyen. Azóta sem tudta feldolgozni ezt az értelmetlen kegyetlenséget. Nagyon is át tudta érezni, amikor nem is csak egy, hanem tömegek értelmetlen haláláról van szó!

- Nem csak az értelmetlenül elvett emberéletek, amiket sajnálhatunk ám! – folytatta Dave.

Carl és Trevis figyelmesen hallgatták.

– Hanem az a tudás is, amit a sírba vittek magukkal! Gondoljatok csak bele: a sámánizmus, az életmód, amit követtek – a föld és az élet tisztelete, a mindenség univerzális egysége! Hát nem csodálatos gondolat? Ki tudja... lehet, épp ezért kellett elpusztulniuk. Hogy az új világot már mesterséges vallásokra, összeszórt és félreértelmezhető bibliai alapokra építsék. Pedig azok nem ezt az univerzális egységet hirdetik! Be kellett valahogy korlátozni az emberiség tudatát, hogy irányíthatóak legyünk...

Bár a téma súlyos, nem az ő lelkiismeretüket terhelte, még ha felmenőik is követték el ezeket a szörnyű tetteket. A Függetlenségi Nyilatkozat és az eszme, amire az ország épült, mégis büszkeséggel töltötte meg a szívüket.

Dave még bedobott egy utolsó kérdést, mert kíváncsi volt, mit felelnek barátai.

- Van egy komoly kérdésem srácok. Nem kell rávágni a választ, csak őszintén gondolkodjatok el rajta.

Carl és Trevis összenéztek.

- Hé haver, mára már elég sok ütős témát hoztál. Lehet ezt még überelni? – nevetett Carl, de kíváncsian várta a kérdést – Na gyerünk, ne kímélj!

- Rendben. Szóval... ha a gyerekeiteknek csak egyetlen dolgot taníthatnátok meg egész életetekben - mi lenne az?

- Hú, erre tényleg nem lehet egyből válaszolni – vakargatta a fejét Carl.

- Nekem mondjuk még nincs gyerekem – válaszolt Trevis.

- De lesz, és egy dolgot adhatnál át neki, mi lenne az?

- Nem tudom haver, ez nem egyszerű. Szakmát? Hogy legyen becsületes? Vagy szorgalmas? Nehéz csak egyet mondani – látszott, hogy Dave most tényleg betalált.

– Én talán a szorgalmat mondanám. Az előre visz az életben! – válaszolt Carl – De ne húzd tovább! Mondd, te mit tanítanál, ha csak egy dolgot taníthatsz a lányoknak? - Trevis és Carl is nagyon kíváncsi volt, hogy Dave mit válaszol. Ő komolyan a szemükbe nézett, és csak ennyit mondott:

- HÁLA!

Carl és Trevis csendben próbálták értelmezni, mire gondolhatott. Látszott, hogy még nem győzte meg őket. Dave érezte ezt, ezért folytatta.

– Szerintem a hála a legfontosabb dolog a világon. Abban minden benne van! Egy olyan univerzális fogalom, ami az egész létezésünk alapja. Gondoljatok bele: lehet igazi boldogság hála nélkül?

Carl pár másodpercig értelmezte, amit Dave mondott és megszólalt:

– Mondjuk ez igaz. Most már kezdem érteni, miért ezt mondtad. Ez nagyon komoly, Dave. Nagyon mély.

– És ezt, hogy tanítod meg a gyerekeknek? – kérdezte Trevis őszintén.

– Örülök, hogy megkérdezted, mert jogos a kérdés! Régebben, ha a lányok elégedetlenkedtek valami miatt, mindig elmondtuk nekik Anne-nel, hogy ez nem szép dolog. Példákat hoztunk. Meséltünk nekik olyan emberekről, akik nehéz körülmények között élnek a világban, vagy betegségben szenvednek. Arról, hogy ők mennyire örülnének, ha egészségesek lennének, mint mi, vagy ha csak fele olyan körülmények között élhetnének. Esténként, lefekvés előtt megkérdezzük a gyerekeket: *miért vagytok hálásak a mai napban?* És hagyjuk, hogy elgondolkodjanak. Minél több dolgot tudnak mondani, annál jobban értik a lényeget.

– Értem, haver... ez tényleg jó – válaszolta Carl, és látszott rajta, hogy meghatotta, amit hallott.

Dave mosolygott, majd széttárta a karjait. Carl nevetve megölelte. Anne és a többiek látták a jelenetet, és ismét jól nevettek.

– Mit művelsz, drágám? – szólt oda nevetve Anne.

Dave megvonta a vállát.

– Tehetek én róla? Ma ilyen ölelkezős kedvük van a fiúknak!

És ezen mindannyian újra nevettek.

Hazafelé már feltámadt a szél. Erős lökésekkel mozgatta a Dodge nagy testét. Dave ezen csak mosolygott.

- Valami közeledik – jegyezte meg sejtelmesen.

- Mi apa? – kérdezte Lucie.

- Jön a vihar kicsim! De nem kell félni, még előtte hazaérünk! – nyugtatta meg Dave.

Alkonyodott a Rider farmon. A szél vitte a port. Úgy szaladtak be a házba mind a négyen. Anne a gyerekeket fürdette, készítette lefekvéshez. Dave még lent pakolta a dolgait. A távolban egy hatalmas dörgés hallatszott.

- Ez igen! - jegyezte meg Dave fél hangosan a mennydörgésre. Majd újból lecsapott. Beleremegett a ház is.

- Na, ideje felmenni. Bízatta magát, de eszébe jutott, hogy a pajta kis ablakát is be kéne csukni és gyorsan kiszaladt a félhomályba. A szél egyre erősödött, hordta a port. Dave-nek el kellett takarnia kezével a szemét, hogy ne vigye tele. Mire visszaért a házba, el is kezdett esni az eső. A hatalmas cseppek úgy csapódtak az ablaküvegeken, mintha nagy bogarak vágódtak volna neki. Pillanatok alatt úgy ömlött az eső, mintha dézsából öntenék.

Dave szerette az esőt. Tudta, hogy víz nélkül nincs élet! Csak kopár sivatag lenne mindenhol. Leginkább a nyugodt szitáló esőt kedvelte, ami fentről esik. Ez most nem az! Hanem pusztító áradat! De sebj, víz-víz - Legalább jól megtelnek a tartályok - gondolta boldogan. Bár volt kútjuk. Igazi vadnyugati, szél hajtotta vízpumpával és nagyon finom, tiszta vizet adott. Ettől még szerette begyűjteni a tetőkről lecsorgó esővizet is. Egy régi, leselejtezett rozsdás tartály pont megfelelt erre a célra.

Dave is készült a lefekvéshez. Alig várta, hogy lepihenhessen, mert elfáradt a nap végére. A gyerekek már ágyban fekvé hallgatták a mesét, amit Anne egy kis éjjeli lámpa fényénél olvasott nekik. Még párat lecsapott a villám a közelben. Anne letette a könyvet és az ablak felé nézett. Ő félt a villámoktól. Lucie szólalt meg először:

- Anya nem kell félni! Ugye apa?
- Bizony kicsim. Legyetek nyugodtan, amilyen gyorsan jött, el is fog vonulni.

Hallatszott, hogy alább hagy kicsit az eső ereje is és áztató, nyugodt esővé szelődött. A lányok elaludtak. Anne lekapcsolta a kis lámpát és megpuszította a takaró alól kilógó pici fejeket. Dave és Anne is az ágyukba bújtak a másik kis kuckós hálószobában. Anne nagyon szerette, amikor egy hosszú nap végén bebújhat a vastag, puha paplanja alá és szinte a feje búbjáig húzza. Úgy érezte, mintha habcsókban feküdne.

Dave nem tudott elaludni pedig már vagy két órája ágyba bújtak. A másnapi tárgyalás járt a fejében és a mai nap a srácokkal a parkban. Lement, hogy igyon egy pohár vizet. Halkan lépkedett, nehogy felébressze a családot. Még villanyt sem kapcsolt, csak tapogatózott a sötétben. Ismerte a járást. Réz kulacsát már este megtöltötte. Alig várta, hogy ihasson pár kortyot belőle. Óvatosan tekerte le a menetes réz kupakot, nehogy a nyikorgással zajt csapjon.

Hirtelen egy árny suhant el az ablaknál. Az eső még szépen esett, hangosan csapódtak a vízcseppek a pocsolyákban. Dave halkan kilépett a tornácra és egy este otthagyott ásónyalet fogott a kezébe, amit másnap akart megcsinálni. Ahogy a ház sarkához ért egy sötét alakot látott. Egy embert. Épp az egyik ablakot próbálta meg kifeszíteni. Dave csodálkozott, hogy a kutyák nem vették észre, de az eső miatt elbújtak az óljukban és mélyen aludtak.

- Mit csinálsz? - szólt oda az alaknak.

Az hirtelen úgy megijedt, hogy elejtette a vas szerszámot, ami a sárban csapódott.

- A kurva... - káromkodott ijedtében az alak és mozdulni sem bírt a nagy embert látva.
- Tudod, hogy mire képes egy apa, egy férj, hogy a családját megvédje? - jobb kezén megfeszültek az izmok és kidomborultak az erek, ahogy az ásónyalet markolta. Dave érezte, hogy előnti az adrenalin.
- Az alak felmérte a helyzet súlyosságát. Már nagyon bánta, hogy be akart törni ebbe a házba. Levette arcáról bűnbánón a sálát és lehajtott fejjel Dave-re emelte tekintetét. Szája remegett a félelemtől és az átázott ruháitól. Nem lehetett több huszonöt-nél. Dave csak nézte és máris sajnálta - Nyilván oka volt, hogy ide jutott szegény – gondolta. A fia lehetne. De neki nem volt fia. Hanem két pici lánya, akiket ez az alak halálra ijesztett volna, ha betör a házba és felébrednek. Dave mérlegelte a helyzetet és eldöntötte, hogy nem bántja. Nem ellenfél neki, de nyomatékot akart adni tette súlyának és határozott hangján megszólalt:
 - A te édesapád mit tenne meg azért, hogy téged megvédjen? Keress magadnak munkát és egy lányt, aki szeret! Mert lehet, hogy a következő háznál nem lesz ekkora szerencséd!

A fiatal fiú szemében látszott, hogy valami megváltozott. Még, ha csak a kezdő szikrája is egy elültetett gondolatnak, de már ott volt! Már nem félt Dave-től, érezte, hogy ha el akarta volna intézni, már megtette volna. De akkor meg nem mondott volna neki ilyeneket! Tekintetét Dave-en tartva hátrálni kezdett, Aztán elrohant a sötétbe. Pillanatok alatt elnyelte. Csak a gallyak törése hallatszott a lába alatt.

Dave nagyot sóhajtott és mosolygott egyet, hogy önmagát is lenyugtassa az adrenalinból. Elnézett a kutyák felé és egy - *psz-psz* hangot sziszegett, csak, hogy megbizonyosodjon tényleg csak alszanak és nem intézte el őket a betolakodó. Azok mozgolódni kezdtek így Dave meg nyugodott. Felment az ágyba és lefeküdt. Még cikáztak a gondolatai. Eszébe jutott, hogy gyerekkorában ő is elcsent ezt-azt barátaival a helyi kisboltból. Nem gonoszságból tette, sokat gyötörte is miatta a bűntudat, de nem tud már ezzel mit csinálni! Már megbocsájtotta

gyermekkori önmagának a butaságait. Tudta, hogy túl kellett lépnie a keserűségén, hogy az értékrendje helyreálljon. Az apja inkább kocsmázással töltötte az estéit, mint, hogy őt szeretetre és erkölcsre nevelte volna! Ő maga annyit tehet, hogy Sarah-t és Lucie-t úgy neveli, hogy ők már tudják mit szabad és mit nem. Mindig rengeteg hangsúlyt fektettek a becsület és tiszta lelkiismeret fontosságára. A lányoknak számtalanszor elmondták már Anne-nel, hogy annál jobb érzés nincs mint, ha az ember nyugodtan alhat, mert nem nyomja bűntudat a lelkét!

Másnap reggel Anne látta, hogy Dave nagyon elmélkedik valamin. Furcsállta is, hogy most nem jött oda hozzá megölelni, mint mindig.

- Mi az drágám? Mi bánt? – kérdezte Anne és odalépett Dave-hez, aki a konyhapultnál állt és maga elé merengett.

- Tegnap éjjel lejöttem, mert szomjas voltam és nem bírtam aludni. Egy árnyat láttam az ablak előtt elszuhanni.

Anne ijedten nézett.

- Árnyat? Milyen árnyat? – de ezt halkán mondta, nehogy a gyerekeket megijessze, ha hallanák.

- Kimentem egy ásónyéllel a ház mögé. Egy betörő éppen feszegette az ablakot.

- Űristen! Miért nem hívtad a rendőrséget? – kérdezte Anne dühösen.

- Meg akartam nézni mi vagy ki az. Meg mire ők kiérnek ide...

- De mondd már! Mit csináltál? – siettetten izgatottan.

- Nem történt semmi. Amikor észrevette, hogy rajtakapták lefagyott és még csak el sem bírt szaladni. Levette a sálát az arcáról és nézett rám lehajtott fejjel. Teljesen megadta magát. Éreztem, hogy ez nem egy profi betörő, csak egy fiatal fiú, aki nagyon el van tévedve – mondta Dave és kortyolt egyet reggeli kávéjából, majd folytatta:

- Nyugi, biztos, hogy nem fog visszajönni. Nagyon beszart tőlem, láttam rajta. Adtam neki pár jó tanácsot mielőtt elszaladt. Szerintem ott megérezte, hogy nem akarom bántani és nem fogom kergetni sem. De tudod mi a legdurvább?

- Mi? – kérdezte Anne sietve, mert nagyon kíváncsi volt a válaszra.

- Ez a fiú én voltam! Ennyi idősen én is rengeteg butaságot csináltam. Csoda, hogy nem lett belőle nagyobb bajom!

Anne nem feszegette a témát, bízott Dave megérzésében és tudta, milyen szörnyűségeket kellett gyerekként átélnie. Valóban, csoda, hogy nem abba az irányba vitte az életét.

Azért helyezett ki damillal összekötött üres konzerves dobozokat. Néhány csavart is tett bele, hogy hangosan zörögjenek, ha valaki beleakad. Olyan helyekre tette, ahol a gyerekek nem játszottak, de ahonnan valaki a nyugalmukra törhetne ismét. Nem attól tartott, hogy a fiú visszajönne, de ahogy ő idetalált, más gazember is rájuk törhet a nagy nyugalmukban.

Azért benézett a hálósobában a nagy lakattal zárt vas szekrényébe. A jó öreg winchester puskája ott pihent pár doboz lőszerrel. Egy 1957-es Winchester '94. Fél évente elővette, megtisztogatta. Kiment lőni párat konzervdobozokra olyan helyre a mezőn, ahol senkinek nem árthat. Emberre még soha nem lőtt vele és nem is szeretne, de a családja védelmében bármikor használta volna.

Calett tárgyalása

Estefelé járt már mire Dave hazaért a tárgyalásról. A gyerekek a mezőn szaladgáltak a kutyákkal. Anne elé sietett izgatottan és látta, hogy férje feldúlt állapotban van. Átölelte Dave-et és izgatottan kérdezte:

- Már nagyon vártalak! Mesélj! Mi volt?

- Á! „*NEM BŰNÖS*”! Elengedték a fickót! – morogta Dave fejét dühösen csóválva és leült a kis étkezőasztalhoz. Nem az zavarta, hogy Calett-et nem találták bűnösnek, hanem felkavarta a tárgyalás. Az egész kilátástalan helyzet, hogy a kis Samantha gyilkosa még szabadlábon vadászhat a gyerekekre. Akár Calett tette, akár más. Előjöttek Dave-ben a friss emlékek. Az egész tárgyalótermet a tanácstalan tehetetlenség zavarodottsága tette szinte elviselhetetlenné.

Dave leült a verandára és megtörölte izzadt homlokát.

- És? Szerinted ő tette? - kérdezte Anne és egy csésze gőzölgő citromfű teát hozott neki.

- Nem tudom. Nem egyértelmű, de kiráz a hideg a fickótól. Ha nem is az, nagyon jól játszotta az ártatlant. Amikor az ügyész ledobta elé a fotókat, olyan érzéketlenül ült ott, mint akit meg sem hatnak a borzalmak a képeken. Olyan rezenéstelen arccal nézett rájuk. Csak messziről láttam, amikor magasba emelte őket mielőtt Calett elé hajította. De még onnan is látszott az a szörnyűség, amit a kislány átélt – Dave csak nézett maga elé a gondolataival vívódva. Anne látta, hogy tényleg nagyon megviselte férjét ez az egész. Azt a mindig áradó nyugalmat most valami olyan erő kavarta fel, amit Dave-nek is komoly munka lesz visszaállítani. Ha egyáltalán valaha még lehet olyan békés ezek után, mint előtte volt... Majd Dave folytatta beszámolóját:

- Az egész tárgyalásnak volt egy nyomasztó és egyben furcsa hangulata. Nem is tudom, mintha az ügyész is tanácstalan lett volna. Zavartan viselkedett és izzadt. Idegesen nézett ki a padsorok közé, mintha... - de ezt nem fejezte be. Ezt az eszmefuttatást már csak magának tartotta volna meg, de Anne-t kíváncsivá tette.

- Mintha micsoda? – és odaguggolt Dave elé kíváncsian.

- Tudod. Mintha sarokba lenne szorítva. Mintha szorongatnák a tökeit... Furcsa volt, na.

- Calett benne lehetett egy hálózatban, akik...? – de Anne nem tudta befejezni a mondatot. Elsírta magát.

- Én csak azt mondom, amit ott éreztem – Dave megölelte Anne-t, hogy megnyugtassa, majd folytatta:

- Egyetlen bizonyítéka Calett ellen egy idős hölgy vallomása volt, de az is elég érdekes! Azt vallotta, hogy a buszról őt látta aznap ott, ahol a gyilkosság történt. Sétált a poros úton és mintha nem egyedül lett volna. De nem látszott jól abból a szögből. Viszont, mintha lett volna vele egy kislány. De erre nem mert megesküdni. Nagyon bizonytalan volt. Sajnos messziről látta és az ő szemei már nem elég jók.

- Azért az kemény! De, hogy pont takarásban volt és nem látszott tisztán. Az pedig, hogy egy idős hölgy mondja... Gondolom őt sem vették olyan komolyan az esküdtek – válaszolta Anne elfintorodva - A lakásán sem találtak semmit? Vagy DNS mintákat a holttesten?

- Állítólag alaposan átkutatták a házát, amikor letartóztatták. De semmi! Legalábbis hivatalosan semmi... és képzeld, a fickótól nem találtak DNS-t a kislányon, szintén a hivatalos nyomozási akta szerint... Valami ismeretlen DNS-t igen, de mi van, ha a laborból is benne van valaki – tette hozzá sejtelmesen Dave a szemöldökét felhúzva.

- Te jó ég! Úgy érted...? – kezdte kérdését Anne aggodalmasan.

- Bármilyen lehet! De sok nagyon érdekes dolog történt még ezen a tárgyaláson! Ha az okokat és miérteket nézem, bizony nem zárhatjuk ki annak a lehetőségét sem, hogy fentről húzták ki a fickót a szarból!

- Úristen! – szörnyülködött Anne.

- Meg az az ügyvéd, valami Golder. Az nagyon profi. Szerintem ez még a Sátánt is kimentené a pokolból. Úgy forgatta a szavakat. Végül azon nyerte meg az esküdteket, hogy nem Calett-é a talált DNS minta – hivatalosan - és hogy az idős tanú, aki a buszról látta Calettet a gyilkosság helyszíne felé sétálni, nem tudott megesküdni, hogy egyedül volt-e Calett vagy sem. Ez szerintem hiteltelenné tette a vallomását és kevés volt ahhoz, hogy elítéljék Calettet. Láttam az esküdtek arcán, hogy ott elvesztette őket az ügyész. A buszsofőrt is behívták, de nem értem minek. Nem látott semmit, nézte az utat meg hallgatta a rádiót, és pont azon a járaton nem utazott más. Csak az idős hölgy meg ő. Meg mondom, az ügyész is lehetett volna sokkal erélyesebb, bassza meg! Felhozta, hogy Calett milyen agresszív gyerek volt. Rengeteget verekedett. Ezt egykori tanárai is alátámasztották. De nem nagyon lovagolta meg ezt a vonalat – mondta ezt már dühösen Dave - Azért mégis egy kislányt gyilkoltak meg és nem is akárhogyan! Álljon már meg a menet!

Anne gondolatai is Dave-vel együtt kavargtak egy sokkal sötétebb irányba. Nem akartak alaptalanul vádaskodni, de nyitott gondolkodásuk és a megérzéseik is efelé mutattak.

- Nekem Edwards bírónő hozzáállása sem tetszett – folytatta Dave.

- Miért? Mit csinált? – kérdezte Anne kíváncsian még mindig férje mellett guggolva.

- Inkább mit nem – válaszolt Dave egy sóhaj után – Úgy tűnt, hogy nem érzi ennek az egésznek a súlyát. Mintha csak egy tyúktolvajról lenne szó. Végig kapkodott, nem is értettem. Mint aki siet egy randira vagy időpont foglalása van a „Donut shop”-ba.

Ezen Anne máskor nevetne, de most nem. Dave sem volt vicces kedvében, ez csak úgy kicsúszott.

- Szerinted ő is benne van? – kérdezte még jobban elcsodálkozva Anne.

- Tényleg nem tudom. Az is lehet, hogy csak ilyen napja volt. Vagy besokallt, passz.

Anne egyetértően bólogatott, majd Dave folytatta elégedetlenkedését:

- Persze a sok igazság harcosa a tárgyaló teremben mindenképpen ott és akkor akart egy bűnbakot találni és a szinte semmi bizonyítékok ellenére is lógni akarták látni Calett-et.

- Úgy érted, halálra injekciózva?

- Persze. Tudod, hogy értettem.

- Na mindegy is. Az ügyész fellebbezett. Bár nem tudom minek. Ennyi bizonyítékkal kitörölheti... - állapította meg Dave szomorúan – Engem sem az bánt, hogy ezt a fickót nem ítélték el, az meg végképp nem, hogy nem halálra. Tudod, hogy érzek ezzel kapcsolatban.

- Tudom drágám - simogatta meg Anne a vállát.

- Ez a töketlenkedés és felületesség zavart a legjobban! Egy ilyen ügyben! Hogy tehetik meg?

Ezekkel a borongós gondolatokkal picit magukba merültek. Dave nem értett egyet a halálbüntetéssel, ellenezte. Úgy vélte egy visszaeső gyilkos vagy erőszak elkövető valóban megérdemelné, de kinek van joga elvenni egy másik ember életét? Az is gyilkosság, aki ítéletben kimondja és az is, aki végrehajtja az ítéletet.

Valójában egy ilyen szörnyetegnek a kivégzés nem is büntetés, hanem megkönnyebbülés. Igazából a rendszert kéne alapjaiban megreformálni és az ilyen erőszakos elemeket kivenni a társadalomból örökre! De nem ám egy luxusbörtönbe, ahol szépen éldegélhet, hanem egy sötét, koszos magánzárkába, ahol napfényt alig lát, és kenyéren, vízen tartani, ami az életfeltételeit minimálisan fenntartja. Miért érdemelne ennél jobb ellátást egy ilyen szörnyeteg?

A rendszer nem ilyen, ez bántotta Dave-et. Vannak kiskapuk és gyenge elemek az igazságszolgáltatásban is, amik mintha szándékosan a káosz felé terelgetnék a dolgokat.

Pár perc eltelt így, aztán Sarah és Lucie nevetgélése hallatszott kicsit távolabbról. Dave gondolatai egyből visszatértek a farmra és családjára. Mintha a ködöt, amit a tárgyalás ráhúzott, most a lemenő Nap sugarai hirtelen semmivé oszlatnák. Elmosolyogta magát és felpattant a székről, olyan gyorsan, hogy a szék majdnem feldőlt. Anne kapta el mosolyogva. Tudta, hogy a gyerekek miatt ugrott fel és örült, hogy végre kizökkent ebből a nyomasztó állapotból.

- Tündéreim! – szaladt Dave a lányok felé, akik a most értek vissza a szaladgálásból.

- Szia apaaa! – kiabálták egyszerre.

- Már nagyon vártunk! Hoztál meglepit a városból? – kérdezte a kis Lucie kíváncsian és a nyakába ugrott, úgy ölelte. Majd nagy zöld szemével apja szemébe bámult és a választ várta.

Dave arra mindig ügyelt, hogy ha nagy ritkán elment a városba, valami finomságot vagy pici dolgot mindig vigyen haza a lányoknak.

- Hoztam kicsim - mosolygott Dave - Bent van a házban, banán és ananász. Tudom, hogy az a kedvencetek! De majd reggel kaptok, estére már ne egyetek gyümölcsöt!

- De miért apa? – nézett rá nagy szemekkel Lucie.

- Nem tudnátok jól aludni tőle kicsim! – válaszolt kedvesen Dave és megsimogatta a kis fejét.

Sarah is megérkezett a két kutyával, olyan koszosak voltak mind a négyen, mint aki direkt sárban fetrengett.

- Szia apa! Hoztál valamit?

- Igen hozott! Ananászt meg banánt! – válaszolta sietve Lucie.

- De nem kapunk, csak reggel! – biggyesztette le kis száját.

- De apaaa! – erőlködött Sarah.

- Reggel kaptok, este már ne egyetek gyümölcsöt – zárta le Dave határozott hangon a beszélgetést. Ebbe a lányok is beletörődtek és nevetgélve beszaladtak a házba. Dave utánuk kiabált:

- Egyből menjete fürödni kérlek! Olyan piszkosak vagytok, mint a kismalacok sárdagonyázás után! – hangosan felnevetett.

Dave még a tárgyalás előtt beugrott a boltba gyümölcsért a lányoknak. Anne-nek pedig a helyi malomból hozott különleges lisztet, amiből süthet valami finomságot.

Most már nyugodtan telt az este. Dave és Anne már kezdték túltenni magukat a nyomasztó dolgokon. Tudatosan figyeltek a gondolataikra. Azt vallották, hogy nem állatok vagyunk és ösztönlények, hanem érző, értelmes emberek. Hát használjuk is ki ezt a képességünket!

Anne és Dave gyereknevelésben mindig ügyeltek arra, hogy a szeretet nyelvén és következetesen neveljék a lányokat. Ugyanezt az értékrendet képviselték mások gyerekei felé is. Sarah-val kicsit nehezebb volt, mint

Lucie-vel. Amikor dackorszakba lépett, elég kezelhetetlen volt szegény. Ott Dave-nek is és Anne-nek is határozottabban kellett fellépnie. Dave viszonylag hamar lenyugodott. Anne órákig vagy akár napokig tudott rágódni ezeken a dolgokon és emészteti önmagát. Az évek során Dave megtanulta kezelni Anne érzékenységét.

Egy ilyen esetről érdekes okfejtésbe kezdett Anne:

- Szerinted, mi csinálunk valamit rosszul? Ezek a hisztik és értelmetlen harcok teljesen leszívják az energiámat! – aggodalommal teli arcát Dave felé fordította.

- Nem hiszem, legalábbis remélem nem. A lehető legnagyobb szeretettel teszünk mindent. Szerintem ez most egy ilyen korszak és kész.

- Annyit tehetünk, hogy ezt elfogadjuk és megpróbálunk eszerint viszonyulni a hisztikhez és makacssághoz.

- Persze, de már nagyon fárasztó. Hónapok óta, mintha ellenségek lennénk.

Dave felnevetett, de nem bántón.

- Imádom, hogy ilyen érzékeny vagy! Ez valamikor nagyon jó, de most épp emiatt gyötrődsz.

- Te könnyen beszélsz, hamar túlteszed magad ezeken a kríziseken – válaszolt Anne.

- Ezzel meg én nem tudok mit csinálni, ilyen vagyok – mosolygott Dave. Majd folytatta:

- Kielemezted már Sarah születési horoszkópját nem?

- De igen. Legalábbis elkezdtem – válaszolta Anne elgondolkozva.

- És? Mire jutottál? Tényleg érdekel - sürgette Dave.

- Hát szegénynek a személyiségében kell majd változást elérnie. Nem lesz könnyű feladat.

- Akkor majd ebben fogunk neki minden segítséget megadni. Ugye?

- Persze, de nem olyan egyszerű. Neki kell éreznie és ráébrednie a dolgokra. Ezek mindenkinél egyéni feladatok.

- De már az is nagy dolog, hogy te foglalkozol ezzel és megpróbálunk tudatosan jó tanácsokat adni majd neki.

- Igazad van. Ez egyébként nagyon érdekes téma. A hozott sorsfeladatok és a személyiségek, amivel ide születünk a Földre.

- Tényleg nagyon érdekes. Már egészen kicsi korától lehetett látni a saját kis különlegességét, ugyanúgy Lucie-nél is. Két annyira különböző kis lény.

- Tényleg azok! Meg gondolj bele a te példádba is Dave! Milyen családi karmát hoztál.

- Hú, hát arról is lehetne mesélni – értett egyet Dave

- És mégis! Meg tudtad törni! Én nem látom benned egy szikráját sem annak, amivel neked kellett szembesülnöd gyerekként.

- Akkor semmi nincs elveszve igaz? – nevetett Dave – Egy biztos. Minden rezgés és hullámok. A gyerekeknek pedig még szuper érzékenyek az antennáik!

- Ez igaz! – helyeselt Anne.

- És amikor mi kiakadunk, azt is érzékelik! Nekünk is fejlődnünk kell velük együtt!

- Így van! Ezt nagyon jól látod. Ez egy közös utazás – mosolygott Anne – Örülök, hogy ilyen nyitott vagy ezekre a dolgokra,

- Az érdem is közös életem! Rengeteg dologban te nyitottad fel a szemem! Nélküled nem hiszem, hogy így ment volna.

Anne is megenyhült, elfogadta, hogy ezzel nekik még feladatuk lesz. De Sarah-nak szüksége van rájuk és a szeretetükre.

Kellett is, hogy következetesen neveljék őket, mert a lányok folyamatosan próbálták feszegetni szüleik határait. Többször előfordult, hogy Dave-től kértek valamit és ha ő nemet mondott, átmentek Anne-hez vagy fordítva, hátha a másik majd megengedi nekik. Persze ilyenkor Dave és Anne is nagyon helyre tette őket, hogy ha egyikőjük már megmondta, hogy úgy lesz, akkor a másikhoz ne menjenek ugyanazzal, mert ugyanazt fogja mondani. Az évek során sikerült erről leszoktatni őket, amit nagy sikernek könyveltek el. Amire még nagyon ügyeltek: nem túrték tőlük a hisztit és a hazudozást! Csak néhányszor fordult elő, de Anne és Dave határozott fellépésének köszönhetően már teljesen megszűntek ezek a dolgok.

8.

Két évvel később...

Sam a poros kis úton húzta a szekeret nyugodt tempóban. Dave nem hajszolta, ráérték. Mára ennyit tervezett. Épp a helyi kis piacról tartottak hazafelé. Hétköznapi. Anne munkában a lányok az iskolában. Úgy számolta, hogy ha így halad, majdnem együtt érnek haza. A tegnapi időjárás jelentésben nagyon kellemes nyári időt ígértek, úgyhogy lóval ment és szekérrel, meg Anne amúgy is elvitte az autót. Azzal járt dolgozni vagy busszal, mihez negyed-órát kellett sétálni. Dave-nek a szekér praktikusabb a piacozáshoz, mert erre fel tudott pakolni. A Dodge-ba nem tudta volna betömni a sok árut. Egy füves réten volt a piac. Néhány farmer szintén lóval és szekérrel érkezett. Ők talán az utolsók, mert a következő generációk már csak autóval járnak. Érthető. Nem igényel annyi időt és törődést, mint egy élőlény. A fiatalok többségének erre már nincs igénye.

Dave a piacon szinte mindent eladott, amit kivitt. A városból sokan járnak arra a piacra, mert szeretik a friss és jó minőségű zöldségeket és egészséges farm árukat. Ma mind az öt tyúkot elvitték, amit kivitt. Csak kukoricája és krumplija maradt még a szekéren, amiből nem sikerült mindet eladnia. De nem bántódott. Majd megcsinálja vacsorára a lányoknak – gondolta.

Ahogy ült a szekéren valami vidám country-dalt dúdolt, ami pár órája a piacon egy letekert ablakú pickupból szólt és nagyon megtetszett neki.

Sam mozgásának ritmusára dúdolgatott és még a fejét is mozgatta hozzá kicsit, mintha ott ülne a bárban és élőben hallgatná a bandát. A nyári szél finoman süvített a fülében. Szerette az enyhe szellőt, ami ebben a nagy melegben végig simítja az arcát. A szél mintha a country-zene dallamára füttyült volna a fülében, mint egy zenei aláfestés a szöveghez.

Ebben a nyugodt állapotban haladt, amikor egyszer csak, mintha sikolyt hallott volna. Erre feleszmélt ábrándozásából és körbenézett összehúzott szemöldökkel. Sam lépkedett tovább nyugodtan. Dave gondolta, biztosan egy egerészölyv vagy valami ragadozó madár. Felnézett az égre, de nem látott semmit. Már szinte kezdte újra a country zenéjét hallgatni az elméjében, amikor megint, ugyanolyan sikoly hangot hallott. Most megállította Sam-et és figyelt. A ló egyből megállt és elkezdte fogaival tépkedni a dús fűszálakat. Dave körbenézett. Balról a mezőt gyengéden simogatta a szél, a jobb oldalon kis tölgy-erdő. Elég sűrű. Nem lehetett belátni, mert a fák nagy ágai levelekkel telve lógtak lefele.

Dave elfordította a fejét, hogy ne zavarja a hallásban még ez az enyhe szellő sem és fülelt, várt. Hosszú másodperceket, de semmi. Csak a csend. *Képzeldők* - gondolta, és már kezével éppen emelte a kantárt, hogy Sam-et megindítsa, amikor újra hallotta! Most tisztán, élesen, a szívébe markolóan, eltéveszthetetlenül! Ez egy gyerek, egy kislány sikolya! Az erdőből jött! Dave határozott, de olyan csendes mozdulattal ugrott le a szekérről, mint egy nagymacska, ami vadászni készül. Kapkodva kereste, hogy mit talál a szekéren, de csak egy rövid nyelű ásó volt nála, amit a minap nyelezett meg. Még az apja kovácsolta. Olyan súlyos, hogy nem minden férfiember tudott volna vele dolgozni. Szerette, mert elnyűhetetlen, egy igazi örök darab, ami generációkat kiszolgál.

Dave gyors de óvatos léptekkel indult be a lelógó ágak alatt az erdő titokzatos sötétjébe és még mindig reménykedett, hogy becsapták érzékei. De nem! Olyan ötven méter távolságra mozgásra lett figyelmes és egyből oda fókuszált. Megnyújtotta lépteit ugyanabba az irányba. Egy felnőtt alakot látott, aki vonszol valamit maga után.

Dave felismerte a férfit és mintha villámló ostorral csapták volna meg. Paul Calett volt az! Ugyanaz a kopott barna zakó, zsíros haj és jellegzetes görbe hát, mint két éve a tárgyaláson. Abban a pillanatban megállt az idő! Dave előtt megjelent az ügyész zavarodott arca és a bírónő képe, ahogy ellentmondást nem tűrően felolvasta az esküdtek ítéletét – *NEM BŰNÖS!* -és lecsap a fekete bírói kalapáccsal. Ez a dörrenés és az ítélet beleégett az agyába!

Dave-re most váratlanul, és olyan erővel tört rá a felismerés, hogy teste egy pillanatra leblokkolt. Mozdulni sem bírt a súlytól, ami a vállára nehezedett. Tudta mit kell tennie!

Gyorsan haladt a kislányt vonszoló Calett után, de nem vette őt észre ez a szörnyeteg, mert a mocskos vágya úgy fűtötte, mint egy megvadult hiénát a vér szaga. Már nem bírta tovább vonszolni, leejtette a gyereket a földre. Calett a rettegéstől és félelemtől ájulatan elernyedő kis teste fölé hajolt és elkezdte letolni nadrágját. Azt sem érzékelte, hogy Dave közben mögé ért. A kislány füléhez hajolt és belesúgott sátáni hangon, hogy még Dave is beleborzongott:

- *Az enyém vagy!*

Dave egész élete, tapasztalata, tudása most itt ebben a pillanatban érte el értelmét! Teljes lényében érezte, hogy neki itt és most NINCS VÁLASZTÁS!

Egy felbőszült ló erejével rúgta le a szörnyeteget a kislányról. Calett három méterrel odébb ért földet értetlenül zihálva. Nagyon meglepte és esés közben ébredt rá, hogy rajtakapták. A hátán landolt és kéjtől felfűtött indulattal nézett vérben forgó átszellemült tekintetével Dave-re. Dave lenézett a kislányra, aki nagy szemével rettegve nézett fel rá. Nem Dave-től félt, a sokk, amit átélt Calett-tel, az dolgozott még benne. Dave látta ahogy egy könnycsepp gurult végig sárral piszkított kis arcán. Dave szíve hatalmasakat dobban, érezte minden egyes szívverését. Majd kiugrott a testéből! Ott állt, mint egy márványszobor, amit a teremtető a saját kezével tett oda, hogy a törékeny gyermeket oltalmazza. Olyan volt, mintha az univerzum összes jósága és ereje benne összpontosulna, hogy megmentsen egy ártatlan lelket! Calett hamar összeszedte magát a hirtelen meglepettségéből. A kislányra mutatott és eltorzult hangon ezt ordította:

- *Ő az enyém!* - és Dave-re rontott tajtékozva, mert nagyon vágyott már a gyermek adrenalinnal átitatott friss húására, mint egy alvilági vérszopó - és Dave az, aki közé és a zsákmánya közé állt!

Olyan elszántsággal ment Dave felé, mint egy veszett állat, akinek már minden mindegy. Dave félrelépett, mert az ő elméje nagyon is tisztán érzékelt! Tisztábban, mint valaha! Mintha le tudta volna lassítani az időt és úgy reagálni a támadásra. Ahogy elszállt mellette Calett, Dave sziklaszilárd jobb karjával kapta el a nyakát olyan erős fojtó fogással, hogy egyből el is roppantotta a csigolyáit. Calett abban a pillanatban összerogyott, mint egy rongybaba. Dave-et olyan energia járta át, hogy csak tartotta a nyolcvan kilós élettelen testet hosszú másodpercekig, mintha semmi sem lenne a kezében.

Sam felkapta a fejét a dús szárú pipacsok legeléséből és megmozgatta szép nagy füleit. A fák felé nézett. Ütemes ág recsegés hallatszott. Dave lépett ki a fák sejtelmes, sötét árnyékából a fénybe. Olyan erő sugárzott belőle, hogy még a lova is kissé hátra hőkölt. Dave nem volt egyedül! Jobb karjával magához ölelve tartotta a meggyötört kislányt, aki a nyakába csimpaszkodva ölelte. Fejét kimerülten Dave jobb vállára hajtotta. Biztonságban érezte magát. Dave erektől duzzadó bal kezében úgy fogta ásóját, mint egy középkori hős vitéz a kardját miután legyőzte a pusztító barbár hordákat, akik mindenén átgázolva, erőszakolva a hazáját dúlták fel. Tekintetében óriási keserűség! Tettének rettenetes súlya alatt majdnem összeroskadott.

9.

Wichita Rendőrkapitányság

Dalton ért be később az őrre. Trevor már az asztalánál ült és izgatottan várta.

- Gyere már! Induljunk gyorsan, a kocsiban elmesélek mindent!

Dalton zavarodottan követte, mint egy kiskutya, aki a jutalomfalatra vár. Nem tudta mire vélni ezt a rohanást.

- Baszki egy fickó elintézte Calettet! Valami David Rider. Dodge Cityből, vagyis mellett egy farmról!

- Nee! Az komoly. Hol van? – kérdezte izgatottan Dalton.

- Már előzetesen. Nem ellenkezett, amikor kimentek érte a járőrök. De kapaszkodj meg! Épp rajtakapta, ahogy Calett egy kislányt rángatott be az erdőbe! – folytatta beszámolóját Trevor.

- Hú de kemény! Azt hinné az ember, hogy ilyen csak filmben van! És? Kihallgatjuk? – kérdezte egyre izgatottabban Dalton. Nagyon felpörgött ezektől a hírektől.

- Majd kihallgatjuk később, most azt kérte a főnök menjünk el Calett lakására gyorsan, hátha van még ott valami.

- A beteg állat, hát mégis ő gyilkolta meg a másik kislányt is! És akkor megúsza a rohadék! – és a műszerfalra csapott egy nagyot Dalton. - De már átkutatták a lakását mielőtt letartóztatták! Nem találtak semmi terhelőt. El is engedték a fickót – folytatta.

- Ja de az két éve volt! Figyelj, a főnök kérte. Menjünk, nézzük meg gyorsan aztán sietünk vissza beszélni ezzel a David-del!

- Na, menjünk akkor!

Calett utcájában csend és nyugalom volt. Szokásos hétköznapi délelőtt. Leparkoltak a háza előtt és felmentek a kis lépcsőn az ajtóhoz. Trevor a kilinccsel próbálkozott, sikertelenül.

- Nincs nálad a ... - de nem tudta befejezni a mondatot, mert Dalton egy talpas rúgással úgy szakította be az ajtót, hogy az a zsanéroknál szakadt ki az összes csavarral együtt.

- Szép munka! – jegyezte meg Trevor.

- Nem hiszem, hogy beperel a tulaj. Szerinted? – mosolygott Dalton és belépett a házba.

- Undorító ez az állott szag! - jegyezte meg orrát piszkálva.

- Te nézz körbe fent, én meg itt lent! - mondta Trevor.

Dalton felment az emeletre a fa lépcsőkön. Undorral nézelődött a sötét házban. Olyan embertelenül hidegnek érezte az egészet. Nagyon nyomasztónak találta. Érezte, hogy itt nem bírná ki sokáig.

- Na? Van valami? – kiabált fel Trevor.

- Ja! Seggszag! - válaszolta Dalton, de csak félhangosan. Majd a fiókokban és szekrényekben nézelődött. De semmi gyanúsát nem talált.

- Lent tiszta! - mondta Trevor, ahogy felszaladt az emeletre.

- Itt se, haver. Semmi. De kurvára nyomaszt ez a ház! Sötét van. Nincs levegő. Menjünk a francba innen! Már nagyon szeretnék beszélni azzal a Daviddal.

Trevor még ment egy kört, belenézett a fiókokba, szekrényekbe, hátha talál valami érdekeset. A furcsasága ellenére rendben hagyva minden. Benézett a fürdőszobába is.

- A fogkeféje még itt van! Akkor nem mehetett messzire – viccelődött.

Dalton is végre elnevette magát.

Egy kis kulcsos fiók maradt, amit nem tudtak kinyitni. Dalton olyat rúgott bele, hogy az az illesztéseknél szétesett és a fiókot ki tudták húzni. Mindketten meglepődtek, amikor belenéztek. Egyetlen képet találtak benne. Egy régi fekete-fehér fotót Calett szüleiéről. Nem mosolyogtak, csak álltak fapofával egymás mellett az esküvőjükön, vékony, feketére festett üveges fa keretbe rakva. Daltont kirázta tőle a hideg. Az üveg széttörve a kép előtt. Látszott, hogy egy nagy öklöst kapott és még vér is maradt rajta, ahogy felvágta valakinek a kezét.

- A szerető család! – jegyezte meg Trevor gúnyosan.

Dalton már indult lefelé, amikor Trevor lépésére furcsán megreccsent a padló. Dalton visszafordult összehúzott szemöldökkel.

- Állj meg, haver! – emelte fel bal tenyerét.

- Mi az? - kérdezte Trevor karjait széttárva.

- Nem hallottad?

- Mit nem hallottam? – értetlenkedett Trevor.

Dalton Trevor lábára mutatott és felhúzta szemöldökét. Trevor még megmerevedetten állt, mint amikor szobrosat játszottak gyerekkorukban és nem szabadott megmozdulni. Trevor visszalépett és Dalton már kezdte is felemelni a parkettára terített, régi kis perzsa szőnyeget. Ahogy Trevor lelépett a szőnyegről, a kis parkettadarab halkan visszakoppant a helyére.

- Áh! - jegyezte meg elismerően - Jó füled van, haver!

Daltont nem érdekelte ez az elismerés társától, ő már úgy figyelt a parkettára, mint egy vadászkutya, amikor zsákmány szagot fog. Izgatottan vette elő kis piros műanyag markolatú svájcbicskáját a zsebéből és kinyitott rajta egy vékony kiskést. Megkopogtatta a parketta darabot meg a mellette lévőket, tényleg máshogy kongott. Üregesen, mintha nem lenne jól alá dolgozva. Egyik felénél alányúlt és kicsit kifeszítette. Nagyon nem lehetett, mert szépen illeszkedett a többi közé. Vissza is ejtette első próbálkozásra.

- Francba! - jegyezte meg idegesen. Majd tovább próbálkozott. Kifűjt egy nagy levegőt, hogy nyugtassa magát, majd felfeszítette újra a parketta egyik felét és körmével próbálta megtartani amíg a másik felét is kiemeli a kis késsel, de megint visszajejtette.

- Nem hiszem el! - majd felpattant és kirohant az autóhoz. Trevor addig ott állt és nézte a padlót, de nem próbálkozott, bízott Dalton-ban. Hamarosan egy szigetelőszalaggal tért vissza.

- Háháá! - mondta Dalton mosolyogva, mint egy kisgyerek, aki rájön egy útvesztő játék megoldására.

- Rajtam nem fogsz ki! – mondta halkan, ahogy rátapasztott a parketta darabra két szigetelőszalagot és összecsípte őket, hogy úgy ki lehessen velük húzni azt az egyet a többi közül. Így már egyenletesen csúszott ki a kicsit lazábban beékelt parketta. Dalton félretette és belenéztek a lyukba. Kicsit ki volt kaparva alatta a beton és egy összehajtott papírcetlit pillantottak meg a mélyedésben. Daltonnak felcsillant a szeme! Ezt kereste! Gyorsan felhúzott egy gumikesztyűt és óvatosan kivette a papírt. A földre tette és kesztyűs bal kezével tartva a kis svájci bicska késének tompa felével óvatosan széthajtogatta majd felemelte, hogy együtt olvassák el mi van rajta. Elkomorodtak és összenéztek Trevorról.

- A kurva anyádat! – jegyezte meg Dalton és fogait csikorgatva igyekezett visszafogni dühét:

7-8, szőke, formás -Avenue L 1015

5-6, barna – Vail 45

6-8, szőke –mindig énekelget - Kettle way 12478

4-5, szőke – Kelley Avenue 1266

3-4, barna-szereti a kiskutyákat- Brightside Ave 1865

4-5, szőke- W Park Street 2856

Úgy álltak a „tételek” a papíron, mint egy bevásárló lista, amit egy gyerekeknek ír az anyukája, hogy el ne felejtse mit kell hozni a boltból. Dalton egy pillanat alatt kapcsolt.

- Ezeknek nézz utána, remélem jól van mindegyik és ez csak egy lista a kiszemeltekről! - a cetlit Trevornak adta, hogy a címeket be tudja olvasni. Trevort undorral fogta meg, mintha valami fertőzést lehetne elkapni tőle.

Azonnal hívta az őröt és átadta az információkat. Dalton még nagyobb utálatot érzett a ház iránt, mint befelé menet. Még a hideg is kirázta, ahogy kilépett az ajtón és úgy söprögette a válláról a rossz energiákat, mintha poros lenne. A ház előtt várták meg a kis csapatot, akik alaposan átnézhetik újra a lakást további bizonyítékokért. A járőrök, akiket a listán szereplő házakhoz küldtek ki hamar végeztek az öt házzal. Mindent rendben találtak, a gyerekek is jól voltak.

10.

Dave elbúcsúzik Anne-től

Dave miután hazavitte biztonságba Nancie-t. Sietett Anne-hez, félelemmel és bánattal teli szívvel. Tudta, hogy amit tett az az egész családjára hatással lesz. Jó háromnegyed óra alatt ért haza. A lányok már otthon voltak és szaladtak elé.

- Apa! – kiabálták – úgy hiányoztál!

- Dave még életében nem küszködött a könnyeivel úgy, mint ebben a pillanatban. Tudta, hogy bármikor jöhetnek érte a rendőrök. Nem tőlük tartott, kimondottan kedvelte a rendőröket, hanem attól, hogy elviszik és nem tudni mire számíthat.

- Életem! – szólt oda Anne-nek. Idegessége tisztán kihallatszott a hangjában.

Anne is borús arcot vágott, ahogy kilépett a házból. Megijedt, mert még nem látta férjét ilyen állapotban.

- Mi történt? – kérdezte idegesen. Látta, hogy Dave küszködik a könnyeivel. Nem tudta mire számíthat ezért gyorsan egy műmosolyt erőltetett az arcára és elküldte a lányokat:

- Menjetek! Nézzétek meg a kiscicákat az istállóban!

- Jó! – kiabálták és elszaladtak. Mit sem éreztek abból, ami jönni fog.

Anne odalépett Dave-hez, megfogta két kezével az arcát és a szemébe nézett. De addigra már az ő szemei is megteltek könnyekkel.

- Na! Ne kímélj! – mondta elcsukló hangon és cikáztak a gondolatai. Nem tudta mire számítsen. De Dave képtelen volt megszólalni. Zokogva esett térdre. Majd onnan nézett fel Anne-re. Pár másodperc múlva bírt csak meg-szólalni:

- Megöltem!

Anne-t sokkolta, amit hallott. De tudni akarta a részleteket, és türelmetlenül kérdezte tovább:

- De kicsodát? Miért? Mondd már! – de addigra már ő is térdre rogyott és zokogott arcát a tenyereibe temetve.

- Calett volt az! Ő ölte meg Samanthát! – mondta. Végre kimondta, és ettől megkönnyebbült. Lenyugodott. Kisírta magát. Temette a nyugalmas életét, amit eddig élhetett.

- Anne odahajolt Dave-hez és támogatón átölelte. Fejét a vállára hajtva, kérdezte:

- Mikor jönnek érted?

- Bármikor jöhetnek. Siettem haza, hogy neked elmondjam.

- Akkor mondd kérlek! – mondta kicsit sürgetve.

- Egy sikítást hallottam a kis tölgyerdőből amikor jöttem hazafelé. Azt hittem tévedek, de újra és élesebben! Bementem a fák közé és ott láttam, hogy valaki ráncigál magával egy kislányt. Felismertem Calett-et. Amikor utolértem láttam, hogy John kislánya az, Nancie! Már majdnem elkezdte az aljas dolgait. Belerúgtam, amekkorát csak bírtam. Úgy éreztem, mintha a Sátánnal állnék szemben! Félelmetes volt! Nem az a kis megszeppent fickó, mint a tárgyaláson. Teljesen átszellemült. Nancie és ő közé álltam és ahogy nekem jött elugrottam és elkaptam a nyakát. Olyan erőt éreztem magamban, mint még soha! Csak fogtam az ernyedt testét és nem bírtam elengedni! Túl erősen kaptam el, éreztem, ahogy elválnak a csigolyái egymástól egy roppanással. Egyből kimúlt.

- Arra nem gondoltál mi lesz a családdoddal?

Förmedt rá már kissé hisztériázva és tenyérrel csapkodta Dave izmos mellkasát. Ő csak ott térdelt lerogyva és érzéketlenül fogadta az ütéseket. A gyerekek hangosodó nevetgelése kizökkentette ebből az állapotból.

- Hát ti miért itt térdeltek? – kérdezte Lucie. És megölelte Dave-et. Sarah pedig Anne-t.

Halk szirénázás hallatszott. Ami egyre erősödött. Négy autóval jöttek Dave-ért. Ő még akkor is térdelt, amikor két rendőr odalépett hozzá.

- David Rider? – kérdezte az egyik határozottan.

A kis Lucie felnézett az egyenruhás férfira tágra nyílt zöld szemével:

- Szia! Téged, hogy hívnak? – kérdezte őszinte mosollyal az arcán.

- Ő. Izé. – megzavarta a kislány őszinte kérdése. Levette a kalapját és felelt - Phillips őrmester vagyok.

- És mit szeretnél az apukámtól? – kérdezte kicsit aggódó arccal és már majdnem elkezdte sírni.

- Gyere ide! – szólt neki Dave és magához ölelte – Minden rendben lesz kicsim! A rendőr bácsik jó emberek! Elmegyek velük beszélgetni. – és pusztat nyomott Lucie fejére. Dave felállt és oda nyújtotta összerakott kezét. Kattant a bilincs a vastag csuklóján és Sarah szaladt oda az ajtóból sikítva!

- Apa, ne menj el! – és zokogva ölelte szorosan a derekánál.

Dave azt hitte ott helyben kettéhasad a szíve. Anne megfogta Sarah-t de ő nem akarta elengedi Dave-et. Hisztériába csapott át a sírása. Lucie is ott állt értetlenül, csak most kezdte megérteni, hogy elviszik az apukáját. Lebiggyesztette a kis száját és halkán potyogtatta a könnyeit, ahogy a rendőrautók nagy port kavarva elhagyták a farmot.

Dave a tárgyalásig előzetesben maradt. Nem is lett volna pénze az óvadékra. Ügyvédet nem fogadott, nem látta semmi értelmét. A Wichitai Megyei Börtönbe került. Anne pár nap múlva bejött hozzá beszélni. Tíz percet engedélyeztek nekik a plexi falon keresztül telefonon. Dave nyugodt volt, de fáradt. Anne is kialvatlan és szokatlanul megviselt. Leakasztották a kagylót és pár másodpercig csak hallgattak. Nézték egymást. Dave-nek végre mosoly ült az arcára ahogy Anne szemébe nézett:

- Szia drágám! Hiányoztál! – mondta kedvesen. Anne is elmosolyogta magát, de nem olyan őszintén, mint régen.

- Te is nagyon hiányzol nekünk! – mondta Anne, küszködve a sírással.

- A lányok, hogy vannak? – kérdezte Dave könnyes szemmel.

- Már jobban. Az első pár napban nagyon szenvedtem és a lányok is. Velem aludtak mindketten. Azóta is ott alszanak a helyeden.

- Helyes! – válaszolta Dave.

- A barátaid nagyon rendesek, minden nap átjönnek. Carl most is ott van, megetette az állatokat meg vigyáz a lányokra. Még nem akartam ide hozni őket. Előbb látni akartam, hogy vagy.

- Jól tetted! Nagyon rendes Carl-tól! Tényleg jó barát. Mondd meg neki kérlek, hogy nagyon köszönöm!

- Milyen az ügyvéd, akit kirendeltek melléd?

- Valami fiatal srác. Rendes, de mindegy. Nem hiszem, hogy számít. Amit tettem vállalom. Ezzel együtt kell élnem.

- Mennyit kaphatsz? Nem mondta?

- Maximum húsz év!

Anne elejtette a telefont és leborult zokogva az asztalra. Dave is leengedte a kagylót és várt, amíg Anne magához tér.

- De ez a maximum! A minimum meg pár év, ha jó fej a bíró.

- Mikor lesz a tárgyalás? Tudod már?
- Igen. Pont két hét múlva. Délelőtt tízkor.
- Jövünk és szólok mindenkinek! Ott lesz a fél város, megígérem! Nagyon szeretlek! – és tenyerét a plexire tapasztotta. Dave viszonozta.

11.

Dave tárgyalása

Hatalmas tömeg gyűlt össze a Wichitai Bíróság előtt. A tárgyalóterem zsúfolásig megtelt. Mindenki Dave-et élte.

- *ENGEDJÉTEK EL DAVE-ET! Ő EGY HŐS!*

- Dave hallotta és nagyon jól esett neki. Bár hősnak nem érezte magát. Annak nagyon örült, hogy ennyien kiállnak mellette. A tárgyalás alig másfél óráig tartott. Dave elismerte a bűnösségét a gyilkosságban, de önvédelemre hivatkozott.

Ügyvédje enyhítő körülményként kérte jegyzőkönyvbe venni a védenca makulátlan előéletét, a hazáért tett szolgálatait katonaként és azt, hogy tettét egy védtelen gyermek érdekében, annak védelmében követte el.

Ezután még visszacsatolt Calett előző ügyéhez, és hogy őt akkor felmentették a gyilkosság vádja alól, mivel nem állt rendelkezésre elegendő bizonyíték. Viszont most bizonyítékként csatolta a listát, amit a nyomozók Calett lakásán találtak a kislányok neveivel. Az ügyész sem erőlködött, hogy Dave-re minél magasabb büntetést szabjanak ki. A tárgyalás alatt végig hallatszott a tömeg támogatása. Több százan gyűltek össze és nagyon korrektül viselkedtek. Nem agresszíven vagy cáromkodva, de igazságot követeltek!

Az esküdtek visszavonultak és hamar meghozták a döntést.

Richard Grady ügyvéd úr átvette az esküdtek ítéletét. Hatvan fölött járt már. Vékony alkatú, határozott, de visszafogott megjelenésű, kopasz férfi. Kinyitotta a borítékot, felvette olvasó szemüvegét és felolvasta az esküdtek állapontját:

- „*Az esküdtszék David Rider alperest bűnösnek találta emberölés büntetésében.*” - Az ítélet meghozatalakor figyelembe vettem az ön makulátlan előéletét, hazája iránti szolgálatát, valamint azt, hogy tettét egy gyermek védelmében, hirtelen felindulásból követte el. Mindezeket enyhítő körülményként értékelve, öt év szabadságvesztésre ítélem, amelyet állami fegyintézetben kell letöltenie. A feltételes szabadlábra helyezés legkorábban három év múlva lehetséges. Az ítélet jogerős.

Anne nagyon sírt. Örült is, de szomorú is volt egyben. Sajnálta, hogy legalább három évre elveszíti férjét, de örült, hogy nem többre, mert azt nem bírta volna elviselni.

Dave is kicsit megkönnyebbült, de nagyon elkeserítette a tudat, hogy családja és a farm helyett most évekig egy cellában kell élnie.

Dave már egy hete ült a börtönben, amikor Anne először bevitte hozzá a lányokat. Lucie és Sarah odaszaladtak és megölelték Dave-et. Anne hagyta, hadd éljék át ezt a rövid pillanatot, csak utánuk ment oda Dave-hez. Már lenyugodott, elfogadta a helyzetet, de nagyon várta, hogy szabaduljon férje.

- Hogy vagytok? Minden rendben van a farmon? Segítetek anyának?

- Persze apa! – válaszolta Sarah.

- Aranyosak, tényleg nagyon segítőkészek! Képzeld Lucie-t fellökte a kismalac úgy nekifutott, aztán a hasán ugrált a sáros lábával! – ezen mind felnevettek.

- Örülök, hogy ilyen jól elvagytok! – nézett rájuk Dave könnyes szemekkel.

- Itt is nagyon jó a hangulat! Nekem szerencsére nem ugrálnak disznók a hasamon! – nevetett fel Dave és Anne is követte.

- De apa, miért nem jössz haza velünk? - kérdezte Lucie.

- Mert most itt kell maradnom még egy picit, itt van dolgom kicsim. De majd jöttök anyával pár hetente és akkor mindig elmeséletek, hogy mi újság otthon, jó?

- Hát jó! – válaszolta Lucie. Sarah már képen volt. Nem is kérdezősködött csak ennyit mondott:

- Egész jó ez a fehér ruha. Te választottad?

- Kösz kicsim. Igen, van itt egy nagy outlet alul és ahogy látod mindegyikőnknek ez tetszik a legjobban. Kivéve annak a tetovált, kopasz srácnak ott, ő a narancssárgát szereti jobban – Anne elnevette magát. Örült, hogy Dave nem vesztette el a humorérzékét. Akkor nem lehet olyan nagy a baj.

- Szobatársad milyen? – kérdezte Anne. Direkt nem cellát mondott a lányok előtt.

- Rendes fickó, valami adóügybe keveredett. Nem a legélesebb kés a fiókban és ezt kihasználta valaki és elvitette vele a balhét. Sajnálom szegényt. Ő hat évet kapott! Érted? Hat évet pedig ő csak adót csalt... – nem folytatta, Anne így is értette.

- A kis Nancie-ről tudsz valamit? – érdeklődött Dave.

- Nem. Semmit. Elköltöztek a környékről. Felszívódtak. Érthető is, ilyen szörnyű esemény után. Bár közel sem olyan a helyzetük, mint Torstenéké. Ők elváltak, Peter totál alkoholista lett. Nagyon lecsúszott szegény. Az utcán él, ha él még egyáltalán – Anne-nek könnyes lett a szeme. Nem mondta ki hangosan, csak hang nélkül mozgatta az ajkait, hogy Dave leolvassa, de a gyerekek ne lássák, el is takarta előlük a száját a kezével: - Marie öngyilkos lett! - erre Dave is nagyot nyelt. Küszködött könnyeivel. Majd Anne már hangosan tette hozzá:

- Ez a Calett tette őket tönkre! Nem bírták feldolgozni a történeteket!

Dave hirtelen, mintha egy másik dimenzióba csöppent volna, eszébe jutott az a délután az erdőben. Anne észrevette és már bánta, hogy kimondta ezt a nevet.

- Ne haragudj drágám! – mondta bűnbánón.

- Dehogy, semmi rosszat nem mondtál! Ne haragudj, csak elkalandoztam... - válaszolt Dave.

Anne már bánta, hogy mondta, de nem tudta visszacsinálni. Az egyik őr az órájára mutatott az ujjával. Dave értette és így szólt:

- Na lányok, most ennyit tudtam veletek lenni. Mennem kell a dolgomra. Nagyon örülök, hogy eljöttetek anyával! Mindig fogadjatok szót neki! Kérhetek tőletek valamit? –

- Persze apa! – bólogattak egyszerre.
 - Már elég nagyok vagytok. Megtennétek, hogy ti vigyáztok anyára?
 - Igen, vigyázunk apa! – mosolyogtak. Örültek neki, hogy nagyok és ők vigyázhatnak egy felnőttre.
- Anne megölelte Dave-et és megcsókolta.
- Majd jövőnk megint, vigyázz magadra!
 - Rendben drágám, itt megtalálász! – próbálta viccel elnyomni szomorúságát. Mindent megadott volna, hogy velük hazamehessen.

Dave cellatársa többnyire nagyon szótlanul, magába fordulva üldögélt és csak nézett ki a rácsos ablakon. Túlsúlyos, alacsony, ötven körüli kopaszodó férfi kedves, de kicsit bárgyú tekintettel. A szeméből naiv jóindulat sugárzott. Dave könyvet olvasott éppen az ágyában fekvé. Összecsukta és odaszólt neki:

- Hé, Andrew!
- Tessék? – szólt vissza félénken.
- Vannak gyerekeid? – érdeklődött Dave őszintén.
- Két fiam van. Tizenkettő és tizenöt évesek. Az anyjukkal élnek meg azzal a szeméttel, aki miatt itt vagyok! – mondta keserűen.
- Baszki, az asszonyt is vitte meg a pénzt is! Kemény! – jegyezte meg Dave - Nem baj. Itt vagyok neked én! – viccelődött.
- Ja, de csak három évig.
- Szigorúan! – ezen olyan jól nevettek, hogy visszhangzott a folyosó.

Pár percig csak csendben voltak, Dave visszatért a könyvébe. Andrew ült az ágya szélén és látszott, hogy valami nyomja a lelkét. Aztán erőt vett magán és megszólalt:

- Kérdezhetek valamit?
- Kicsit meglepte Dave-et, mert eddig nem kezdeményezett beszélgetést. Dave letette a könyvet és így szólt:
- Azaz kettőt? – és várta a reakciót.
 - Mi? – értetlenkedett Andrew.
 - Bocs Andrew! - nevetett Dave – Csak állandóan a kislányaim járnak az eszemben. És amikor a nagyobbik, Sarah ezt kérdezi, hogy kérdezhet-e valamit, mindig szoktam mondani, hogy „*azaz kettőt*” – mivel már ez is egy kérdés volt. Érted?
 - Á! Oké, már világos! – nevetett fel. Dave most hallotta őt először nevetni. Örült, hogy annyira nincs elveszve akkor.
 - Ez tényleg jó és logikus is! – értett egyet Andrew.
 - Bocsáss meg, nem bírtam kihagyni! – mondta Dave

- Semmi gond, értem én. Nekem is hiányoznak a gyerekek. Ebben sorstársak vagyunk.

- Mit akartál kérdezni? – Dave-et kíváncsivá tette. Sejtette mi lesz, de úgy érezte, jöjjön, aminek jönnie kell.

- Hát, nem tudom, hogyan is fogalmazzak. Tudom, hogy kényes a téma és ha nem akarsz válaszolni, teljesen megértem. De mióta megtudtam, hogy te leszel a cellatársam, nagyon izgatottan vártam, hogy megkérdezzem tőled – kicsit hezitált, de Dave nem szólt, hagyta, hogy erőt vegyen magán. Andrewnak kellett pár másodperc, aztán rászánta magát:

- Megbántad?

- Hú, ez tényleg nagyon komoly kérdés Andrew!

- Bocs haver, nem kellett volna... - mentegetőzött, már bánta is, hogy megkérdezte.

- Ne! Örülök, hogy megkérdezted! És az, hogy érdekel, hogy mi zajlik a lelkemben. Tényleg! És el is mondom! – Dave letette a könyvet maga mellé és felült az ágyon, hogy Andrew szemébe nézhessen.

- Sok hülyeséget csináltam életemben - kezdte Dave őszintén – Főleg fiatalabb koromban! Dühös voltam mindenre, apámra, a világra. De tudod mit? Azokat a dolgokat nem tudom visszacsinálni! Csak remélni, hogy nem okoztam senkinek megbocsájthatatlan gondokat – Andrew figyelmesen hallgatta Dave-et, látszott, hogy issza a szavait. Dave folytatta:

- Egyben viszont biztos vagyok! Minden tettem, hibám, döntésem kellett ahhoz, hogy most itt legyek. És nem a börtönre gondolok, hanem az egész életemnek erre a szakaszára, a megélt élményekre, nehézségekre, a családomra. Minden mindennel összefügg! Mindennek oka és következménye van! – mondta Dave teljes meggyőződésből. Andrew nagyon átélte a hallottakat és látta lelki szemei előtt saját életének mozzanatait és hangot is adott a benne kavargó érzéseknek:

- Nagyon igazad van Dave!

- Visszatérve a kérdésedre. Megbántam-e? Nem! Semmit nem bántam meg amit életemben tettem! Pont azért, amit az előbb mondtam. Minden tettem én vagyok! Ha hibáztam is, az is kellett hozzá, hogy ma itt legyek, az életemnek ebben a szakaszában. Azon a napon, amikor... - Dave kereste a szavakat, hogyan folytassa - ...meg kellett hoznom egy döntést, én nem haragból vagy bosszúból tettem, amit tettem. Csak egy dolog számított: megvédeni azt a kislányt. Olyan erőt éreztem magamban, hogy a pokolba is lementem volna érte abban a tudatállapotomban!

Ez lett a vége. Tisztában vagyok a tetteim súlyával, vállalom, amit tettem, ezzel a teherrel nekem kell együtt élnem, de tudod mit? Bármikor ugyanezt a döntést hoznám! Nem nézhetjük tétlenül a gonoszt! És a legvédtelenebbek a gyerekek! Nekik szükségük van ránk!

Andrew csak ült az ágya szélén és szóhoz sem jutott. Valamit nagyon akart mondani, de nem tudta, hogyan fogalmazza meg. Inkább felállt és odasétált Dave elé. Az öklét odatette elé elismerően és várta, hogy Dave beleöklözzön. Dave felnézett rá és egy fél mosollyal határozottan, de nem túlzott erővel viszonzta a kérést. Örült, hogy Andrew megértette. Majd így zárta le a témát:

- Az igaz, hogy amit tettem ide juttatott és megszakad a szívem, hogy nem lehetek a feleségemmel és a lányaimmal legalább három évig. De tudod, amikor szabadulok tiszta lelkiismerettel fogok a szemükbe nézni! Ez az, amit soha nem adok fel! Nekem ez mindennél többet ér!

Letelt a három év. Anne és a lányok kint várták Dave-et a parkolóban. Dave-hez odaszaladtak a lányok és mindkettőt felkapta. Úgy vitte őket át az úton. Anne ott állt a Dodge mellett és mosolygott.

- Végre itt vagy szépségem! – mondta Dave.

Anne elindult felé, de Dave odaugrott a Dodge-hoz és megsimogatta. Közben Anne-re nézett, hogy érti-e a poént. Értette és nem zavarta, örült, hogy Dave a régi maradt, nem történt baja a három év alatt.

- Vicces vagy, még mindig! – a nyakába ugrott és úgy megszorította, hogy alig kapott levegőt.

Az életük visszatért a régi kerékvágásba. A farmot szépen tartotta Anne. Látszott, hogy rengeteget dolgozott, hogy ilyen állapotban maradjon. Teltek a napok. Olyan volt minden, mint régen. Egy dolgot kivéve. Dave lelkiismeretére piócafént tapadt annak a napnak az emléke, ami kis híján teljesen tönkretette az életét.

12.

25 évvel később...

A farmot ma is ugyanaz a nyugalom töltötte be, mint mindig. Talán még nyugodtabb is, mint huszonöt éve, mert a lányok már felnőttek és elköltöztek. Saját családot alapítottak és saját gyerekeik születtek. Sarah-éknak két kislánya, Lucie-éknek pedig egy kisfia, és várandós volt még egy kislánnyal. Anne és Dave már többnyire csak annyit termelt a farmon, amennyi nekik kellett. Állatból is kevesebbet tartottak. Sokat olvastak és sétáltak, élvezték a nyugdíjas éveket. Azóta már jó pár kutyájuk volt. Pár éve két foxi keverék vadássza a patkányokat a ház körül.

A nyár melegében fürdőző madarak csicsergése és az ébredező természet halk hangja csilingelt minden irányból. Dave a szokásos reggeli kávéját kortyolgatta a verandán és együtt lélegzett a természettel. Még mindig ámulva figyelte azt a precizitást és szervezettséget, amit az univerzum e kicsi szegletéből is kiért. Nem tudott betelni vele. Anne nyugodt, halk léptei hallatszottak a fa lépcsőkön. Dave felállt a padról és belépett a házba, hogy megkapja reggeli ölelését.

- Jó reggelt szerelmem! - ölelte meg Anne-t egy reggeli puszi kíséretében.

Anne elmosolyodott és fél szemmel, mintha kacsintana Dave-re, visszaölelte - pár másodpercig ölelték egymást. A szeretetben eltöltött évtizedek emlékei örökké egymáshoz kötötték őket.

- Olyan hálás vagyok érted! – szólalt meg Dave.

Anne mosolygott és még szorosabban ölelte.

- Én is érted.

- De most komolyan! – veled lehetek igazán az, aki vagyok. Nem tudom elképzelni, milyen lenne nélküled!

Anne megsimogatta Dave fejét és szemébe nézett.

- A palacsinta meg odaég!

Dave-et ez visszarázta a jelenbe és pislogva nézett Anne-re felhúzott szemöldökkel. De hirtelen elnevette magát. Emlékezett rá, hogy egyszer régen még, amikor összejöttek Anne-nel, Anne anyukája palacsintát süített

és valamiért elkezdte ölelgetni Dave-et. És akkor Anne ezzel a mondattal szakította meg viccesen a csendet. Mert valóban, a palacsinta már megsült és kezdett enyhén odapörkölni a sütőre.

Együtt nevettek egy jót ezen a régi emléken. Aztán Dave kapott is az ötleten:

- Tényleg! Sütök palacsintát! Kérsz a reggeli kávédhoz?
- Tudod, hogy nem nagyon szoktam reggelizni – válaszolt Anne kedvesen.
- Tudom. De olyan régen ettünk palacsintát! Megkívántam! – mosolygott Dave.
- Igen! Kérek szépen! – mosolygott Anne is, mint egy kisgyerek - De csak egyet! – tette hozzá felemelt mutatójával.

Reggeli közben csendesen beszélgettek. A természet erősödő hangjai szűrődtek be a szúnyoghálón. Anne gondolatai komolyabb terepre tévedtek és hosszú várakozás után előállt vele. Dave szemébe nézett és megfogta gyengéden a kezét.

- Drágám! Az évek alatt nem bírtam előhozni a dolgot, úgy éreztem, hogy te is még emészted és vívódsz a gondolataiddal. Időt akartam hagyni neked – Dave értette miről lesz szó és valóban, a lelkében még ott maradt egy tüske. Egy teher, amit csendben cipelt. Mélyet sóhajtott, hogy erőt gyűjtsön és kedvesen így szólt Anne-hez:

- Persze, mondd csak. Min gondolkoztál?
- Tudom, hogy milyen nehéz neked ez a téma, de úgy érzem eljött az idő, hogy beszéljünk róla. Már mi sem vagyunk fiatalok és muszáj tisztába tenni a dolgokat!

Dave egyetértően bólintott párat, de nem szólt semmit. Kíváncsian várta Anne okfejtését. Elég régóta nem jutott eszébe az a nap, de a súlya mindig is nyomta a lelkét. Anne folytatta, ahogy látta, hogy Dave nem utasítja vissza és teljesen rá figyel.

- Ez a szörnyeteg, a Calett és a többi hasonlóban van egy közös pont.

Dave teljes figyelmével Anne-re összpontosított, miután pillanatok alatt lejátszódtak lelki szeme előtt annak a napnak az eseményei, hosszú idő után újra. Dave kíváncsian várta, hogy Anne mivel folytatja.

- A legtöbbjüket ő magukat is bántották! Vagy a beteg apjuk, vagy rokon, vagy valami idegen gonosz állat – mondta Anne indulatosan. Ez a téma őt is mindig felkavarta. Nagyon sajnálta a bántalmazott gyerekeket. Majd így folytatta:

- Ezzel nem akarom felmenteni egyiket sem. Amit tettek az megbocsájthatatlan!

Dave egyetértően bólintott. Tetszett neki, amerre Anne vitte a gondolatait.

- De képzelj csak el! Ha már az első bántalmazásuk után segítséget kaphattak volna, vajon akkor is így végződnenek ezek a történetek? Vagy fel tudnák dolgozni profi segítséggel ezeket a borzalmas eseményeket? – Anne tágra nyitott égbé szemeit Dave-ére szegezte.

- Biztosan számítana! Ha nem is felejtene el a borzalmakat, a feldolgozásban egy profi segítség óriási támasz lehetne! – értett egyet Dave.

- Akárhogy is. Nekem nagyon nagy a hasonlóság a Te gyerekkorod és Caletté között!

Dave felkapta a fejét zavarodottan. Értetlensége szemöldöke összeráncolásán tisztán látszódott.

- Ezt, hogy érted?

- Jaj, nem úgy! Ne nézz így rám! – szabadkozott Anne és folytatta:

- De gondold csak bele! Mindkettőtöknek nehéz gyerekkora volt. Téged is és őt is bántotta az apja. Édesanyátok pedig nem mert vagy nem tudott ellene mit tenni, vagy nem is akart. És te, mint kisgyerek nem tudtál kihez fordulni.

Dave nagy sóhajtás után szólalt meg:

- Igaz! De az enyém közel sem volt olyan rémes. Engem csak vert és rettegésben tartott az apám, de őt bántotta az övé! És úgy! Az sokkal durvább! – látszott, hogy Dave-ben előtörnek nehéz gyermekkori emlékei. Akárhogy is azt mondta, hogy „csak verte” az apja, az nem „csak” volt. Hanem terror. Rettegés attól, hogy mi jöhet még. Szemeit kezdték előnteni az érzelmek. Anne folytatta:

- Persze, van különbség. De nekem az óriási dolog tőled, hogy te tudtad ezt kezelni és nagyon jó ember lettél! Pont az ellenkezője, mint az apád!

- Hát igen! Azt éreztem, hogy semmiben nem akarok hasonlítani rá. Még mindig sajnálom azt a kigyereket, aki akkor voltam és az összes kisgyereket, akinek ilyen kell átélnie nap, mint nap a világban.

Dave-et előntötték az érzelmei és elsírta magát. Anne hagyta, nem akarta babusgatni, tudta, hogy ezt ki kellett engednie magából és nem akart vigasztalást. Dave letörölte könnyeit és kifújta az orrát egy zsebkendőbe, Anne szemébe nézett és gyengéden megfogta a kezét, majd így folytatta:

- Azt tudnod kell, hogy nélküled nem ment volna! Aki lettem, aki vagyok azt csak azért sikerülhetett, mert te vagy a párom! A te szereteted és érzékenységed az, ami segített legyőzni a dühömet és haragomat a világ felé. Melletted békére találtam. Az pedig, hogy két ilyen csodálatos ajándékkal koronáztad meg a kapcsolatunkat az a legnagyobb dolog, amit valaha ember kaphat az életében! Nagyon hálás vagyok értetek! – de többet nem tudott mondani. Elöntötték az érzelmek és Anne vállára borulva zokogott. Percekbe telt mire ez az érzelmi magaslat alább hagyott és mindketten lenyugodtak. Örültek, hogy kibeszélték a témát és lezárhatták egy életre. Anne kapcsolt először, hogy fontos dolguk van, mert jönnek a lányok és az unokák hamarosan.

- Elmennél kérlek a városba pár dologért? - kérdezte Anne kedvesen.

- Persze drágám. Mit kell hozni?

- Pár dolgot felírtam ide – és odaadta Dave-nek a kis papírcetlire felírt listát.

- Az öreg George gyógynövény boltjába menj kérlek! Ott mindent megtalálsz. Amit nem, azt légyszíves rendeld meg vele! Máshova ne menj! Ha nála nincs, akkor máshol sem lesz.

A kis öreg már nyolcvan fölött járt. Alacsony termetű, kopasz bajszos emberke, hatalmas tudással az emberi testről, hiszen világ életében ezzel foglalkozott. Gyógynövényekkel, természet gyógyászattal. A legtöbb dolgot saját maga termesztette vagy gyűjtötte össze olyan helyekről, ahol természetesen megtermett. Bármilyen nyavalyára tudta, hogy milyen bogyó, gyökér vagy tea kell. Az esetek többségében valóban tudott hasznos tanácsot adni a hozzá betérő segítséget kérőknek, de mindenkinek elmondta, hogy ez most csak egy kis segítség, amit ő nyújtani tud, mert a kialakult tünetek többsége az egy jel a szervezettől! A szervezet így jelez, hogy - *Hahó! Valamit nagyon nem jól csinálsz! Fejezd be!* - és mindig próbált a mélyére menni, az igazi okát keresni a tüneteknek. Ő maga soha nem szedett be semmilyen gyógyszert, csak a gyógynövényeit.

Anne nagyon hasonlított ebben a kis öregre. Imádta tanulmányozni a növényeket, hogy mi mire jó, milyen hatásai vannak a szervezetére. Minden nap itták a finom gyógyteákat. A bodza és a citromfű volt a kedvencük. Ezek megteremtek a kis kertben.

Ahogy tegnap reggel is, amikor együtt kertészkedtek és Anne hozta fel a témát:

- Úgy örülök ennek a kis kertnek. Annyi vitamin és gyógynövény megterem itt – mondta Anne őszinte mosollyal és leszakított egy friss citromfű levelet. Elmorzsolta és megszagolta. – Hmmm, imádom! – mondta boldogan.

- Igen, el sem tudnám képzelni, hogy boltban kelljen megvennem ezt a sok mindent. Már azért sem, mert ki tudja mennyi vegyszert kapnak azok a szép kinézetű zöldségek.

- Gondolhatod! És milyen érdekes, hogy orvoshoz sem járunk.

- Igaz! Sose jártunk! Én azt sem tudom, hogy ki a házi orvosom. Nem emlékszem mikor jártam nála utoljára. – elmélkedett Dave.

- Tényleg, mikor? Nem emlékszel? – kíváncsiskodott Anne.

- Hát, milyen nap van ma? – kérdezte Dave.

Anne nem nagyon értette az összefüggést, de válaszolt:

- Kedd.

- Akkor soha! – és felnevetett hangosan. Örült, hogy újra elsüthette ezt a régi viccet. Anne akkorát nevetett, hogy majdnem leesett a szalmakalap a fejéről.

- Imádom a humorod! – jegyezte meg.

- Persze nem igaz, jártam nála valamikor húsz éve, amikor beutalt a kórházba sebészetre a sérvemmel. Emlékszel?

- Tényleg. A sérved. Szerencsére hamar megműtöttek, már el is felejttem.

- Én is, mert azóta tökéletes. Jól összevarrták. – jegyezte meg elégedetten Dave.

- De tényleg, ez az egész gyógyszeripar. Hihetetlen, hogy mennyi vackot beszédnek az emberekkel az orvosok.

- Illetve gyógyszerügynökök – helyesbített Dave – Múltkor bementem a gyógyszertárba sebtapaszárt. Nem akartam hinni a szememnek. Teljesen fel lett újítva és akkorára kibővítve, mint egy áruház!

- Igen, tudom. Nagy ritkán muszáj bemennem egy két apróságért.

- Rossz volt látni azt a sok embert. De ők tényleg betegeknek látszottak. Szomorúan ott álltak a sorban és várták, hogy kiváltsák a „csodaszert”, amitől majd jól lesznek.

- Ne is mondd. Iparág épült ezekre a szegényekre, akik azt hiszik, hogy bármilyen panaszra csak bevesznek egy tablettát, ami feloldódik a gyomrukban és az ott fog csak segíteni, ahol a gond van. Nem azt mondom, vannak olyan helyzetek és egészségügyi állapotok, amikor muszáj az ilyen segítség, de kétlem, hogy ilyen mennyiségben kéne a társadalomnak pirulákat szednie – elmélkedett Anne

- Egyetértek veled. Sokan nem a problémák okait szeretnék megoldani, hanem tüneteket kezelnek. Mert az egyszerűbb nekik. De a következményekre, mellékhatásokra nem gondolnak, aztán belekeverednek egy ördögi körbe és már azt sem tudják, hogy a húsz tablettából melyiket melyiknek a mellékhatásai ellen szedik.

- Hát ez az. És ez az oltás hiszti, ami pár éve történt? – emlékezett Anne.

- Igen, rémlik valami. Carl és Trevis össze is kaptak miatta, azóta nem is beszélnek egymással. – szomorkodott Dave. – Emlékszel? Mi nem is értettük miről szólt ez az egész. Még jó, hogy nincs tévénk.

- Emlékszem, a neten láttuk csak a fejleményeket. Nekem nagyon ijesztő volt, ahogy terelték az embereket, mint a vágóállatokat. Valami kísérleti oltást akartak ránk erőltetni.

- Ja tényleg! Carl és Trevis pont ezen kaptak össze. Carl semmiképpen nem akarta, de Trevis valami kollektív felelősségről beszélt.

- Engem már akkor is egy dolog bántott. Hogy az emberekre rá akartak erőltetni valamit. Nekem ez erőszak. Nem tudok vele azonosulni. Ha valaki úgy gondolja, hogy ettől marad egészséges, akkor adassa be és örüljön, hogy védve van. De, aki nem kér belőle, azt hagyják békén! Mindenki szabadnak születik, joga van eldönteni, hogy mit enged a testébe! Senki nem áll a másik fölött, hogy ezt eldöntse helyette.

- Pontosan! – értett egyet Anne és folytatta a gondolatot:

- De ennél még durvábbat mondok! Tétélezzük fel, hogy van egy iparág, ami milliárdos hasznokat termel. Vajon érdekében állhat-e önző, haszonleső embereknek, hogy kirobbantsanak járványokat? – nézett Dave-re kíváncsian.

- Hú, ez már kemény feltételezés! – mondta Dave – Az nagyon aljas dolog lenne!

- Igen! Valóban az lenne! És ilyen biztosan nem volt még a történelemben, hogy valaki úgy érte el az aljas célját, hogy kreált egy problémát, hogy arra bedobhassa az Ő csodálatos „megoldását” – ironizált Anne.

- Ha ezt a gondolatmenetet tovább visszük, én így érzek a háborúkkal kapcsolatban. Nincs az az értelmes ember, aki meg akar ölni egy másik embert, csak azért, mert más a nemzetisége, vallása, bőrszíne, bármilyen.

- Borzalmas dolgok. Fel sem tudom fogni – szörnyülködött Anne.

- Teljesen logikusan végig vezethető. Nézd meg, hogy kik azok, akik nyernek minden háborún, pandémián, média agymosáson. Micsoda összegekről, anyagi javakról van szó! Akik kirobbantják ezeket, őket nem érdekli, hogy micsoda pokoli szenvedést okoznak ártatlan embereknek, akiket fogyó eszközként beáldoznak.

- Olyan logikus, de mégis még mindig működik a gyűlölet-propaganda. Ki hitte volna, hogy a huszonegyedik században is még ilyen régi módszerekkel lehet manipulálni tömegeket!

- Látod. A történelem ott van, hogy tanuljunk belőle, de mégsem sikerül ezt meglépni – szomorkodott Dave.

Letörölte az izzadtságot a homlokáról és üresre itta a fél literes kulacsát.

- Persze, beugrok George bácsihoz. Úgyis régen láttam már - válaszolt Dave és örült, hogy most oka is van találkozni a kedves, bölcs öreggel. Kicsivel több, mint tíz év volt közöttük, de Dave-en nem látszott és nem is érezte magát hetven fölöttinek. Szinte csak haja ősz színe árulta el a korát. Meg ő érezte testén az idő és a sok munka hatását. Reggelente nehezebben indult már a gépezet. Kicsit fájt itt-ott az ízülete, de semmi komoly, amit egy jó kis reggeli tevékenykedés ne olajozott volna újra.

Dave-et csak ritkán vitte az útja Dodge Citybe. Azért nem szeretett bemenni mert úgy érezte, hogy elveszett az a régi varázsa. Amikor még az emberek tisztelték egymást, vagy legalább kifelé azt mutatták. Mára a közöny szürke leple burkolta be. Nem a város változott meg, hiszen a legtöbb régi épület ugyanott áll, ahol eddig is. A parkok, a terek, apróbb felújításokon estek át. Az még tetszett is neki. **AZ EMBEREK VÁLTOZTAK MEG!** Az okostelefonok és az internet, a televízió olyan gyorsan robbantak be, hogy Dave úgy érezte ez szinte lekövethetetlen. Mintha a gépek átvették volna az uralmat.

A reggeli után egy pusztát nyomott Anne homlokára és indult is a városba, hiszen küldetése volt! Anne-nek kellett dolga. Akármik is legyenek azok, a szerelme kérte, úgyhogy teljesítenie kell és kész. A régi Dodge még mindig tette a dolgát. Harmincöt fölött járt már, de olyan tekintéllyel robogott végig az úton a sok csillogó

villogó új pickup között, mint egy sok harcot látott világháborús hős, akit nem a kinézete miatt, hanem az elvégzett szolgálataiért tisztelnek. Az idősebb korosztályból még páran ismeretlenül intettek Dave felé és jobb hüvelykjuket feltartva egy fejbiccentéssel jelezték, hogy – *Ez igen barátom! Komoly vas!*

Ahogy Dave George bácsi boltja felé közeledett észrevette, hogy az utat rendőrautó zárta le és más irányba terelték a forgalmat. Elsőre azt hitte valami büntény vagy hasonló lehet, de észrevette a nagy tömeget és a transzparenszeket. Aztán az egyre erősödő zene hangja is jelezte, hogy itt valami esemény van.

Ahogy elfordult a forgalomirányító rendőr előtt, egy pillantást vetett a tömegre. Általában nem érdekelte az ilyesmi, hogy ki miért gyűlik össze valahol, de most a színekavalkád szinte elvakította. Magára tapasztotta a tekinteteket, hogy **NÉZZETEK MÁR IDE!** Mint egy színes papagáj, aki a násztáncát járja, hogy elbűvölje a kiszemelt párját. Ebben a pillanatban tudatosult Dave-ben, hogy mi is történik. Bár csak pár másodpercig látta, a molinókon levő szövegek és a félmeztelen emberek, bőr bugyibal, magassarkúban kirúszoszott „férfiak” látványa élőben nagyon meglepte.

Aztán megpillantott egy emelvényen álló kisfiút, alig lehetett tíz éves. Piros rúzzsal vastagon kihúzott szájjal, szoknyában állt ott és fotóztatta magát. Körülötte kutyának öltözött bőrbugyis férfiak ugattak bőr maszkkal és nyakörvvel a nyakukon. Dave-et a hideg is kirázta. Úgy szíven ütötte ez a látvány, hogy majdnem a padkára hajtott, csak utolsó pillanatban tudta félrerántani a kormányt egy gumicsikorgás közepette. Az ott álló rendőr oda is fordult, hogy mi lehetett ez a zaj. aztán látta, hogy nincs gond, az autó ment tovább az elterelt útvonalon.

Amit nem láthatott a rendőr, azok Dave gondolatai voltak. Nagyon sajnálta a kisfiút és mérhetetlen düh tombolt benne a gyerek szülei iránt, úgy gondolta pszichiátrián lenne a helyük! Az orvosoknak pedig, akik hormonokkal tömik szegényeket és nemátalakító műtéteket végeznek életfogytig börtönben! Dave-nek erről Mengele embertelen kísérletei jutottak eszébe.

Magában vívódott ezen az egészen. Látott már ilyet az interneten meg a tévében. Nagyon is tisztában volt ezekkel a dolgokkal, attól, hogy egy farmon élt, még érdekelték a világban zajló események. Mindig kutatta a dolgok miértjét. Próbálta kibogozni a szálakat, hogy egyes események mögött milyen érdekek húzódnak. Olyan globális összefonódások körvonalazódtak az elméjében, amikről szinte csak Anne-nel tudott beszélgetni. Ha egy baráti társaságban felhozta néha, úgy érezte csak bolondnak néznék, meg „konteós”-nak, ahogy manapság hívták azokat, akik szeretnek megkérdőjelezni „tudományosan bizonyított tények”-et. Dave imádta beleásni magát bizonyos témákba és eljutni olyan mélyégekbe, amennyire csak lehetett. Olyan embernek tartotta magát, aki a *Mátrix*-ban biztosan a piros pirulát veszi be! Akár milyen fájó is az igazság, ő tudni szeretné!

A mostani parádéről is megvolt a sziklaszilárd véleménye. De így élőben látni más! Nagyon felkavarta. Úgy gondolta ezek az újkori „liberálisok”, akik az elfogadásról papolnak, pont ők azok, akik nem fogadják el azt, ha valaki másképp gondolkozik, mint ők. És már jönnek is a náci meg kirekesztő jelzők, és agresszíven fogcsikorgatva visítanak, mint akit nyúznak.

Dave nem volt liberális. Dave mindenkin az embert látta, bőrszín, vallási nézetek és szexuális beállítottságtól függetlenül. Ezek csak címkék, úgy gondolta. Senkit nem tesznek jobb vagy rosszabb emberré. Az adott ember tettei számítanak csupán! Nagyon zavarta ez az álszenteskedés és az, hogy a szexualitást ilyen nyíltan kiviszik az utcára és az orra alá dörgölik, hogy márpedig ők ilyenek! Szerinte ez magánügy. Csak az adott emberre és a párjára tartozik, de semmiképpen sem a kisgyerekekre, akiket kivisznek ilyen szexuális témájú eseményekre a szülei. Dave vallotta, hogy a szexuális témákat gyermekek felé közvetíteni az egyik legborzalmasabb dolog, amit ember tehet! Az ártatlan gyermekek életében semmi keresnivalója nincs! Ebben a dologban hajthatatlan maradt, mindvégig kitarzott a kisgyermek ártatlanságának védelme mellett! Ettől még Dave nem volt bigott, sem kirekesztő.

Voltak más beállítottságú ismerősei, mint ő, de ugyanúgy emberként tekintett rájuk. Csak párszor fordult elő életében, hogy bepróbálkoztak nála a saját neméből, de nem reagált agresszíven. Hanem higgadtan és félreérthetetlenül intézte az ilyen eseteket. Nem bonyolódott bele vitákba és nem érezte, hogy itt neki aztán jól meg kéne mondania a magáét vagy jelzőkkel illetni bárkit. Egy határozott intéssel és fejrázással gyorsan rendezte az ilyeneket, mintha mi sem történt volna. Olyan könnyen, hogy azt nem lehetett félreérteni.

Ez a tébolyult gyülekezés, ami mellett most elhajtott neki nem a szeretetről és elfogadásról szólt, hanem olyan sunyin bűjtatott bomlasztó propagandát érzett ki belőle, ami a lagaljasabb módon a gyereken keresztül, mégpedig őket „érzékenyítve”, destabilizálva próbál beivódni az emberek zsigereibe. Ezzel sárba tiporni a gyermeki ártatlanságot, tisztaságot és a család szentségét. A sötét oldal mindig is harcot vívott az emberek lelkéért és most aztán mindent beleadott – gondolta magában. Mint egy végső háborúban, ahol minden eldőlt! Hogy bukik-e minden vele együtt vagy felemelkedés jön az összefogás és szeretet útján.

Hirtelen melegség telepedett felkavart lelkére, mert az utca túloldalán csendben tiltakozó embereket vett észre. Csak felnőttek voltak, gyerekeket nem vittek magukkal. Több százan lehettek! Egymás mellett álltak egy sorban kéz a kézben, férfiak, nők vegyesen. Mindenki fehér ruhát viselt és csendben álltak az út mellett, fogták egymás kezét és az ég felé emelték tekintetüket. Nem kiabáltak, nem hözöngtek. Semmi agresszív magatartás nem jött felőlük, de az a szeretet-energia, ami áradt belőlük az érezhető volt! Arcukon kedves határozottság tükröződött. Az igaz szeretettel átítatott ellenállásuk szinte mellbe vágta, aki látta őket. Dave-et is! Érezte, hogy valami elindult a világban! Egy forradalom, amit nem lehet megállítani, mert a teremtmény erejével söpör végig a földön!

Ezeztől a gondolatoktól elérzékenyült és szinte eufórikus állapotba került! A nagy házak közti szűk árnyékos utcából kiérve a saroknál hirtelen elvakították a szemébe csillanó napsugarak. Gyorsan el is rántotta a fejét. Ez a hirtelen váltás meglepte és visszahozta eredeti céljához, amiért Anne ide küldte.

Pár sarokkal arrébb már csendes volt az utca. Igazi Dodge City hangulat. A szombat reggeli nyugodt nyüzsgés töltötte be. Jöttek mentek békésen az emberek, sétáltak, vásárolgattak. Csendben, békésen üdvözölték egymást. Dave örült a látványnak. Hát van még remény – gondolta. A néhány sarokkal odébb történt örület után itt volt az, amit igazán közel érzett a lelkéhez. Beszélgető, kedves emberek tették a dolgukat, jöttek-mentek. Vagy csak üldögéltek a padokon és beszélgettek csendesen. Itt harmónia és nyugalom, ott visszább káosz.

Simán talált parkolóhelyet a járda mellet az utca árnyékos oldalán. Még egyet igazított a Dodge-on, mert nem szeretett kilógni az útra. Fontosnak érezte, hogy másokat ne akadályozzon semmivel. Cserébe persze ő maga is elvárta volna ugyanezt mindenkitől. Ki nem állhatta, ha valaki önző módon viselkedett vagy parkolt, mintha az övé lenne az egész út. Ilyenkor viccesen meg is jegyezte, hogy ő maga földműves, de az illető meg egy paraszt. Nagyon ritkán tette szóvá, de néha nem bírta visszafogni magát. Anne nem szerette a káromkodást, és mindig rászólt amikor azzal zárta mondandóját, hogy „b***meg!” – Anne egyből hozzá tette, hogy „nélkül”! Dave már tudta, hogy ez fog jönni és mosolygott is rajta. Igazat adott Anne-nek. Ő pedig tudta, hogy Dave csak egy pillanatra pipásítja fel magát. Ennyi kell neki, hogy ne eméssze belülről a düh. Egy szóban kiadja és pár másodperc múlva le is nyugszik és nem kezd el szitkozódni, mint a kocsis. Annál ő sokkal értelmesebb volt.

Egy-két igazítás után a tükörben tökéletesnek találta a parkolást és leállította a szépen dörmögő, öreg V8ast. Kiszállt, körülnézett és szippantott egy nagyot a levegőből. A közeli reggelizőből kiáradó finom kolbász és rántotta illata csapta meg az orrát. Még egy nagyot szippantott, mintha azzal akarna jól lakni. De nem lakott, viszont nagyon megkívánta. A nyál is összefutott a szájában.

Hú, bárcsak Anne is itt lenne – gondolta. Beülnénk együtt egy reggelire - mondjuk én reggelire, Anne meg egy finom kávéra. Na, majd elhozom a jövőhéten! – gondolta. És elindult a kis gyógynövényes bolt felé, hogy beszerezze a füveket meg kenőcsöt, amiért jött. Nem voltak sokan a kis boltban, hamar végzett. Mindent kapott, amit Anne felírt neki. Pár mondatot váltott a kedves öreg George bácsival is. Örömmel sétált vissza a

kocsihoz, mint egy kisfiú, akit az anyukája először küld boltba és alig várja, hogy hazaérjen és megmutassa, hogy mindent hozott, semmit sem felejtett el! Ilyen elégedett állapotban sétált az autója felé a járdán.

Pár lépésre az autótól már vette elő a kulcsot a jobb nadrágzsebéből, amikor egy fiatal anyuka mellett haladt el, aki épp megtörölte szép krém színű selyem zsebkendőjével egyik kisgyereke száját. Dave éppen, hogy szemszögéből érzékelte, hogy a nő kiejtette a kezéből a zsebkendőt és kötelességtudatból azonnal visszafordult és leguggolt, hogy felvegye és visszaadja a gazdájának. Az udvariasság számára szent és sérthetetlen volt. Nem is tudta elképzelni, hogy fel ne vegye. Ahogy állt fel bal térdébe belenyilallt a fájdalom és felszisszent. Nem bánta meg, ugyanígy leguggolna még ezerszer is, ha kell. De érezte, hogy már nem olyan könnyen megy, mint régebben. A fájdalmát egy mosollyal próbálta ellensúlyozni, ahogy felállt és a hölgy felé fordult.

De ott abban a pillanatban valami történt vele, mintha hirtelen lebénult volna! Lassan egyenesedett fel, de az elméje máshol járt. Időt utazott. A nő nyakláncára meredt és mintha olyat látna, ami nem lehetséges. Egy kis angyal medál lógott rajta, ami közel harminc évvel ezelőtt égett bele az agyába. Egy olyan napon, amilyen csak egy volt az életében. Amikor először látta ezt a medált, a kis angyalt a sáros földbe taposta a Sátán. Dave csak véletlenül vette észre, amikor a félig ájult kislányt felemelte a földről, ahol előtte pár másodperccel a ráncigálás miatt leszakadt vékony nyakából, amikor a gonosz próbálta zsákmányát behurcolni az erdő mélyére, hogy ott kiélje rajta mocskos vágyait.

Most ott meredt Dave a medálra és előtörtek belőle a lelkét évtizedek óta nyúzó emlékek. Úgy kalapált a szíve, hogy a torkában érezte a dobogását! Nancie felismerte Dave-et. Még mindig ugyanaz az óriás a tiszta tekintetével, aki őt akkor a ragadozó karmaiból kiszabadította. Nancie is elásta magában azt a napot, és értelmezni sem tudta igazán. Egészen mostanáig! Ahogy meglátta Dave-et, most felnőttként jött rá, hogy mi is történt és még inkább mi történhetett volna, ha Dave nincs ott. Olyan forróságot érzett a hirtelen felismeréstől, hogy az arcát egyből elöntötték az érzelmek. Egy szeretetteljes pillantást vetett gyerekeire és Dave nyakába ugrott zokogva. Arcát ugyanúgy Dave jobb vállába temette, mint akkor harminc évvel ezelőtt. Olyan hálát érzett, amit nem lehet szavakkal leírni. A gyerekek csak álltak ott és nézték, hogy mi történik. Dave finoman vissza ölelte Nancie-t. Egy percig így álltak ott.

Dave olyat érzett, amit még soha! Ami csak nagyon keveseknek adatik meg! Majdnem harminc évig cipelte ezt a terhet magában és nem volt semmi visszaigazolása tetteinek saját lelkiismeretén kívül. De most igen! Mintha a sors még egy utolsó ajándékkal akarta volna díjazni egész életének hitvallását. Olyat kapott most, amit nem is remélt! Az önfeláldozása sem volt hiábavaló! Olyan béke és nyugalom telepedett egész lényére, hogy úgy érezte elemelkedik a talajtól.

Nancie elengedte Dave-et és megfogta gyermekei kezét. Öt-hét éves körüliek lehettek. Egy kisfiú és egy kislány. Csak nézték a nagy embert csendben, értetlenül. Nancie sem szólt semmit, csak meredt Dave nagy zöld szemeibe. Úgy nézett rá, mint egy messiásra. Dave is viszonzta a tekintetet. Örült, hogy Nancie jól van és szerető családban él.

Pár másodpercig nézték egymást, de nem szóltak. Nem volt szükség szavakra. A szavaknál sokkal erősebb kötelék fűzte őket egymáshoz.

Nancie és Dave még pár másodpercig néztek egymás szemébe és szinte egyszerre érezték, hogy rendben. Minden rendben! És szó nélkül tovább indultak. Nancie a gyerekekkel elsétált. Dave még hallotta, ahogy a gyerekek kíváncsian kérdezik:

- Anya, ki volt ez a bácsi?
- Egy régi ismerős kicsim... - hallatszott halkán a válasz a távolból.

Dave beült a Dodge-ba és pár percig még csak ott ült és nézett maga elé a mozdulatlan autó kormányát markolva erős kezével. Potyogtak a könnyei. Tudat alatt mindig is várta ezt a pillanatot és most visszaigazolást érzett lelkében. Nem tartotta magát sem tévedhetetlennek, sem tökéletesnek, de igaznak igen! Hihetetlen

felszabadulást érzett. Beindította a Dodge-ot és hazaindult. Másik útvonalon ment a városban, hogy elkerülje a lezárásokat és azt az örületet. Most semminek nem engedte, hogy ezt az érzést elvegye tőle.

Anne már a verandán várta. Tekintetében szeretet és tisztaság. Imádta, amikor valahonnan hazajött a férje. Mert itt volt a helye, ő mellette, a farmon. A ma reggeli beszélgetés után pedig még inkább. Úgy érezte, mintha egy fal omlott volna le közöttük.

- Szerencsével jártál? – kérdezte kíváncsian.

- Persze, hoztam mindent, amit kértél – mondta Dave büszkén.

A húsleves megfőtt. Ott gőzölgött a tűzhelyen.

- Hú! Isteni az illata! – jegyezte meg Dave. Anne hozott neki egy bögre finom citromos-mézes teát.

- Tessék drágám, ahogy szereted!

Dave mosolyogva elvette és megcsókolta Anne-t.

- Mikor Jönnék a gyerekek? – érdeklődött izgatottan Dave.

- Sarah most hívott, hogy indulnak. Lucie-ék pedig már úton vannak. A picikkel most elég macera nekik az indulás, de végül sikerült – mondta boldogan.

Dave leült és kortyolt egyet a teából, ahogy a mező felett a távolba meredt.

- Hmmmm! - dicsérte meg. Nagyon ízlett neki.

- Találkoztál valakivel a városban? - kérdezte Anne a konyhából kiszólva.

- Csak egy régi ismerőssel. Nancie-vel és a két gyönyörű kisgyerekével. Anne nem kérdezett semmit. Dave arcán minden tisztán látszott. Tekintete letisztult és elégedett volt. Béke tükröződött benne.

Anne mindent értett. Leült Dave mellé a kényelmes kis padra és a vállára hajtotta a fejét. Dave átölelte és kortyolt egyet a teából. Hátradőlt és figyelte az elsuhanó felhőket. Azt kívánta, hogy ez a pillanat örökké tartson.

Utószó

Ez a könyv nem profitszerzés céljából íródott, hanem szeretetből és jóindulatból. Nem személyes tapasztalatból merít, hanem a képzelet szüleménye, így a szereplők is mind csak fiktív személyek. Bármilyen hasonlóság valós emberekkel az olvasó képzeletéből származhat.

Azoknak szól, akik átérzik a súlyát a gyerekek védelmének. Minden gyermeknek joga van szeretetben, biztonságban felnőni! Ez az egyik legfontosabb küldetésünk, nekünk felnőtteknek! Csak így válhatnak tiszta lelkű, igaz emberekké! Fontos, hogy elinduljon egy ébredési folyamat, és szeretetben egyesülve csodálatos élménnyé tegyük az életet!

Szívből köszönöm azoknak, akik lektorálták és építő kritikákkal láttak el. Így jöhetett létre ez a végső változat. Hálás vagyok nektek érte!

Remélem, találtál a történetben olyan gondolatokat, elmélkedéseket, amiket magadénak érzel! Vagy elindított egy gondolatmenetet, ami az életedet jobbra, szebbé teszi, vagy csak visszaigazolást nyer egy-egy nehéz döntésed.

Ha elolvastad kérlek add tovább szeretettel valakinek, akinek úgy érzed, hogy megérintheti a lelkét!

A világ bennem él

*A világ bennem él, nem kívül keresem,
Lelkem mély kútjából fakad fel a jelen.
Ott formálom csendben – szavakkal, tettekkel,
S egy tisztább világot rajzolok képzeletemmel.*

*Szeretet lángjával gyűjtök fényt más szívekben,
Tisztaságot őrzök viharban és csendben.
Becsületem kő, mit idő nem csorbít,
Ha ígéret hagyja el szám, az törvényt formál itt.*

*Nem kell, hogy lássák – nem dísz a vállamon,
Hanem belső iránytű, egy örök oltalom.
Mert nem hajtok térdet a hamis világ előtt,
Szívem az alkotóhoz minden nap visszanőtt.*

*Lépéseim nyomán, ha virág nő vagy fény,
Akkor tudom: nem volt hiábavaló a remény.*

*És ha egyszer az út végéhez érek,
Mosolyogva mondom: **Éltem. Ember voltam. Szerettem. S éltem.***

www.bakosart.com

bakos-art@hotmail.com